Raymond

CHANDLER

Az okoskodó
Gyilkos

Európa könyvkiadó
Budapest

Raymond Chandler:
Collected Stories, Everyman's Library, New York, 2002

Blackmailers Don't Shoot was first published in 1933
Smart-Aleck Kill was first published in 1934
Finger Man was first published in 1934
Spanish Blood was first published in 1935

© Raymond Chandler
Limited, a Chorion company.
All rights reserved.

Translations entitled „A zsarolók nem szoktak lőni”,
Az okoskodó gyilkos”, „A tanú”, „Spanyol vér”

© 2010 Raymond Chandler Limited, a Chorion company.
All rights reserved.

Magyar fordítás: Bart István, 2010

HU ISSN 0865-980X

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál
a közelmúltban megjelent:

ASSZONY A TÓBAN
AZ EMELETI ABLAK
A GYÖNGY BAJJAL JÁR
HOSSZÚ BÚCSÚ
A IIUGICA
KEDVESEM, ISTEN VELED!
ÖRÖK ÁLOM VISSZAJÁTSZÁS

A ZSAROLÓK NEM SZOKTAK LŐNI

1

A kobaltkék öltönyt viselő férfi – akinek az öltönye egyébként a Club Bolivár fényeinek megvilágításában egyáltalában nem tűnt kobaltkéknek – magas ember volt. A szeme szürke, távol ülő, az orra keskeny, az álla akár egy szikla. Meglehetősen érzéki szája volt. Sprőd, fekete haja enyhén őszült, de épp csak annyira, mintha egy lisztes kéz lopva végigsimított volna rajta. A ruha úgy állt rajta, mintha legalábbis saját lelke lenne, s nem csak holmi kétes múltja. Mellesleg Mallorynak hívták.

Karcsú, de láthatólag erős ujjai közt cigarettát tartott, míg a másik kezét, a tenyerével lefordítva, a fehér abroszon nyugtatta.

– A levelek ára tíz grand, Miss Farr. Ami egyáltalában nem mondható soknak.

Kurtán felpillantott a vele szemközt ülő lányra, aztán az üres asztalok fölött elnézett a szív alakú táncparkett felé, ahol táncoló párok lötyögtek a folyton váltakozó színes fényekben.

A táncparkett mellett olyan szorosan ültek a vendégek, hogy az izzadó pincéreknek kötéltáncosként kellett egyensúlyozniuk a tálcájukkal az asztalok között. De arrafelé, ahol Mallory ült, rajta kívül csak négyen voltak.

Egy karcsú, fekete nő, aki szódás whiskyt ivott, és vele szemközt, az asztal másik oldalán egy kövérkés férfi, akinek vastag, vörös tarkóján verejtékcseppek csillogtak a sörtéken. A nő morcos arccal bámult a poharába, és közben az ölében tartott ezüst zsebpalackot forgatta az ujjai közt. Tőlük kissé távolabbra két komor tekintetű, unatkozó férfi szívta hosszú, vékony cigarettáját, miközben egy szót sem szóltak egymáshoz.

Mallory kissé elgondolkozva megismételte, amit az előbb mondott: – Tíz grand éppen megfelelő ár azokért a levelekért.

Rhonda Farr gyönyörű nő volt. Erre az alkalomra csupa feketébe öltözött, csak az estélyi köpenye gallérja volt hófehér szőrme, az is olyan finom, mint a pihe. Továbbá fehér parókát viselt, álcázásképpen, de nagyon kislányos jelenség lett tőle. Búzavirágkék szeme volt, és olyan bársonyos bőre, amilyenről a vén kéjencek szoktak álmodni.

– Ez nevetséges – mondta éles, bántó hangon, fel se nézve az asztalról.

– Miért lenne nevetséges? – kérdezte Mallory, némileg meglepetten, és fölöttébb megbántva.

Rhonda Farr Malloryra emelte a szemét, és márványkemény tekintettel nézett rá. Aztán kivett egy szálat az asztalon kinyitva heverő ezüst cigarettatárcából, beleillesztette egy hosszú, vékony szipkába, mely szintén fekete volt, majd így folytatta:

– Egy filmsztár szerelmes leveleiért? Azok az idők már elmúltak, barátom. Ma már nem olyan a közönség. Nem az a szende kis nénike, hosszú, csipkés bugyogóban, mint valamikor volt.

Megvető fölény csillant abban a szép, kék szemében. Mallory szigorúan nézett vissza rá.

– Mégis egykettőre itt termett, amikor felhívtam – mondta –, hogy találkozzon egy teljesen ismeretlen emberrel.

A nő széles karmozdulatot tett a szipkát tartó kezével, és így szólt: – Nyilván nem voltam észnél.

Mallory rezzenéstelen arccal nézett rá, de a szeme mosolygott. – Nem, kedves Miss Farr. Maga nagyon jól tudta, hogy miért akar velem találkozni. Kívánja, hogy részletezzem?

Rhonda Farr dühösen nézett a férfira. Aztán elfordította a fejét, és úgy tett, mintha meg is feledkezett volna a jelenlétéről. Színpadias mozdulattal kinyújtotta a szipkát tartó kezét,

és hosszan gyönyörködött benne. Valóban gyönyörű keze volt. Gyűrűt nem viselt. A szép kéz legalább olyan ritkaság, mint egy virágzó jakarandafa, pedig ebben a városban annyi a csinos arcocska, mint a leszaladt szem a filléres nejlonharisnyákon.

Rhonda Farr visszafordult, és a merev tekintetű nőre nézett, majd a táncparkett körüli asztaloknál szorongó tömegre. A zenekar közben egyre csak nyúzta az édeskés, egyhangú számokat.

– Utálom az ilyen helyeket – mondta halkan. – Olyanok, mintha csak sötétedés után kelnének életre, mint a vámpírok. Csupa züllött, csüggesztő figura, csupa kedélytelen, unalmas romlottság. – Letette a kezét a fehér abroszra. – Térjünk vissza a levelekre. Mondja csak, maga aljas zsaroló, mitől olyan veszélyesek rám nézve ezek a levelek?

Mallory felnevetett. Harsány nevetése volt, de kissé csikorgó és kemény. – Maga nagyon jópofa – mondta. – De nem is annyira a levelek tartalma érdekes. Az csak csupa szerelmes közhely. Egy iskolás lány emlékei, akit egyszer elcsábítottak, és aki azóta sem tud másról beszélni.

– Ez aljasság – mondta Rhonda Farr, olyan hangon, mint egy bársonyos jégszekrény.

– Az a férfi teszi érdekessé ezeket a leveleket, aki a címzettjük volt – mondta Mallory hidegen. – Aki egy link szélhámos, közismert kártyás és csaló gazember. Meg még minden egyéb, ami ezzel együtt jár. Egy olyan alak, akivel ha magácskát meglátják… akkor kegyednek kampec.

– Már nem is vagyunk beszélő viszonyban, évek óta nem is láttam. Ezt vegye tudomásul, maga piszkos zsaroló. Annak idején, amikor még ismeretségben voltunk, Landrey nagyon jóképű fiú volt. És a legtöbbünk múltjában van valami olyasmi, amiről nem szívesen beszélünk. De ami elmúlt, az elmúlt.

– Na, ne mondja! – mondta Mallory gúnyosan.

– Akkor hogy lehet, hogy hozzá fordult, hogy segítsen magának visszaszerezni a leveleket?

Rhonda Farr felkapta a fejét. Szinte szétesett az arca, és nem bírt uralkodni a vonásain. Olyan tekintettel meredt Malloryra, mint akiből mindjárt kitör egy sikoly. De az egész csak egy pillanatig tartott.

Azonnal visszanyerte az önuralmát. A szeme fakó és színtelen lett, majdnem ugyanolyan szürke, mint Malloryé. Lassú, túlzottan óvatos mozdulattal letette a szipkát, és összekulcsolta az ujjait. Ujjpercei elfehéredtek.

– Maga ilyen jóban van Landreyvel? – kérdezte kesernyésen.

– Inkább csak jártamban-keltemben hallok ezt-azt… De akkor most üzletet kötünk, vagy tovább ócsároljuk egymást?

– Hogy kerültek magához a levelek? – kérdezte a lány, még mindig nyers és keserű hangon.

Mallory megvonta a vállát. – A mi szakmánkban az ilyesmiről nem szokás beszélni.

– Okom volt rá, hogy megkérdezzem. Mivel más is megpróbálta már eladni nekem ezeket a rohadt leveleket. Ezért jöttem el, amikor felhívott. Az előzmények kíváncsivá tettek. Habár azt hiszem, maga is azok közé tartozik, akik korábban is próbálkoztak már, és most azzal akar rám ijeszteni, hogy felsrófolja az árat.

– Téved, kisasszony – mondta Mallory. – Én egyedül dolgozom.

Erre a nő csak bólintott. Szinte suttogva beszélt. – Akkor jó. Még azt is el tudom képzelni, hogy valami nagyeszű fráter magánkiadást akar készíteni a leveleimből. Fotókópiákkal… gyűjtők számára. De mindegy. A lényeg az, hogy nem fizetek. Úgyse mennék vele semmire. Nem kötök üzletet zsarolókkal. Felőlem maga fel is akaszthatja magát a tetves leveleivel együtt.

Mallory elfintorította az orrát, és olyan arcot vágott, mint aki mélyen elgondolkozik. – Ez mind nagyon szép, Miss Farr. De így nem jutunk messzire.

– Nem is áll szándékomban – mondta a nő eltökélten. – De mondhatom ennél egyértelműbben is. Ha gondoltam volna rá, és magammal hozom a kis gyöngyház agyú pisztolyomat, akkor most egy-két golyóval is nyomatékosíthatnám a mondanivalómat. És higgye el, megúsznám! De nem vágyom az ilyen hírverésre.

Mallory feltartotta két vékony ujját, és a homlokát ráncolva szemügyre vette őket. Az arca mindazonáltal derűs volt, szinte elégedett. Rhonda Fan-karcsú kezét a fehér parókájához emelte, megérintette, majd leejtette a kezét.

Erre azonnal felpattant egy férfi, aki egy kissé távolabbi asztalnál ült, és megindult feléjük.

Gyors, könnyű és ruganyos léptekkel jött, kezében fekete puhakalapját lóbálva. Nagyon jól állt rajta a szmoking.

Míg a férfi az asztal felé közeledett, Rhonda Farr így szólt: – Ugye, nem gondolta, hogy kísérő nélkül jöttem? Nem szoktam egyedül éjszakai mulatókba járni.

Mallory mosolyra húzta a száját. – Maga arra nincs is rászorulva – mondta unott hangon.

A férfi odalépett az asztalukhoz. Alacsony, de jó felépítésű ember volt, fekete hajú. Kis fekete bajuszkája volt, fényes, mint a suviksz, és olyan márványfehér arcbőre, ami az olaszok szemében vonzóbb minden napbarnítottságnál.

Némileg színpadias, könnyed mozdulattal kivett egy szálat Mallory ezüst cigarettatárcájából, és széles gesztussal rágyújtott.

Rhonda Fan a szája elé tartotta a kezét, és ásított. – Ő Erno – mondta –, a testőröm. Ő vigyáz rám. Kedves fiú, nemde?

A nő lassan felállt, Erno a vállára borította a köpenyét. Rhonda Fan búcsúzóul még egyszer barátságtalanul rámosolygott Malloryra:

– Viszlát.

Mallorynak fekete szeme volt, s áthatolhatatlan, sötét mélyén forró lángok lobogtak.

Rhonda Fan összehúzta magán a köpenyét. Méltóságteljesen odabiccentett Mallorynak, finom ajkán kis gúnyos mosollyal megfordult, majd elvonult az asztalok közti keskeny folyosón. Magasra tartott fejjel, büszkén és gőgösen lépkedett. Az arcán mindazonáltal feszültség tükröződött, és olyan gyanakodva tekingetett jobbra-balra, mint egy királynő, akit mindenfelől veszély fenyeget. Mégis fegyelmezetten, halált megvető bátorsággal vonult ki a mulatóból. Nagyon szép színészi alakítás volt.

A két unatkozó férfi kíváncsian nézett utána. A fekete nő borúsan merengve olyan adag whiskys szódát kevert magának, ami egy lovat is letaglózott volna. Az izzadó nyakú, kövér férfit pedig a jelek szerint elnyomta az álom.

Rhonda Fan fellépkedett a hajlongó főpincér mellett az előcsarnokba vezető, vörös szőnyeggel borított három lépcsőfokon. Elhaladt a félrevont aranyos brokátfüggönyök között, majd eltűnt szem elől.

Mallory végignézte ezt a kivonulást, majd Ernohoz fordult: – Mi jár a fejedben, kisapám?

Szándékosan sértő hangsúllyal mondta, ajkán hideg mosollyal. Erno egyszerre megdermedt. A cigarettát tartó kesztyűs bal keze megrándult, s a cigarettáról leesett a hamu.

– Szórakozni akarsz, faszikám?

– Mért? Van itt valami vicces?

Vörös foltok gyúltak Erno sápadt arcán. A szeme összeszűkült. Kissé megmozdult kesztyűtlen jobb keze, az ujjai begörbültek, és megcsillantak kicsi, rózsaszín körmei.

– Jobb lesz, ha elfelejted azokat a leveleket, faszikám – mondta halkan. – Most már vége a dalnak. Érted? Vége!

Mallory cinikusan fölényes pillantást vetett rá, ujjaival végiggereblyézte sűrű, fekete haját, aztán lassan így szólt:

– Azt hiszem, nem egészen értem, hogy miről beszélsz, kisapám.

Erno felnevetett. Csikorgó, fémes nevetése volt. Halálos fenyegetés volt benne. Mallory jól ismerte ezt a nevetést; bizonyos helyeken ezt a nyitányt rendszerint fegyverropogás zenéje követi. A szemét Erno fürge kis jobb kezén tartotta. Reszelős, mély hangon azt mondta neki:

– Tűnés innen, kisapám, de azonnal. Mielőtt még kedvem támad letörölni azt a ronda vigyort a pofádról.

Erno arca összerándult, a vörös foltok lobot vetettek rajta. Lassan felemelte a cigarettát tartó kezét, és az égő cigarettát egyenesen Mallory arcába nyomta volna, ha Mallory félre nem kapja a fejét. A cigaretta elcsúszott a füle mellett.

Mallory szikár, hideg arca meg se rezzent. Halkan, mintegy a távolból, szinte egészen más hangon, mint eddig, így szólt:

– Vigyázz magadra, kisapám, mert az ilyesmiért csúnya büntetés jár.

Erno újra felnevetett, ugyanazzal a fémes, csikorgó nevetéssel. – A zsarolók nem szoktak lőni – mondta vicsorogva. – Nem igaz, faszikám?

– Kopj le, te rohadt kis digó!

A fölényes gúnytól, mely átsütött Mallory szenvtelenül hideg hangján, Erno hirtelen olyan haragra gerjedt, hogy a jobb keze összerándult, mint egy lecsapni készülő kígyó, és előkapta a hóna alól a pisztolyát. Aztán csak dühödten meredt Malloryra, de nem mozdult. Mallory ekkor kissé előrehajolt, és két kezét az asztal szélére helyezte, majd ujjai begörbültek az asztallap alá. Szája sarkában halvány kis mosoly jelent meg.

A fekete nő halkan felsikoltott. Erno arcából kiszaladt a vér. A dühtől elfehéredve, a haragtól sistergő hangon így szólt:

– Na, jól van, faszikám. Gyere ki az utcára. Nyomás!

Ekkor a három asztallal arrébb ülő, unatkozó férfiak egyike hirtelen tett egy kis mozdulatot, melynek nem volt semmi jelentősége, de Erno észrevette a szeme sarkából, és odakapta a tekintetét. Ugyanebben a pillanatban az asztal megemelkedett, és gyomorszájon találta Ernót, aki elterült a földön.

Könnyű kis asztal volt, Mallory azonban nem épp pehelysúlyúnak számított. Zuhanás tompa hangja hallatszott. Meg tányércsörömpölés. Erno a padlón hevert, az asztalka keresztben a hasán. A pisztoly egylépésnyire a kezétől. Arcvonásai eltorzultak.

Egy pillanatra mintha állóképpé merevedett volna a jelenet. Mintha örökre mozdulatlanná merevedtek volna alakjai. Aztán újra felsikoltott a fekete nő, most már sokkal hangosabban. És hirtelen nagy kavarodás támadt. Az emberek felugráltak az asztaloktól. Két pincér égre emelt kézzel tébolyult olasz karattyolásba kezdett. Egy űzött, izzadó pikolófiú fejvesztve futkosott fel-alá, de láthatólag inkább a főpincértől félt, s nem annyira a hirtelen haláltól. Egy kövérkés, vörös képű, kese hajú ember lerohant a lépcsőn egy köteg étlapot lobogtatva.

Erno lelökte magáról az asztalt, négykézlábra állt, fölkapta a földről a pisztolyát, és átkozódva Mallory felé fordult. Mallory, aki egymagában, közönyösen állt a zűrzavar kellős közepén, lehajolt hozzá, és ököllel állon vágta.

Erno szeméből azonnal elpárolgott az öntudat minden jele. Úgy csuklott össze, mint egy félig tömött homokzsák.

Mallory néhány pillanatig figyelmesen nézte a padlón elterült Ernót, aztán lehajolt, és felvette mellőle az ezüst cigarettatárcáját. Még volt benne két szál. Az egyiket a szájába tette, s a tárcát a zsebébe süllyesztette. Elővett a nadrágzsebéből néhány bankjegyet, hosszában félbehajtotta, és odanyújtotta őket az egyik pincérnek.

Aztán minden sietség nélkül elindult a vörös szőnyeggel borított lépcső s a kijárat felé.

A kövér nyakú férfi óvatosan és gyanakodva kinyitotta a szemét. A már holtrészeg fekete nő izgatott kacagással feltápászkodott az asztalától, aztán sovány, felékszerezett kezével megragadta a jégkockákkal teli pezsgős vödröt, és az egészet majdnem pontosan Erno hasára borította.

2

Puhakalapját a hóna alá csapva, Mallory kilépett a bejárat fölé boruló napellenző alól. A portás kérdőn nézett rá. Mallory nemet intett neki a fejével, és lesétált a félkör alakú kocsifelhajtót szegélyező járda aljáig. Megállt a sötétben a járdaszélen, és erősen gondolkodott. Kisvártatva egy Isotta-Fraschini hajtott el mellette lassan.

Olyan volt, mint egy nyitott hintó, és még a szokott hollywoodi nagyzoláshoz képest is hatalmas. A szürke-ezüst kocsi olyan szemkáprázató volt, mint egy csapat Ziegfeld-görl, ahogy elhaladt a kivilágított bejárat előtt. A libériás sofőr olyan egyenes derékkal ült a kormánynál, mintha nyársat nyelt volna, ellenzős sapkája csibészesen félrecsapva. A hátsó ülésen, a félig felhúzott tető alatt pedig ott ült Rhonda Farr, mereven, mint egy viaszfigura.

A kocsi hangtalanul legördült a kocsifelhajtón, elhaladt a tömzsi kőbabák között, aztán beleveszett a sugárút fényözönébe. Mallory szórakozottan a fejébe nyomta a kalapját.

Valami mocorgást hallott a háta mögött, a magas ciprusok közül. Sarkon fordult, és egy fegyver csöve nézett szembe vele, melyen tompán megcsillantak a távoli fények.

A férfi, aki a pisztolyt ráfogta, magas volt, és széles vállú. Elformátlanodott filckalap ült a feje búbján, és egy kopott, kinyúlt felöltő volt rajta, mely megfeszült a hasán. A háta mögött, valahol az emeleten, egy keskeny ablakból halvány világosság szűrődött ki, melynek fényében kirajzolódott bozontos szemöldöke és horgas orra. Meg az is, hogy még valaki áll mögötte.

A nagy ember így szólt: – Figyelj csak, haver. Ez itt egy pisztoly. Ha azt mondja, bumm-bumm, az ipse kinyúlik. Ugye, nem akarod kipróbálni?

Mallory kifejezéstelen tekintettel nézett rá. – Ne gyerekeskedjünk. Tudom, hogy zsaru vagy. Mit akarsz tőlem?

A nagy ember felnevetett. Olyan volt a nevetése, mint a parti sziklákon megtörő hullám hangja ködben. Gúnyosan így szólt:

– Látod, Jim? Megint lebuktunk. Valamelyikünknek olyan rendőrpofája lehet. – Aztán Malloryra nézett, és így folytatta: – Láttam, hogy az előbb csúnyán elintézted azt a mitugrászt. Hát szabad ilyet csinálni, haver?

Mallory elpöckölte a cigarettáját. Elnézte, ahogy a parazsa nagy ívet ír le a sötétben, aztán eltűnik. Udvariasan megkérdezte:

– Esetleg egy húszasért hajlandók lennének az urak más fényben látni az eseményeket?

– Ma nem megy a dolog. Általában lehetne róla szó, de, sajnos, ma nem megy.

– És egy százasért?

– Még annyiért se.

– Akkor ez egy nagyon súlyos ügy lehet – mondta Mallory elkomolyodva.

A nagy ember megint felnevetett, és kissé közelebb lépett. A mögötte álló férfi előjött az árnyékból, és puha, kövérkés kezét Mallory vállára tette. Mallory nem mozdult a helyéből, de félrerántotta a vállát. A zsaru keze lecsúszott róla.

– Vidd innen a mocskos mancsodat – mondta Mallory.

A rendőr felmordult, és valami meglódult a kezében. És valami keményen fültövön találta Malloryt. Térdre rogyott. Egy percig térden állva, kábán imbolygott előre-hátra, és közben vadul rázta a fejét. Ettől aztán lassan kitisztult a látása. Már a járda kövezetének rombuszait is ki tudta venni. Nagy nehezen talpra állt.

Olyan szemmel nézett a rendőrre, aki a gumibottal megütötte, és olyan sistergő dühvel szidta a kábulattól kissé vastag, kásás hangon, hogy az önkéntelenül újra megvetette a lábát, miközben petyhüdt szája úgy rángatózott, mint az olvadó gumi.

A nagy ember rászólt a társára: – A fene egyen meg, Jim! Ez meg mire volt jó?

A Jimnek nevezett férfi a szája elé tartotta kövér kezét és nagyot ásított. Visszadugta a gumibotot a felöltője zsebébe.

– Rá se ránts! – mondta. – Intézzük már el ezt a dolgot, aztán igyunk valamit.

Azzal elindult a járdán. Mallory lassan utána fordult, követte a pillantásával, és közben a füle tövét dörzsölgette. A nagy ember közönyös szakszerűséggel ráfogta a pisztolyát, és azt mondta:

– Nyomás, haver. Elmegyünk egy kis sétakocsikázásra.

Mallory elindult. A nagy ember melléje szegődött, a Jimnek nevezett férfi meg a másik oldalára került. Nagyot csapott a hasára, és így szólt:

– Nagyon innék már valamit. Tiszta gyomorideg vagyok.

A nagy ember békés hangon válaszolt: – Hát ki nem, te hülye?

Egy nagy túrakocsihoz értek, amely a sugárút járdája szélén álló kőbabáktól nem messze, a parkoló kocsik során kívül várakozott. A kormányhoz az ült be, aki megütötte Malloryt. A nagy ember meg belökdöste Malloryt a hátsó ülésre, aztán beült melléje. Kövér combjára fektetve tartotta a pisztolyt, a kalapját még hátrább tolta kissé, és elővett egy gyűrött cigarettáspaklit. Óvatosan, csak a bal kezét használva, rágyújtott egy szálra.

A kocsi kikanyarodott az utcákat elöntő fényárba, kis ideig egyenesen haladtak, aztán a hosszú lejtőn délnek fordultak. Alattuk a város olyan volt, mint egy végtelenbe nyúló, sziporkázó szőnyeg. Villózó neonfények izzottak az éjszakában. Egy reflektor lomha fénykévéje tapogatózott a magas égen úszó fakó felhők között.

– A helyzet a következő – mondta a nagy ember, miközben széles orrlyukán kifújta a füstöt. – Szemtanúink vannak, akik látták, amikor megpróbáltál eladni valami hamisított leveleket ennek a kis mozityúknak.

Mallory kurtán, kedvetlenül felnevetett. – Maguk az agyamra mennek!

A nagy ember ezen elgondolkodott egy kicsit, maga elé meredve a sötétbe. Időről időre a mellettük elmaradó utcalámpák fénye megvilágította széles arcát. Aztán kisvártatva megszólalt:

– Pedig biztos, hogy te voltál az, haver. A mi szakmánkban kap az ember ilyen füleseket.

Mallory szeme összeszűkült a sötétben. – Milyen szakmáról beszél? – kérdezte.

A nagy ember nagyra nyitotta száját, aztán a fogsorát összecsattintva becsukta.

– Ne akarj itt nekem okoskodni, haver, hanem inkább beszélj. Most még jó időben elmondhatod a mondókádat. Jim meg én elég türelmes fiúk vagyunk, de vannak barátaink, akik nem olyan finom urak, mint mi.

– És mit kellene elmondanom a hadnagy úrnak? – kérdezte Mallory.

A nagy embernek csak úgy rengett a hasa a hangtalan kacajtól. Nem válaszolt a kérdésre. A kocsi elhaladt a La Cienega Boulevard közepén hajlongó olajkút mellett, aztán befordult egy pálmafákkal szegélyezett, csendes mellékutcába. Két sarok közt félúton megállt egy üres telek előtt. Jim elzárta a motort és eloltotta a lámpákat. Aztán az ajtó zsebéből előhúzott egy vaskos üveget, a szájához emelte, nagyot sóhajtott, és a válla fölött hátranyújtotta az üveget.

A nagy ember is ivott egy kortyot, aztán széles karmozdulatot tett, a kezében az üveggel.

– Itt kell várnunk egy barátunkra. Addig is beszélgessünk. Macdonald vagyok, a nyomozati osztályról. Tehát te megpróbáltad megvágni ezt a színésznőcskét. Akkor

közbelépett a nő testőre. Te meg leütötted. Ami még rendben is lett volna. De a többi már nem annyira.

Jim hátranyúlt a whiskysüvegért, megint meghúzta, aztán az orrához tartotta, és beleszimatolt. – Már előbb rád voltunk állítva. De az utcán biztosan nem rendeztél volna ilyen hepajt.

Mallory karjával a kocsi oldalának dőlt, és kinézett az ablakon a mélykék, csillagpettyes égre. Így szólt:

– Úgy látom, öregem, hogy maga túl sokat tud. És biztos, hogy nem a spinétől. Nincs az a mozisztár, aki a rendőrséghez fordul, ha megzsarolják.

Macdonald hirtelen oldalt fordította nagy, zsíros fejét. A szeme megcsillant a sötét kocsiban.

– Egy szóval se mondtuk, honnan jött a füles. És csak az a lényeg, hogy te megpróbáltad megvágni a spinét. Nem így van, haverkám?

Mallory komoly hangon válaszolt: – Miss Farr-ral régi barátok vagyunk. Tudom, hogy valaki zsarolni próbálja, de az nem én vagyok. Viszont van egy megérzésem, hogy ki lehet az.

Macdonald gyorsan félbeszakította: – Az a kis digó mért fogta rád a pisztolyát?

– Mert nem tetszett neki a pofám – felelte Mallory unott hangon. – Egy kicsit szemétkedtem vele.

– Baromság – fortyant fel Macdonald. A kormánynál ülő férfi hátraszólt: – Mért nem vágod már pofán, Mac?

Mallory kinyújtóztatta maga mellett a karját, és megmozgatta a vállát, mint akinek elgémberedtek a tagjai a hosszú üléstől. Közben érezte, hogy a Luger ott domborodik a bal hóna alatt. Lassan így szólt:

– Maga az előbb azt mondta, hogy hamisított leveleket akartam eladni a spinének. Miből gondolja, hogy hamisított levelek voltak?

– Például abból, hogy tudjuk, hol vannak az eredetiek – felelte Macdonald nyájasan.

– Mindjárt gondolhattam volna – mondta Mallory nevetve.

Hirtelen megrándult Macdonald ökölbe szorított keze, és arcul ütötte vele Malloryt, bár nem nagyon erősen. Mallory ismét felnevetett, aztán óvatos ujjakkal megtapogatta a füle tövét.

– Ez legalább talált – mondta. Macdonald halkan káromkodott. – Ne játszd az eszedet, haver, mert nagyon ráfázol a végén.

Aztán elhallgatott. Az első ülésen ülő férfi levette a kalapját, és megvakargatta kusza, összetapadt őszes haja tövét. A sugárút felől szaggatott tülkölés hallatszott. Az utca végében reflektorok haladtak el. Aztán kettő közülük élesen visszakanyarodott, és vakító fehér fényt terített a pálmafák alá. Valami nagy, sötét tömeg gördült végig az utcán, aztán a járdához kanyarodott, és megállt a túrakocsi előtt. Aztán kialudtak a fényszórók.

Egy férfi szállt ki belőle, és hátrajött a túrakocsihoz. – Hello, Fürge – üdvözölte a férfit Macdonald. – Hogy ment?

Az új fiú magas, sovány ember volt, az arca nem látszott a mélyen behúzott szövetsapka ellenzőjétől. Kicsit selypített.

– Minden rendben. Senki se hőbörgött.

– Akkor jó. Tedd le a sáros kocsit itt, és ülj át ebbe a tragacsba.

Jim beült a túrakocsi hátsó ülésére, Mallory baljára, és közben jól belekönyökölt az oldalába. A magas ember beült a volánhoz, elindította a motort. Visszakanyarodott a La Cienegára, aztán délnek fordult, a Wilshire felé, majd nyugatnak. Gyorsan és erőszakosan vezetett.

Simán áthajtottak egy piros lámpán, aztán tovább egy nagy mozipalota mellett, melyben már eloltották a lámpákat, csak a pénztáros üres üvegkalitkája volt világos;

átvágtak Beverly Hillsen, az országutat követve. Aztán felbőgött a motor, mert egy domboldalban haladtak felfelé. Az út két magas partfal között futott előttük. Ekkor hirtelen megszólalt Macdonald:

– Hé, Jim! Most jut eszembe, hogy elfelejtettem megmotozni a haverunkat. Fogd már meg egy percre ezt a stukkert.

Áthajolt Mallory előtt. Dőlt belőle a whisky-szag. Nagy keze átkutatta a zsebeit, benyúlt a zakója alá, végigtapogatta a csípőjét, de amikor a bal hóna aljához ért, és beleütközött a pisztolytokba, egy pillanatra megállt. Aztán a másik oldalon folytatta a motozást.

– Oké, Jim. Nincs nála fegyver.

Mallory agyában mintha éles fényű lámpás gyulladt volna. A meglepetés. Összevonta a szemöldökét. Hirtelen úgy érezte, kiszáradt a szája.

– Nem baj, ha rágyújtok egy cigarettára? – kérdezte kis szünet után.

Macdonald csúfondáros udvariassággal felelt: – Nyugodtan méltóztasson csak rágyújtani uraságod.

3

A többlakásos ház Westwood Village fölött, egy dombtetőn állt. Elég új volt, de gyatra építménynek látszott. Macdonald, Mallory és Jim kiszállt. A kocsi továbbment, befordult a sarkon, és eltűnt szem elől.

A három férfi áthaladt a ház csöndes előcsarnokán, elmentek a portáspult mellett, amely mögött pillanatnyilag nem volt senki, aztán az önműködő lifttel föl a hatodikra. Végigmentek a folyosón, és megálltak egy ajtó előtt. Macdonald elővett a zsebéből egy kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Bementek.

Minden nagyon új volt a szobában, minden lámpa égett, és vágni lehetett a füstöt. A kárpitozott bútorokat csiricsáré huzat borította, a szőnyeg mintája ormótlan sárga és zöld trapézokból állt. A nem létező kandalló párkányán palackok sorakoztak.

Két férfi ült egy nyolcszögletű asztalnál. A kezük ügyében magas poharak. Az egyik vörös volt, de a szemöldöke szinte fekete, az arca hullafehér, a szeme mélyen ülő és sötét. A másiknak nevetségesen nagy uborkaorra volt, de szemöldöke semmi, a haja színe meg olyan, mint a szardíniás-dobozok belseje. Lassan letette az asztalra a kezében tartott kártyalapokat, aztán felkelt és széles mosollyal eléjük jött. Vastag, jóindulatra valló szája volt, és barátságos tekintettel fogadta őket.

– Nem volt semmi baj, Mac? – kérdezte. Macdonald megdörzsölte az állát, és keserves képet vágott hozzá, de nemet intett. Gyűlölet volt a szemében, ahogy a nagy orrú emberre nézett. A nagy orrú azonban tovább mosolygott. Így folytatta:

– Megmotoztad?

Macdonald szélesen elvigyorodott, és odament a párkányon álló üvegekhez. Gúnyos hangon válaszolt:

– Okos gyerek ez, nem hord pisztolyt. Ez a fejével dolgozik.

Hirtelen megfordult, odament Malloryhoz, és visszakézből szájon vágta. Mallory csak mosolygott. Az arca meg se rezzent. Csak állt az epeszínű, dühös kis vörös kockákkal tarkított nagy kanapé előtt. Két kezét lelógatta, és az ujjai közül cigarettafüst bodorodott felfelé, majd belevegyült a boltíves mennyezet alatt úszó füstfelhőbe.

– Ne húzd fel magad, Mac – mondta a nagy orrú. – Ti már elvégeztétek a melót. Jimmel együtt leléphettek.

– Te csak ne parancsolgass nekem, Costello – mordult fel Macdonald. – Itt maradok, és megvárom, amíg ez a svindler meg nem kapja, ami jár neki.

A Costellónak nevezett férfi megvonta a vállát. Az asztalnál ülő vörös hajú ember kissé elfordult a székében, és olyan közömbös tekintettel nézett Malloryra, mint amikor a bogarász egy gombostűre tűzött rovart tanulmányoz. Aztán egy sima, dísztelen, fekete cigarettatartóból kivett egy szálat, és óvatosan rágyújtott egy arany öngyújtóval.

Macdonald visszament a párkányhoz, whiskyt töltött magának egy szögletes palackból, és kiitta. Tisztán itta a whiskyt. Aztán mogorva képpel nekidőlt a párkánynak.

Costello megállt Mallory előtt, és hosszú, csontos ujjait ropogtatva megkérdezte:

– Honnan jössz?

Mallory álmatagon nézett rá, és a szájába vette a cigarettát. – A MacNeil-szigetről – mondta szinte vidáman.

– Mikor szabadultál?

– Tíz napja.

– Mért ültél?

– Hamisításért. – Mallory halk, mosolygós hangon válaszolgatott.

– Voltál már itt azelőtt is?

– Itt születtem – mondta Mallory. – Nem tudtad?

Costello lágy, szinte simogató hangon mondta: – Ne-e-m, ezt nem tudtam. És mért jöttél ide… tíz nappal ezelőtt?

Macdonald újra áttámolygott a szobán, két vaskos karját lóbálva. Aztán Costellón átnyúlva másodszor is szájon vágta Malloryt. Kis vörös folt jelent meg Mallory arcán. Előre-hátra ingatta a fejét. Halvány kis tűz égett a szemében.

– Costello, ne vedd már be, hogy most szabadult a MacNeilből. Ez a tetű átver téged – harsogta. – Ez csak egy ócska kis svindler Brooklynból, vagy Kansas Cityből, vagy mit tudom én, honnan, ahol a zsaruknak nincs vér a pucájában.

Costello barátságosan Macdonald vállára tette a kezét, és félretolta. – Mac – mondta színtelen hangon –, ez most már nem a te bulid.

Macdonald dühösen ökölbe szorította a kezét. Aztán felröhögött, előreugrott, és a cipője sarkával Mallory lábára taposott. – Az anyád! – nyögött fel Mallory, és lehuppant a kanapéra.

A szoba levegőjében szinte már nem is volt oxigén. Ablakok csak az egyik falon voltak, és ezeket is sűrű függönyök fedték, melyek meg sem rezdültek. A szobában állt a levegő. Mallory elővett egy zsebkendőt, letörölte az izzadságot a homlokáról, aztán megnyomkodta vele a fájós ajkát.

– Mac, ti most szépen lépjetek le Jimmel – mondta Costello fahangon.

Macdonald lesunyta a fejét, és a szemöldöke sűrűjén át meredt a férfira. Fénylett az arca az izzadságtól. Még mindig rajta volt az ócska, gyűrött átmeneti kabátja. Costello még egy pillantásra se méltatta. Kis idő múlva Macdonald visszadülöngélt a párkányhoz, félretaszítva az útjából az ősz hajú zsarut, és megragadta a szögletes whiskysüveget.

– Telefonálj a főnöknek, Costello! – üvöltötte a fülébe. – Ehhez te hülye vagy! És csinálj már valamit, ne csak a szád járjon! – Félig Jim felé fordult, hátba csapta, és fölényes hangon megkérdezte tőle: – Na, zsarukám, te nem innál meg egy pohárral búcsúzóul?

– És minek jöttél ide? – kérdezte Costello, Malloryhoz fordulva.

– Hogy valami kapcsolatot keressek. – Mallory lustán felpillantott Costellóra. Időközben a tűz kihunyt a szemében.

– Szerinted így kell kapcsolatot keresni? Mallory megvonta a vállát. – Azt gondoltam, hogy ha megcsinálom ezt a kis mókát, esetleg majd összeakadok valakikkel.

– Nem biztos, hogy ez a kis móka olyan nagyon jó ötlet volt – mondta Costello csöndesen. Behunyta a szemét, és a hüvelykujja körmével megvakargatta az orrát. – Az ilyesmit könnyű elszúrni.

Macdonald recsegő hangja betöltötte a fülledt szobát. – Ez egy olyan okos gyerek, hogy sose hibázik. Ennek a seggében is esze van.

Costello kinyitotta a szemét, és hátrasandított a vörös hajú férfira. A vörös hajú lazán ringatta magát a forgószékben. Jobb keze a combján nyugodott, félig-meddig ökölbe szorítva. Costello az ellenkező irányba fordult, és rámeredt Macdonaldra.

– Most már tűnés a francba! – vakkantott rá. – Részeg vagy, és nincs kedvem vitatkozni veled.

Macdonald a kőpárkánynak vetette a vállát, és mindkét kezét a felöltője zsebébe mélyesztette. Gyűrött, elformátlanodott kalapja hátracsúszott nagy, szögletes fején. Jim, az ősz hajú zsaru kissé elhúzódott tőle, s az arca megfeszült, ahogy ránézett. Hangtalanul mozgott a szája.

– Hívd fel a főnököt, Costello! – üvöltötte Macdonald. – És vedd tudomásul, hogy te nekem itt nem parancsolsz!

Costello egy darabig habozott, aztán odalépett a telefonhoz. A szeme a mennyezet egy pontjára meredt. Felemelte a hallgatót, és tárcsázott – Macdonaldnak hátat fordítva. Aztán a vállát a falnak döntve, a telefonkagyló mellett halványan odamosolygott Malloryra.

– Halló… igen, én… Costello. Minden oké, csak Mac nagyon be van szíva. Dühöng, és nem bír magával… nem akar elmenni. Még nem tudom… de nem idevalósi az ipse. Oké?

Macdonald tett egy hirtelen mozdulatot, és így szólt: – Te, vigyázz, mert én… Costello mosolygott, és szép, kényelmesen letette a telefont. Macdonald villámló szemmel nézte Costellót. A szemében zöldes tűz égett. Odaköpött a szőnyegre, a fal és a szék közé. Így szólt:

– Te rohadt kis tetű. Innen nem is lehet felhívni Montrose-t! – Costello valami tétova mozdulatot tett. A vörös hajú felállt. Arrébb lépett az asztaltól, laza tartásban megállt, a fejét hátrahajtva, hogy a cigarettafüst ne szálljon a szemébe.

Macdonald dühösen hintáztatta magát előre-hátra. Az arca vörös volt, de szögletes állán úgy megfeszült a bőr, hogy kifehéredett. Mély, fémes csillogás izzott a szemében.

– Na, jól van. Akkor ezentúl másképp beszélünk – jelentette ki. Lazán kihúzta a kezét a felöltője zsebéből, és fémesen kék szolgálati fegyvere könnyű kis ívet írt le a levegőben.

Costello a vörösre pillantott, és így szólt: – Intézd el, Andy.

A vörös hajú férfi megmerevedett, kiköpte a cigarettáját, és már lendült is a keze.

– Elkéstél, haver – mondta Mallory. – Ehhez mit szólsz?

Mallory olyan gyors volt, hogy a szinte észrevehetetlen mozdulat senkinek sem tűnt fel a szobában. Ültében kissé előrehajolt a kanapén. A hosszú csövű, fekete Luger egyenesen a vörös hajú hasának szegeződött.

A vörös keze megdermedt a zakója hajtókájánál, aztán lassan leeresztette – de a keze üres volt.

Macdonald halk, keserű hangon beszélt. – Az emberrablás nekem már sok, Costello. Nem akarok részt venni benne. És végleg kiszállok ebből az egészből. Arra gondoltam, hogy erre az okos majomra majd számíthatok.

Mallory felállt, és elindult oldalvást a vörös hajú felé. Körülbelül félúton járt, amikor Jim, az ősz hajú zsaru egy fojtott kiáltással rávetette magát Macdonaldra, és a zsebéhez kapott. Macdonald meglepetten nézett rá. Széles bal kezével megragadta Jim felöltőjének mindkét hajtókáját, és összeszorította az álla alatt. Jim két kézzel hadonászva küzdött, és el is találta kétszer Macdonald arcát, aki vicsorogva nézett rá. Hátraszólt Mallorynak: – Vigyázz erre a két madárra –, majd a legteljesebb nyugalommal letette a pisztolyát a párkányra, belenyúlt Jim kabátzsebébe, és kivette belőle a bőrfonatú, fekete gumibotot. Aztán így szólt:

– Micsoda kis patkány vagy te, Jim. De mindig is az voltál.

Minden harag nélkül, szinte töprengőn beszélt. Aztán meglóbálta a gumibotot, és lecsapott vele az ősz férfi halántékára. Jim lassan térdre rogyott az ütéstől. Megpróbált belekapaszkodni Macdonald kabátja szárnyába. Macdonald lehajolt hozzá, és még egyszer odaütött, ugyanarra a helyre, csak még erősebben, mint az előbb.

Jim oldalt dőlt, és elterült a földön, leesett állal. Macdonald a gumibotot lóbálva állt fölötte. Egy verejtékcsepp kúszott lefele az orra oldalán.

Costello így szólt: – Nem is tudtam, hogy ilyen goromba tudsz lenni, Mac. – Fahangon, közönyösen beszélt, mintha egyáltalában nem is érdekelné, hogy mi folyik a szobában.

Mallory elindult a vörös hajú felé. Amikor mögéje ért, így szólt:

– Fel a kezekkel, te szemét. Jó magasra. Miután a férfi engedelmeskedett, Mallory a szabad kezével átnyúlt a válla fölött, a hóna alá szíjazott tokból kihúzott egy pisztolyt, és ledobta a földre a vörös háta mögött. A másik oldalon is benyúlt a zakójába, és végigtapogatta a zsebeit. Aztán hátrább lépett, és Costello mögé került. Costellónál nem volt fegyver.

Ezután Mallory odament Macdonaldhoz, és úgy állt meg, hogy mindenkit szemmel tarthasson a szobában. Aztán feltette neki a kérdést:

– Kit raboltak el ezek?

Macdonald elvette a fegyverét meg a félig ivott whiskyjét a nem létező kandalló párkányáról. – Azt a színésznőt – mondta. – Azt hiszem, hazafelé kaphatták el. Akkor határozták el, amikor attól a digó testőrétől megtudták, hogy a nő találkozik veled a Bolivárban. Nem tudom, hova vitték.

Mallory terpeszbe állt, hogy jól megvesse a lábát, és elfintorította az orrát. Laza csuklóval, könnyű kézzel tartotta a Lugerét. Tovább kérdezett:

– Mi volt ez a kis színjáték?

Macdonald komoran így válaszolt: – Előbb te jössz. Vagy nem tőlem kaptad a lapot?

Mallory bólintott. – Az igaz… de nem éppen az én két szép szememért. Nekem az a megbízásom, hogy kutassak fel bizonyos leveleket, melyek Rhonda Farr tulajdonát képezik – mondta, majd Costellóra pillantott. Costello arcán nem látszott semmiféle érzelem.

– Elhiszem – mondta Macdonald. – Eddig azt hittem, hogy ez csak valami trükk. Ezért is mertem vállalni a kockázatot. Én semmi mást nem akarok, csak kiszállni ebből az egészből – mondta, és széles mozdulattal körbemutatott a szobában.

Mallory felvett egy poharat, belenézett, hogy tiszta-e, aztán töltött magának egy kis whiskyt. Lassan, szürcsölve iszogatni kezdte. A nyelvével körülfuttatta az italt a szájában.

– Beszéljünk az emberrablásról – mondta. – Ki volt az, akit Costello felhívott telefonon?

– Atkinson. Nagymenő hollywoodi ügyvéd. Ő falaz a fiúknak. És ennek a kis színésznőnek is ő az ügyvédje. Nagyon kedves ember. Egy patkány.

– Az emberrablásban is benne van?

– Arra mérget vehetsz – mondta Macdonald röhögve.

Mallory megvonta a vállát, és így szólt: – Szerintem ez az emberrablás döglött ötlet volt.

Megkerülte Macdonaldot, és a fal mentén odament, ahol Costello állt. A Luger csövét Costello álla alá nyomta, és hátralökte vele a fejét, neki a falnak.

– Egy ilyen cukros bácsinak, mint te vagy, soha nem jutna az eszébe elrabolni egy kislányt. Nem igaz, Costello? Legföljebb egy finom kis zsarolás, néha-néha. De ennél durvább dologról aztán szó sem lehet. Ugye, Costello?

Costello üres tekintettel nézett maga elé. Nagyokat nyeldekelt. – Unom a dumádat. Nem nagyon vicces.

– Te csak ne búsulj, lesz ez még viccesebb is – mondta Mallory. – De lehet, hogy te még nem tudod, mi lesz a poén.

A Luger csövét erősen Costello orrához szorította. A pisztoly fehér nyomot hagyott az orrán. A fehér csík lassan vörösre változott. Costello arcán némi aggodalom látszott.

Macdonald, akinek éppen akkorra sikerült belegyömöszölni a kabátzsebébe egy majdnem teli whiskysüveget, így szólt:

– Majd én kipitykézem a pofáját, jó?

Mallory lassan jobbra-balra ingatta a fejét, miközben egy pillanatra se vette le a szemét Costellóról.

– Nem jó. Túl nagy zajjal jár. Te is tudod, hogy milyen vékonyak a falak ezekben az új házakban. És különben is, nekünk Atkinson kell. Mindig a főnökkel kell beszélni… főleg, ha megtalálja az ember.

Közben Jim kinyitotta a szemét, és a karjával verdesve megpróbált feltápászkodni. Macdonald unott képpel felemelte a lábát, és közönyösen az ősz hajú férfi arcára tette. Jim visszahanyatlott. Szürke és sáros lett az arca.

Mallory a vörös hajúra pillantott, és odament a telefon állványához. Felemelte róla a készüléket, és ügyetlenül, a bal kezével tárcsázni kezdett.

– Most felhívom a megbízómat – mondta. – Van neki egy jó nagy és gyors kocsija… Egy kicsit jégre tesszük ezeket a fiúkat.

4

Landrey nagy, fekete Cadillacje hangtalanul kúszott felfelé a hosszú, montrose-i emelkedőn. Alattuk balra, a völgy ölében fények pislákoltak. Tiszta és hűvös volt a levegő, az égen fényesen ragyogtak a csillagok. Landrey, aki elöl ült, hosszú, fehér kesztyűben végződő fekete karját az ülés támláján átvetve hátrafordult.

– Tehát a saját ügyvédje zsarolja – mondta már harmadszor vagy negyedszer. – Ki hitte volna? Ki hitte volna?

Higgadtan és kimérten mosolygott. A mozdulatai is higgadtak és kimértek voltak. Landrey magas, sápadt arcú férfi volt. A foga makulátlanul fehér, a szeme koromfekete, s bogarában megcsillant az utastér tetőlámpájának a fénye. Fehér selyemsálat viselt.

Mallory és Macdonald a hátsó ülésen ült. Mallory nem szólt semmit, csak bámult kifelé a kocsi ablakán. Macdonald meghúzta a szögletes whiskysüveget, miközben a dugó elgurult valamerre a kocsi padlóján, és ő átkozódva hajolt le érte, hogy megkeresse. Miután megtalálta, hátradőlt, és morózusan nézett Landrey tiszta, sápadt arcába.

– Megvan még az a mulatója a Highland Drive-on? – kérdezte tőle.

– Megvan, zsarukám – felelte Landrey. – De nem megy valami jól.

Macdonald morogva válaszolt: – Felháborító, Mr. Landrey. Én mondom, felháborító.

Aztán fejét a támla párnájára hajtotta, és lehunyta a szemét.

A Cadillac lefordult az országútról. A sofőr láthatólag pontosan tudta, hogy hova tart. Magabiztosan kanyargott a domboldal ápolt kertjeiben művészieseen elszórt villák között. Levelibékák kuruttyoltak a sötétben, és narancsvirág illata töltötte meg a levegőt.

Macdonald kinyitotta a szemét, és előrehajolt. – Az a ház lesz az, ott a sarkon – mondta a sofőrnek.

Az út széles kanyart írt le, s a ház a kert mélyén állt. Magas, cserepes tetőzete volt, és normann stílusú bejárata, melynek két oldalán kovácsoltvas lámpások világítottak. A házhoz vezető gyalogút mellett futórózsától roskadozó lugas húzódott. A sofőr eloltotta a fényszórókat, és lépésben odahajtott a lugashoz.

Mallory ásított egyet, és kinyitotta a kocsi ajtaját. Kinn az utcán, a kanyarban végig autók parkoltak. Unatkozó sofőrök cigarettaparazsai pettyezték a kéklő éjszakát.

– Itt valami vendégség van – állapította meg Mallory. – Annál jobb.

Kiszállt, megállt a kocsi mellett, és elnézett a ház előtt elterülő gyep felé. Aztán átvágott a puha füvön egy téglákkal kirakott ösvény felé, melynek laza téglái között is kibújtak a fűszálak. Megállt az ajtó kovácsoltvas lámpái között, és becsöngetett.

Egy fityulás, köténves szobalány nyitott ajtót. Mallory így szólt:

– Nagyon sajnálom, hogy zavarnom kell Mr. Atkinsont, de fontos dologról van szó. Macdonald vagyok.

A szobalány habozott egy kicsit, aztán visszament a házba, résnyire nyitva hagyva az ajtót. Mallory gondolkodás nélkül belökte, benézett a tágas hallba, melynek falait és padlóját is indiai szőnyegek borították. Aztán belépett.

A hallból folyosó nyílt, s a folyosóról egy ajtó, mely egy félhomályosán megvilágított szobára szolgált. Körben könyvespolcok, a levegőben finom szivarok illata. A karosszékeken kabátok és kalapok hevertek. Valahol a házban rádió szólt, s a halk tánczene ide is beszűrődött.

Mallory elővette a Lugert, és nekidőlt az ajtófélfának. Belülről.

Egy szmokingos férfi jött kifelé a folyosón. Kicsit testes ember volt, ősz, sűrű hajú, rókaképű. Az arca ingerült és rózsaszínű. A tökéletes szabású zakó sem terelhette el azonban a figyelmet kelleténél domborúbb hasáról. Bozontos szemöldökét dühösen összevonta. Gyors léptekkel jött, és láthatólag dühöngött.

Mallory kilépett a folyosóra, és Atkinson hasába nyomta a pisztolyát.

– Én vagyok az, akit keres – mondta neki. Atkinson megtorpant és visszahőkölt. Hallani lehetett, hogy elakad a lélegzete. A szeme elkerekedett, és meghökkenten nézett Malloryra. Mallory feljebb emelte a fegyvert, és hideg csövét Atkinson torkához szorította, épp az inggallér fölött. Az ügyvéd egy kicsit felemelte a fél karját, mintha meg akarná ragadni a pisztolyt. Aztán szó nélkül megadta magát, és mind a két kezét felemelte a levegőbe.

– Ne beszéljen – mondta Mallory. – Csak gondolkozzon. Magát lebuktatták. Macdonald köpött. Costello és két másik meg Westwoodban megkötözve várja a szebb jövőt. Mi azért jöttünk, hogy elvigyük Rhonda Farrt.

Atkinson tompa, kifejezéstelen szemmel nézett rá, melyben nem volt semmi tűz. Úgy tetszett, Rhonda Farr nevének említése semmilyen hatással sincs rá. Megpróbált kicsit elhúzódni a pisztoly csöve elől, s közben így szólt:

– Akkor mért hozzám jöttek?

– Mert szerintünk maga tudja, hogy hol lehet – felelte Mallory fahangon. – De ezt nem itt fogjuk megbeszélni. Kimegyünk a kertbe.

Atkinson összerándult, és hadarni kezdett: – Azt nem lehet, kérem… azt nem lehet. Vendégeim vannak.

– Csak épp az nincs itt, aki minket érdekel – mondta Mallory ridegen. Az ügyvéd torkának nyomta a pisztoly csövét.

Hirtelen érzelmek viharzottak át Atkinson arcán. Hátrált egy lépést, és megpróbálta elkapni a pisztolyt. Mallory összeszorította a száját. Pisztolyt tartó keze kis ívben előrelendült, és a Luger éppen szájon találta Atkinsont. Kiserkent a vér, és azonnal duzzadni kezdett az ajka. Egyszerre holtsápadt lett.

– Ne veszítsd el a fejedet, dagi – mondta Mallory. – Akkor talán még megéred a reggelt.

Atkinson sarkon fordult, és gyors léptekkel kimasírozott az ajtón, vakon előre.

Mallory utána nyúlt, megragadta a karját, és balra rántotta, le a gyepszőnyegre. – Lassan a testtel, hé – mondta halkan.

Megkerülték a lugast. Atkinson kinyújtotta maga elé a kezét, és megtámaszkodott a kocsiban. Az autó nyitott ajtaján kinyúlt egy hosszú kéz, és megragadta. Fejjel előre

zuhant be a kocsiba, a hátsó ülés párnázatára. Macdonald az arcára tette a kezét, és nekiszorította a fejét a háttámlának. Mallory beszállt utána, és becsapta maga mögött az ajtót.

Megcsikordultak a kerekek, a kocsi gyorsan megfordult, és elszáguldott. A sofőr csak a következő sarkon kapcsolta fel a fényszórókat. Aztán kissé félrefordítva a fejét, megkérdezte: – Most hová, főnök?

Mallory így válaszolt: – Mindegy. Vissza a városba. De nem kell sietni.

A Cadillac megint ráfordult az országútra, és megindult lefelé a hosszú lejtőn. Megint megjelentek a völgyben a fények és a völgy aljában lassan kúszó kis fénypöttyök. Az autók fényszórói.

Atkinson kicsit kihúzta magát az ülésen, elővett egy zsebkendőt a nadrágzsebéből, és megtörölgette vele a szája szélét. Macdonaldra sandított, és fegyelmezett hangon megkérdezte:

– Miről van szó, Mac? Meg akartok vágni? Macdonald durván felröhögött, aztán elfogta a csuklás. Kicsit már részeg volt.

– Frászt – mondta kásás hangon. – A fiúk lecsatolták az este a nőcit. Amitől a barátai egy kicsit begurultak. De maga, nagyfőnök, biztosan semmit sem tud a dologról, nem igaz? – Gúnyosan felnevetett.

Atkinson lassan így szólt: – Lehet, hogy nem hiszel nekem… de én tényleg nem tudok semmit. – Aztán galambősz fejét kissé magasabbra tartva így folytatta: – Kik ezek az emberek?

Macdonald nem felelt neki. Mallory rágyújtott egy cigarettára, a tenyere öblébe rejtve a gyufa lángját, aztán lassan így szólt:

– Az nem számít. Maga vagy tudja, hogy hová vitték Rhonda Farrt, vagy el tud vezetni minket valakihez, aki tudja. Döntse el. Rengeteg időnk van.

Landrey hátrafordult. Fehér arca szinte világított a sötét kocsiban.

– Igazán nem kérünk sokat, Mr. Atkinson – mondta komolyan. A hangja hűvös volt, de szinte barátságos. Kesztyűs ujjaival dobolt az ülése háttámláján.

Atkinson egy darabig mereven farkasszemet nézett vele, aztán a feje hátracsuklott a hátsó ülés támlájára. – És mi van, ha nem tudok semmit? – kérdezte elcsigázott hangon.

Macdonald felemelte a kezét, és arcul ütötte Atkinsont. Az ügyvéd feje hátranyaklott az üléstámlának. Mallory rideg, barátságtalan hangon rászólt Macdonaldra:

– Hagyjuk a rendőrtempót, Mac. Macdonald káromkodva elfordult. A kocsi továbbrohant velük az úton.

Már lenn jártak a völgyben. Nem messze tőlük egy háromszínű repülőtéri jelzőreflektor pásztázta az eget. Itt kezdődtek a ligetes domboldalak a sötét hegyek közé benyúló kis völgyek aljában. Egy vonat robogott elő a newhalli alagútból, és zakatolva elszáguldott mellettük.

Landrey mondott valamit a sofőrnek. A Cadillac lefordult egy földútra. A sofőr eloltotta a fényszórókat, és a holdvilágnál vezetett tovább. A földút egy kis tisztásban végződött, melyet kiszáradt, barna fűcsomók borítottak, és alacsony bokrok kerítettek. A gyér holdfénynél rozsdás konzervdobozok, megsárgult, szakadt újságlapok derengtek a homályban.

Macdonald elővette a palackját, felemelte, és ledöntött a torkán egy kortyot. Atkinson rekedten így szólt:

– Kicsit kóválygok a fejem. Adj nekem is egy kortyot.

Macdonald feléje fordult, és mogorván odanyújtotta neki a palackot. – Dögölj meg! – mondta, aztán visszadugta a palackot a zsebébe. Mallory elővett egy zseblámpát az autóajtó zsebéből, felkattintotta, és a fényt Atkinson arcára irányította.

– Na, akkor most beszéljen.

Atkinson hajlott derékkal a tenyerével a térdére támaszkodott, és egyenesen a zseblámpa fénysugarába nézett. A szeme üveges volt, az állán alvadt vér.

– Azt hiszem, Costello van mögötte, de fogalmam sincs róla, hogy mi ez az egész. Csak az a biztos, hogy ha Costello csinálta, akkor egy Fürge Morgan nevű pasas is benne van. Van egy putrija, fönn a platón, valahol Baldwin Hills környékén. Lehet, hogy oda vitték a nőt.

Behunyta a szemét, és a sarkában egy könnycsepp csillant meg a zseblámpa fényében.

– Akkor erről a házról Macdonaldnak is tudnia kell – mondta Mallory lassan.

Atkinson behunyt szemmel folytatta: – Nyilván – mondta közönyös, fásult hangon.

Macdonald ökölbe szorította a kezét, oldalt hajolt, és megint arcon ütötte az ügyvédet. Atkinson felnyögött, és oldalt dőlt. Mallory keze megrándult, s a kezében megremegett a zseblámpa. A hangja pedig reszketett a dühtől:

– Ezt ne csináld még egyszer, mert keresztüllőlek. Bizonyisten megteszem. Te rohadt zsaru.

Macdonald bamba röhögéssel elfordult. Mallory eloltotta a zseblámpát. Nyugodt hangon folytatta:

– Jól van, Atkinson. Hiszek magának. Akkor most elmegyünk, és megkeressük azt a putrit.

A kocsi éles kanyarral hátrafarolt, aztán visszadöcögött a sötétben az országútra.

5

Éppen csak egy pillanatra felbukkant előttük egy fehér karókerítés, aztán elaludtak a fényszórók. A kerítés mögött, egy kis emelkedőn olajfúrótornyok ösztövér alkotmányai nyújtózkodtak az ég felé. Az elsötétített kocsi lassan továbbgördült, majd megállt egy kis favázas ház előtt, az út túloldalán. Az utcának ezen az oldalán nem volt több ház. A kocsi és az olajmező között csak a semmi terült el. A ház sötét volt.

Mallory bement a telekre, és elindult a ház felé. A kavicsos út egy ajtó nélküli fészer mellett vezetett el. A fedél alatt egy túrakocsi állt. Satnya, kopott fű nőtt az autóút szélén, azon túl pedig poros rét, amely hajdan gyep lehetett. A ház mellett drót ruhaszárító, előtte magas tornác, rajta szúnyoghálós ajtó. Rozsdás volt a hálója. Csak a hold világított.

Egyetlen ablak nézett a tornácra, rolója lehúzva. A lehúzott roló két oldalán keskeny fénycsík. Mallory visszament a kocsihoz, a kavicsos utat elkerülve, a száraz füvön s a földúton, hogy ne csapjon semmi neszt.

– Na, indulás – mondta Atkinsonnak. Atkinson nehézkesen kikászálódott a kocsiból, és szinte félálomban támolygott át az úton. Mallory megragadta a karját. A két férfi fellépkedett a tornác falépcsőjén, és nesztelenül megközelítette a ház ajtaját. Atkinson végigtapogatta a falat, és rálelt a csöngő gombjára. Megnyomta. Bentről halk berregés hallatszott. Mallory odalapult a falhoz, az ajtó másik oldalán, nem azon, amerre a szúnyoghálós ajtó nyílt.

Aztán hangtalanul kinyílt a belső ajtó, és a szúnyogháló mögött felrémlett egy alak. Mögötte sötétség.

– Atkinson vagyok – mondta az ügyvéd motyogva.

Egy kéz kiakasztotta a szúnyoghálós külső ajtó kampóját. Kinyílt az ajtó.

– Mi van? – kérdezte egy selypes hang, mely Mallorynak ismerős volt már.

Mallory tett egy lépést előre, derékmagasságban tartva a Lugert. Az ajtóban álló férfi megperdült a sarkán, és feléje fordult. Mallory hangosan csettintett a nyelvével, és azonnal ott termett szorosan mellette. Rosszallón ingatta a fejét.

– Ugye nincs nálad pisztoly, Fürge? – mondta gúnyosan, és hasba bökte a férfit a Lugerrel. – Most szépen, lassan megfordulsz, és amikor azt érzed, hogy valami böki a hátadat, megindulsz befelé. Mi meg majd megyünk utánad.

A hórihorgas férfi feltette a kezét, és megfordult. Aztán Mallory pisztolyával a hátában megindult befelé a sötétségbe. A kis nappaliban porszag volt, és megsavanyodott ételszag. Egy ajtó alatt keskeny fénycsík látszott. A langaléta lassan leeresztette az egyik kezét, és kinyitotta az ajtót.

Meztelen villanykörte lógott a mennyezet közepén. Egy piszkos fehér köpenyt viselő sovány nő állt alatta, leeresztett kézzel. Fésületlen, rozsdavörös haja belelógott fénytelen, tompa szemébe. Az ujjai önkéntelenül szüntelen rángatóztak. Halk, panaszos sikolyt hallatott – mint egy éhes macska.

A magas férfi felszólítás nélkül odaállt a szoba túlsó falához, két tenyerét a tapétára tapasztva. Merev, kifejezéstelen mosoly ült az arcán.

Landrey hangját hallották a nappaliból. – Majd én foglalkozom az ügyvéd úr barátaival.

Kesztyűs kezében egy nagy automatával belépett a szobába. – Milyen meghitt kis otthon – mondta nyájasan.

A szoba sarkában vaságy állt. Rhonda Farr feküdt rajta, nyakig betakarva egy barna, kincstári pokróccal. Fehér parókája félrecsúszott, és kilátszottak alóla csapzott, aranyszőke tincsei. Sápadt arca szinte kék volt. Mintha álarcot viselt volna, melyen bántón virított az ajakrúzs vöröse. Horkolt.

Mallory benyúlt a pokróc alá, és kitapintotta a pulzusát. Aztán felhúzta a nő szemhéját, és belenézett a pupillájába.

– Elkábították – mondta.

A fehér köpenyes nő megnedvesítette a szája szélét. – Csak egy kis morfium – mondta bágyadt hangon. – Nem lesz tőle semmi baja.

Atkinson leült egy faszékre, melynek támlájáról egy piszkos törülköző lógott. Fehér inge szinte vakító volt a meztelen villanykörte fényében. Az arcára rászáradt a szétmázolt vér. A magas férfi megvetően nézett rá, miközben a tapétát ütögette a tenyerével. Akkor bejött Macdonald is a szobába.

Izzadt és vörös volt az arca. Kissé bizonytalanul állt a lábán, és meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában. – Hahó, kispajtások! – kurjantotta. – Nekem ezért legalábbis előléptetés járna!

A magas férfi arcáról eltűnt a mosoly. Hirtelen oldalt vetette magát, és egyszer csak egy pisztolyt tartott a kezében. Fülsüketítő fegyverdörgés töltötte meg a szobát. Aztán, miután elcsitult, még egy lövés dörrent.

A vetődő test még estében elernyedt, aztán a padlóra zuhant. Elnyúlt a kopott szőnyegen, szinte kényelmesen. Aztán csak feküdt némán. Félig nyitott szeme Macdonaldot nézte. A sovány nő nagyra tátotta a száját, de hang nem jött ki rajta.

Macdonald a másik kezével is az ajtófélfának támaszkodott, előredőlt, és elfogta a köhögés. Élénkpiros vér csurgott le az állán. Két keze lassan lecsúszott az ajtófélfán. A válla előrelendült, mint amikor az úszó beleveti magát a dagadó hullámba. Aztán elterült. Arcra bukott, de még a kalapja se esett le a fejéről. Kócos, egérszürke haja kilátszott a kalap karimája alól.

– Kettővel kevesebb – mondta Mallory, és fintorogva Landreyre nézett. Landrey lepillantott a kezében tartott nagy automatára, aztán eltette szem elől vékony, fekete felöltője zsebébe.

Mallory lehajolt Macdonaldhoz, és egy ujját a halántékára nyomta. Már nem volt pulzusa. A nyaki ütőeret is megtapintotta, de az eredmény ugyanaz volt. Macdonald halott volt, de még mindig bűzlött a whiskytől.

Halvány kis füstcsík szállongott a villanykörte alatt, és csípős lőporszag terült szét a szobában. A kis sovány nő meggörnyedt, és megpróbálta futva elérni az ajtót. Mallory mellbe lökte, amitől a nő hátratántorodott.

– Maradjon ott, ahol van.

Atkinson felemelte a kezét a térdéről és összedörzsölte, mintha elzsibbadt volna. Landrey odament az ágyhoz, és kesztyűs kezével végigsimított Rhonda Farr haján.

– Hello, bébi – mondta. – Rég nem találkoztunk. – Aztán kiment a szobából, de még visszaszólt közben: – Mindjárt jövök, csak megfordulok a kocsival.

Mallory Atkinsonra nézett. – Kinél vannak a levelek, Atkinson? Mármint a Rhonda Farr tulajdonát képező levelek.

Atkinson lassan, kifejezéstelen tekintettel felnézett, s közben úgy hunyorgott, mintha bántaná a szemét a fény. Fakó, erőtlen hangon beszélt.

– Én nem… én nem tudom. Talán Costellónál. Én soha nem is láttam ezeket a leveleket.

Mallory rövid, rekedt kacajt hallatott, hideg és kemény arcvonásain nyoma sem volt a derűnek. – Ne röhögtessen, jóember.

A sarokban álló vaságy fölé hajolt, és bedugdosta Rhonda Farr alá a barna pokróc széleit. Ahogy a karjába vette, azonnal abbamaradt a horkolás, de Rhonda Farr nem ébredt fel.

6

Az apartmanház utcai frontján csak egy-két ablakban volt világosság. Mallory feltartotta a csuklóját, és megnézte az óráját, melyet befelé felcsatolva viselt. A halványan foszforeszkáló mutatók szerint hajnali fél négy volt. Beszólt a sötét kocsiba.

– Csak tíz percet kérek. Aztán jöjjenek fel utánam. Nyitva hagyom az ajtókat.

A ház utcai bejárata zárva volt. Mallory kinyitotta egy álkulccsal, aztán kiakasztotta a zár nyelvét. Az előtérben félhomály uralkodott. Csak egy falikar körtéje égett, meg egy sötétítő' ernyős lámpa a portáspult kapcsolótáblája fölött. A pult mögött egy ősz hajú, ráncos képű kis öregember aludt a székében, nyitott szájjal, elnyújtott, sípoló hangon horkolva. Olyan volt, mint egy sebzett állat vinnyogása.

Mallory felment a szőnyeggel borított lépcsőn. Az első emeletre érve megnyomta az önműködő lift hívógombját. Amikor zötyögve megérkezett valamelyik felső emeletről, beszállt, és megnyomta a 7-es gombot. Ásított. A fáradságtól eltompult tekintettel nézett maga elé.

A lift zökkenve megállt, Mallory kiszállt, és elindult a néma, kivilágított folyosón. Megállt egy olajszürkére festett ajtónál, és a fülét a lapjára nyomta. Aztán lassan, óvatosan bedugta az álkulcsát a kulcslyukba, lassan elfordította, és kissé megmozgatta az ajtót. Aztán benyitott rajta.

Egy vörös ernyős állólámpa világított a szobában, mely egy fotel mellett állt. A fotelben egy férfi ült félig fekve, és a lámpa világa épp az arcára esett. A csuklója és a bokája ragasztószalaggal volt összekötözve. A száján is egy darab ragasztószalag volt.

Mallory kiakasztotta a zár nyelvét, és behúzta maga után az ajtót. Gyorsan, hangtalan léptekkel átvágott a szobán. A fotelben ülő férfi Costello volt. A száját lezáró fehér ragasztószalaghoz képest szinte lila volt a feje. Zihált a mellkasa, és horkolva szedte a levegőt az orrán át.

Mallory letépte a ragasztószalagot Costello szájáról, a tenyere sarkát az állára támasztotta, és erőszakkal kinyitotta a száját. Costellónak megváltozott a légzése, a mellkasa hullámzása megnyugodott, és a lilaság lassan eltűnt az arcáról. Megmozdult, és felnyögött.

Mallory elvett a kandallópárkányról egy üveg bontatlan whiskyt, és a fogával feltépte a kupak fém felbontó szalagját. Hátrahajlította Costello fejét, és egy kis whiskyt locsolt a nyitott szájába. Aztán keményen pofon ütötte. Costello fulladozni kezdett, és öklendezve nyelte a whiskyt. Az orrán át jött vissza az ital. Kinyitotta a szemét, és lassan kitisztult a látása. Valami érthetetlen, zavaros dolgot motyogott.

Mallory elhúzta a szoba végét takaró bársonyfüggönyt, mely mögött egy kis előszoba nyílt. Az első ajtó a hálószobába vezetett, melyben egy dupla ágy állt. Az egyik éjjeliszekrényen égett a lámpa. Az ágy mindkét oldalán egy megkötözött ember feküdt.

Jim, az ősz hajú zsaru aludt, vagy talán még mindig eszméletlen volt. A feje egyik oldala ragadt az alvadt vértől. Az arca olyan szürke volt, mint a flaszter.

A vörös hajú ellenben tágra nyílt szemmel nézte Malloryt. Úgy csillogott a szeme, mint a gyémánt, és égett benne a düh. A szája mozgott a ragasztószalag alatt – megpróbálta elrágni. Oldalt hengeredett, olyannyira, hogy szinte legurult az ágyról. Mallory visszahengerítette az ágy közepe felé, és így szólt:

– Ez is benne van a pakliban.

Visszament a nappaliba, és felgyújtotta a csillárt. Costello közben már feltornázta magát ülő helyzetbe. Mallory elővett egy zsebkést, benyúlt a háta mögé, és elnyiszálta a csuklóját összekötő ragasztószalagot. Costello kinyújtóztatta a kezét, és összedörzsölte a csuklóját, ahol a ragasztószalag kitépte a szőrszálakat. Aztán lehajolt, és leszaggatta a bokájáról a ragasztószalagot.

– Ez nagyon keserves volt – mondta. – Szájon át szoktam lélegezni. – Színtelen és lapos volt a hangja.

Felállt, töltött magának kétujjnyi whiskyt. Egy hajtásra kiitta a poharat, aztán visszaült, és a fejét a fotel magas háttámlájának támasztotta. Az arcába visszatért az élet, vizenyős szeme kitisztult.

– Na, mi újság? – kérdezte.

Mallory egy pezsgősvödörben hideg vizet kavargatott, mely valaha jég volt, majd a homlokát ráncolva megivott egy korty whiskyt. Az ujja hegyével óvatosan megtapogatta a feje bal oldalát, és felszisszent. Aztán leült, és rágyújtott egy cigarettára.

– Van mindenféle. Például az, hogy Rhonda Farr otthon van. Macdonald és Fürge Morgan kinyiffant. De ez nem érdekes. Engem azok a levelek érdekelnek, amelyeket megpróbáltál eladni Rhonda Farrnak. Ajánlom, kapard elő őket.

Costello felemelte a fejét, és dühösen felmordult. – Nincsenek nálam – mondta.

– Még egyszer mondom, Costello, kapard elő nekem azokat a leveleket. Most, azonnal. – Mallory leverte a cigarettája hamuját, gondosan épp a szőnyeg egyik rombuszának a közepére.

Costello ingerült mozdulatot tett. – Mondtam már, hogy nincsenek nálam – állította csökönyösen. – Soha nem is láttam őket.

Mallory palaszürke, hideg szemmel nézett rá. Szinte csikorgott a hangja. – Milyen szánalmas kis szarjancsi vagy te, Costello… te tényleg nem tudsz semmit a saját szakmádról se… De most már elég volt, ne fárassz tovább. Nincs kedvem vitatkozni veled. Nagyon csúnya látvány leszel, ha félrepofozom azt a ronda nagy cserpákodat a pisztolyom csövével.

Csontos kezével Costello a kivörösödött bőrt simogatta a szája körül, ahol a ragasztószalag felsértette. A szeme a szoba túlsó végébe nézett. Az ajtót takaró bársonyfüggöny leheletnyit meglebbent, mintha csak egy kósza szellő járt volna arra. Csakhogy nem járt arra semmiféle szellő. Mallory leszegte a fejét, és a szőnyeget nézte mereven.

Costello lassan, óvatosan felállt a fotelből. – Van egy fali széfem. Most odamegyek, és ki fogom nyitni.

Odament ahhoz a falhoz, melyen a bejárati ajtó is volt, leemelt egy képet, és elforgatta a falba épített kis kerek széf zárjának a tárcsáját. Aztán felrántotta a széf kerek ajtaját, és gyors mozdulattal belenyúlt.

Ekkor megszólalt Mallory: – Maradj úgy, Costello.

Laza léptekkel odament mögéje, és Costello karja mellett, bal kézzel benyúlt a széfbe. Amikor kihúzta, egy kis gyöngyház agyú automata volt benne. Elégedetten cuppantott egyet, és zsebre tette a kis pisztolyt.

– Hát te sose tanulsz, Costello? – mondta fáradt hangon.

Costello vállat vont, és visszament a kandallópárkányhoz. Mallory belenyúlt a széfbe, és az egész tartalmát kiszórta a padlóra. Fél térdre ereszkedett. A kidobált holmik közt volt néhány hosszú, fehér boríték, egy köteg gemkapoccsal összefogott újságkivágás, egy vaskos csekkfüzet, egy kisméretű fényképalbum, egy zsebnotesz címekkel és telefonszámokkal, egy-két papírlap, és egy sárga bankkivonat, melyhez csekk volt mellékelve. Mallory találomra kiválasztotta az egyik borítékot, és minden különösebb érdeklődés nélkül kinyitotta.

Ekkor megint megrebbent a bársonyfüggöny. Costello mozdulatlanul állt a párkánynál. A függöny hasadékából kibújt egy pisztoly, melyet egy kis kéz tartott rezzenéstelenül előreszegezve. Majd megjelent egy kis termetű, karcsú, sápadt arcú férfi, akinek lángokat lövellt a szeme – Erno.

Mallory felkelt a padlóról. A kezét mellmagasságban tartotta – a kezében nem volt semmi.

– Feljebb a kezeket, faszikám – vakkantotta Erno. – Sokkal feljebb!

Mallory kissé följebb emelte a kezét. Homlokát ráncolva nézett rá. Erno beljebb lépett a szobába. Csillogott az arca. Az egyik olajosan fekete hajtincse a szemébe lógott. Dermedt mosoly ült az arcán, a foga kivillant.

– Azt hiszem, most megkapod a magadét – mondta, bizonyos kérdő hangsúllyal, mintha Costello jóváhagyására várt volna.

De Costello nem mondott semmit.

Mallory kissé elfordította a fejét. Teljesen kiszáradt a szája. Erno szemét figyelte, és látta benne a feszültséget. Gyorsan így szólt:

– Téged átejtettek, haver.

Erno mosolya vicsorgassa torzult, és kacagva hátrahajtotta a fejét. A ravaszon tartott ujja megfeszült, és a vége elfehéredett. Aztán valami zaj hallatszott a folyosóról, és kinyílt az ajtó.

Landrey lépett be. A vállával belökte maga mögött az ajtót, aztán háttal nekidőlt. Mindkét kezét vékony, fekete átmeneti kabátja zsebébe süllyesztve tartotta. A szeme villogott, és ördögi pillantással nézett ki a fekete puhakalap karimája alól. Nagyon elégedettnek látszott. Hanyagul a nyaka köré kerített fehér selyemsálat viselt. Szép, sápadt arca olyan volt, mint egy elefántcsont faragvány.

Erno kezében megmoccant a pisztoly, de nem történt semmi. Landrey kedélyesen odaszólt neki:

– Fogadok veled egy grandba, hogy te nyúlsz ki előbb!

Erno szája megrándult a fényes kis fekete bajuszkája alatt. A két pisztoly egyszerre dördült el. Landrey kissé meghajolt, mint egy fatörzs egy hirtelen szélrohamban, aztán újra felhördült a kezében a 45-ös, csak most már kissé tompábban szólt mély hangja, mert olyan közel tartotta magához, hogy a dörrenést felfogta a ruhája.

Mallory a padlóra vetette magát a kanapé mögött, oldalt hengeredett, és a Lugert előreszegezve emelkedett fel a földről. Akkor azonban Erno szeme már üres tekintettel nézett maga elé.

Lassan csuklott össze, mintha csak a jobbjában tartott pisztoly súlya húzta volna lefele könnyű, karcsú testét. Először térdre esett, aztán összegörnyedt, és előrecsúszott a padlón. Egyszer még megemelkedett a háta, aztán elnyúlt.

Landrey kivette a kabátzsebéből a bal kezét, és az ujjait szétterpesztve maga elé tartotta, mintha valami támasztékot keresne. Aztán a másik zsebéből lassan, nehézkesen előhúzta a nagy automatát, és lassacskán felemelte, miközben a mozdulatlanná dermedt Costello felé fordult. Újra meghúzta a ravaszt. Costello válla fölött porzott a vakolat.

Landrey bágyadtan elmosolyodott, és halkan így szólt: – A fenébe! – Aztán fennakadt a szeme, és erőtlen ujjai közül a szőnyegre hullott a fegyver. Landrey szinte kecsesen, fokozatosan rogyott össze. Térdre esett, egy percig dülöngélt még, aztán oldalt dőlt, és hang nélkül elnyúlt a padlón. Mallory Costellóra pillantott, és bosszúsan kifakadt: – Piszok szerencséd van!

A berregő kitartón, szünet nélkül kerregett. A kapcsolótáblán egyszerre három kis piros lámpa is világított. A csupa ránc kis ősz öregembernek összecsattantak a fogai, ahogy becsukta a száját, és közben álmosan fölegyenesedett ültében.

Mallory a fejét elfordítva elsietett a portáspult mellett, és kilépett az apartmanház kapuján, leszaladt a három márványlépcsőn, aztán átvágott a járdán és az úttesten. Landrey sofőrje közben már beindította a motort. Mallory lihegve bevágódott melléje, és berántotta maga után az ajtót.

– Siessünk – mondta rekedten. – Maradjon a mellékutcákon. Öt perc múlva itt lesznek a zsaruk!

A sofőr Malloryra nézett, és megkérdezte: – Hol van Landrey? Lövéseket hallottam.

Mallory feltartotta a Lugert, és hidegen ráparancsolt: – Indulás, haver.

A sofőr sebességbe tette a kocsit, a Cadillac megugrott, és nyaktörő sebességgel, élesen bekanyarodott a következő sarkon, miközben a sofőr a szeme sarkából egyre csak a Lugert leste.

– Landreyben megakadt egy golyó – mondta Mallory. – Kész, vége. – A sofőr orra alá tartotta a fegyver csövét. – De nem én lőttem le! Szagold meg a csövét, haver. Ebből ma még nem lőttek.

– A szentségit! – mondta a sofőr rémülten, és olyan éles kanyart vett, hogy a kocsi alig kerülte el a járdaszegélyt.

Már világosodott.

7

– A reklám miatt, édesem – mondta Rhonda Farr.

– Csak a reklám miatt. Nincs annál fontosabb. Mindegy, hogy mit írnak az emberről, csak írjanak. Nem vagyok benne biztos, hogy meg fogják hosszabbítani a szerződésemet, és nekem most nagyon jól jön egy kis reklám.

A filmszínésznő egy mély fotelben ült, egy hatalmas, hosszú szobában. Kivörösödött szemmel, de lustán, közönyösen nézett Malloryra, és közben egy magas, párás falú poharat forgatott a kezében. Ivott egy kortyot.

A szoba hatalmas volt. A padlót pasztellszínű kínai szőnyegek borították, körben piros tikfa lakkbútorok álltak. Aranykeretes képek csillogtak a falakon, és a mennyezet szinte ködbe veszett, mint forró alkonyokon a tenger. Egy óriási, faragott dobozú rádióból halk, éteri zene búgott.

Mallory az orrát ráncolta, és szórakozott mosollyal nézett maga elé.

– Maga egy patkány – mondta a nőnek. – Undorodom magától.

– Dehogyis undorodik – mondta Rhonda Farr. – Maga egyenesen imád engem, édesem.

Elmosolyodott, és beleillesztett egy cigarettát a jadeszipkájába, melynek zöldje jól illett a selyempizsamája zöldjéhez. Aztán kinyújtotta gyönyörű kezét, és megnyomott egy gombot a mellette álló alacsony kis gyöngyház berakású tikfa asztalkán. Néma, fehér kabátos japán inas jelent meg a szobában hangtalanul, és további italokat kevert.

– Maga elég okos fiú, édesem, ugye? – mondta Rhonda Farr, miután az inas kiment. – Van egypár levél a zsebében, amelyekről azt gondolja, hogy nekem mindent megérnek. Erről azonban szó sincs, édesem. – Ivott egy kortyot a hosszú pohárból. – A maga levelei hamisítványok. Körülbelül egy hónappal ezelőtt íródtak. Landrey soha nem is látta őket. Az igazi leveleket Landrey már réges-régen visszaadta nekem… Azok a levelek, amelyek magánál vannak, egyszerű színpadi kellékek. – Végigsimított igézőn hullámos haján. Az elmúlt éjszakai kaland semmilyen nyomot sem hagyott rajta.

Mallory kissé gyanakvón nézett a nőre. – És ezt mivel tudja bizonyítani? – kérdezte.

– A papírral… amennyiben ez szükséges. Van egy kis manó a városban, akinek a Fourth és a Spring Street sarkán van az üzlete, aki szakértő ezekben a dolgokban.

Mallory tovább kérdezett: – És az írás?

Rhonda Farr halványan elmosolyodott. – Az. írást könnyű hamisítani, ha valaki hajlandó rászánni az időt. Vagy legalábbis én így tudom.

Mallory bólintott, és ivott egy kortyot. Benyúlt a zakója belső zsebébe, és elővett egy vékony, keskeny, barna borítékot. Letette a térdére.

– Tegnap este négy embert lőttek le ezekért a hamisított levelekért – mondta könnyed hangon.

Rhonda Farr megbocsátón nézett rá. – Köztük két bűnözőt és egy korrupt rendőrt. Ezek miatt nekem nem lesznek álmatlan éjszakáim. Landreyt viszont természetesen nagyon sajnálom.

– Szép magától, hogy legalább Landreyt sajnálja – mondta Mallory udvariasan.

– Mint egyszer már említettem magának, Landrey nagyon szép fiú volt annak idején, évekkel ezelőtt, amikor még megpróbált bekerülni a filmhez. De végül is inkább más foglalkozást választott magának, abban a szakmában pedig óhatatlan, hogy valaki előbb-utóbb beleszaladjon egy golyóba.

Mallory megdörzsölte az állát. – Furcsa, hogy Landrey nem emlékezett rá, hogy visszaadta volna magának a leveleket. Mégpedig nagyon furcsa… finoman szólva.

– Mert egyáltalában nem törődött azokkal a levelekkel, édesem. Vérbeli színész volt, és imádta a komédiát. Nem akart lemondani egy szerepről, melyben nagy alakítást nyújthatott.

Mallory viszolyogva nézett a nőre. – Nekem az volt a benyomásom, hogy egy jól megszervezett bűnténnyel van dolgom. Én nem sokat tudtam Landfeyről, de ő jó ismeretségben volt egy chicagói barátommal. Rátapadt a fiúkra, akik megpróbálták megdolgozni magát, és engem használt csalétekül. Aztán mindenféle közbejött, ami egyszerűsítette a dolgokat… ha végül egy kis csend-háborítással járt is az ügy.

Rhonda Farr tűzpiros körmével megkocogtatta csillogó fogát. – Mondja, édesem, maga egyébként mivel foglalkozik? Nem véletlenül az a fajta kis strici, akit magánnyomozónak neveznek?

Mallory fanyarul felnevetett, tett egy tétova kézmozdulatot, és beletúrt sprőd, fekete hajába. – Úgy is lehet mondani – mondta békésen.

Rhonda Farr kissé meglepetten pillantott rá, aztán hisztérikusan felkacagott. – Kész agyrém ez az egész, nem? – duruzsolta lágyan, majd száraz, tárgyilagos hangon folytatta: – Atkinson már évek óta fejt engem, vagy így, vagy úgy. Amikor meguntam, kitaláltam ezeket a leveket, és olyan helyre tettem, hogy megtalálhassa őket. És a levelek szépen el is tűntek. Aztán néhány nappal később felhívott egy olyan rekedt hangú pasas, és elkezdett szorongatni. Én meg hagytam, hadd fejlődjenek a dolgok. Úgy okoskodtam, hogy

Atkinson előbb-utóbb bejön az én utcámba, és ketten együtt leszünk elég erősek ahhoz, hogy a lapok úgy írják meg az ügyet, hogy az ne nagyon ártson nekem. Az ügy azonban elkezdett dagadni, és én megijedtem. Az jutott az eszembe, hogy megkérem Landreyt, segítsen. Tudtam, hogy tetszeni fog neki a szerep.

– Milyen tisztalelkű, őszinte gyermek maga? – mondta Mallory mogorván.

– Maga nem sokat tud Hollywoodról, édesem, igaz? – kérdezte Rhonda Farr. Félrehajtotta a fejét, és dúdolgatott magában. A rádióból halk tánczene szólt a csöndben. – Gyönyörű ez a dallam… egy Weber-szonátából van elcsenve… Hollywoodban csak az a hírverés hasznos, amelyben van valami bántó is. Máskülönben senki sem hisz el belőle egy szót sem.

Mallory felkelt, fogta a térdén heverő borítékot, és odadobta Rhonda Farr ölébe.

– Ötezer dollár az ára – mondta.

Rhonda Farr hátradőlt a fotelben, és keresztbe tette halványzöld, jádeszínű selyempizsamás lábát. Az egyik kis zöld papucs leesett a lábáról, és a boríték odahullott melléje a szőnyegre. Nem nyúlt értük.

– Miért? – kérdezte.

– Nézze, én dolgozó ember vagyok. Abból élek, hogy megfizetik a munkámat. Landrey az adósom maradt. Ötezer dollárban voltunk megalkudva. Magától is csak annyit kérek, mint tőle.

Szelíd, búzavirágkék szemével a nő szinte közönyösen nézett Malloryra, és így szólt: – Nem alkuszom… nem állok szóba zsarolókkal. Ahogy megmondtam magának már a Bolivárban is. Hálám örökké üldözni fogja, de a pénzemet inkább magamra költöm.

– Biztosan megéri – mondta Mallory kurtán.

Előrehajolt, felvette a poharát, és beleszürcsölt. Ahogy visszatette az asztalra, két ujja körmével megkocogtatta egy kicsit a pohár falát. Kemény kis mosoly jelent meg a szája sarkában. Rágyújtott egy cigarettára, és a gyufaszálat az asztalon álló nárciszcsokor vázájába dobta.

Lassan így szólt: – Landrey sofőrje természetesen beszélt. És most Landrey barátai szeretnének találkozni velem. Azt szeretnék megtudni, hogyan fordulhatott elő, hogy Landreyt kinyírták Westwoodban. Előbb vagy utóbb a rendőrök is eljutnak hozzám. Biztosan lesz majd valaki, akitől kapnak egy fülest. Tegnap este négy haláleset történt a jelenlétemben, és magától értetődik, hogy nem fogok elbújni a zsaruk elől. Lehet, hogy végül is kénytelen leszek kitálalni nekik az egész sztorit. A zsaruk aztán majd gondoskodnak magának hírverésről. Landrey barátai meg… azt nem tudom, hogy ők mit fognak csinálni, de hogy fájni fog, az biztos.

Rhonda Farr talpra ugrott, és a lábával megkereste a leesett papucsot. Döbbenten, elkerekedett szemmel nézett Malloryra.

– Maga képes lenne… eladni engem? – mondta elfúló hangon.

Mallory felnevetett. Kőkemény pillantással mérte végig a nőt. Aztán egy fényfoltra fordította a tekintetét, amit az egyik állólámpa vetett a padlóra.

– Miért kellene nekem megvédenem magát? – kérdezte unott hangon. – Nem tartozom magának semmivel. Maga meg sokkal smucigabb annál, semhogy felfogadjon. Nekem ugyan nincs priuszom, de maga is tudja, hogy a zsaruk mennyire rajonganak a magamfajtáért. Ami pedig Landrey barátait illeti… ők ebben az egészben csak egy mocskos összeesküvést látnak majd, ami arra ment ki, hogy kinyírják egy jó emberüket. Mondja, miért kellene nekem fedeznem egy olyan kis hamiskártyást, mint maga?

Dühösen felhorkantott. Nap barnította arcán kis piros foltok jelentek meg.

Rhonda Farr csak állt szótlanul, és lassan ingatta a fejét. – Maga akkor is csak egy ócska kis zsaroló. Nem alkuszom magával. – Halk, fáradt hangon beszélt, de keményen és elszántan előreszegte az állát.

Mallory harsányan felnevetett, aztán a kalapjáért nyúlt. – Látom már, hogy nem akárkivel van dolgom – mondta mosolyogva. – Elég nehéz lehet kijönni az ilyen kis hollywoodi szendékkel, mint maga!

Ekkor hirtelen előrehajolt, bal kézzel magához húzta a nő fejét, és keményen szájon csókolta. Aztán az ujja begyével végigsimította az arcát.

– Pedig tulajdonképpen kedves lány maga… bizonyos értelemben – mondta. – És egész jól hazudik. De nem elég jól. Maga nem hamisított semmiféle leveleket. Atkinson sose vette volna be ezt a trükköt.

Rhonda Farr lehajolt, felkapta a szőnyegről a borítékot, és kirázta belőle a tartalmát: néhány sűrűn teleírt oldalt arany monogramos, szürke merített papíroson. Reszkető orrcimpákkal meredt a papírlapokra.

Majd lassan így szólt: – Elküldöm a pénzt.

Mallory megfogta a nő állát, és felemelte a fejét. Aztán szinte már kedvesen ezt mondta neki:

– Csak tréfáltam, drágám. Megvan ez a rossz szokásom. De azért van két kis bibi ezekkel a levelekkel. Nincs meg a borítékjuk, és az égvilágon semmiből nem derül ki, hogy kinek szólnak. Másrészt pedig az a nagy helyzet, hogy Landrey zsebében voltak, amikor a barátunk meghalt.

Aztán biccentett, és elfordult, hogy induljon. Rhonda Farr felcsattanó hangon szólt utána: – Várjon! – A hangjában rémület volt.

– Majd megérti, amikor ez a dolog véget ér. Igyon valamit, és nyugodjon meg.

Mallory elindult a szoba ajtaja felé, de félútról visszanézett. Ezt mondta: – Nekem most mennem kell. Randevúm van egy mély, fekete szakadékkal… Majd küldjön nekem egy pár szál virágot. Vadvirág legyen, és kék… mint a maga szeme.

Áthaladt a hall boltíve alatt. Nyílt az ajtó, majd súlyos dörrenéssel becsukódott utána. Rhonda Farr sokáig mozdulatlanul ült magában.

A szoba levegőjében cigarettafüst lebegett. Az elfüggönyzött átjárónál, amely a játéktermekbe vezetett, szmokingos urak kis csoportja álldogált, koktélt szürcsölgetve. A függöny mögött egy szemkápráztató villanyfényben úszó rulettasztal sarka látszott.

Mallory odakönyökölt a bárpultra, a mixer pedig otthagyta a két kisestélyis lányt, és a polírozott pulton feléje csúsztatva fehér törlőkendőjét, megkérdezte tőle:

– Mit parancsol az úr?

– Egy kis pohár sört – mondta Mallory.

A mixer kiszolgálta, rámosolygott, és visszament a két lányhoz. Mallory belekortyolt a sörbe, elfintorodott, aztán belenézett a hosszú tükörbe, amely végigfutott a pult mögött, és kissé előre volt döntve, miáltal az egész parkett látszott benne, mind a szoba túlsó faláig. Ekkor kinyílt egy kis ajtó, és egy szmokingos férfi lépett be rajta. Ráncos barna arca volt, és a haja olyan színű, mint a fémforgács. A szeme összetalálkozott Mallory pillantásával a tükörben, egy biccentéssel üdvözölte, és odajött hozzá.

– Mardonne vagyok – mondta. – Kedves magától, hogy eljött. – Kissé fátyolos hangja volt, mint a kövér férfiaknak szokott lenni. Ő azonban nem volt kövér.

– Nem baráti látogatásra jöttem – mondta Mallory.

– Talán menjünk fel az irodámba – mondta Mardonne.

Mallory ivott még egy kortyot a sörből, megint elfintorodott tőle, aztán ellökte magától a söröspoharat, mely végigsiklott a pulton. Kimentek az ajtón, amelyen a férfi bejött, megindultak fölfelé egy szőnyeggel borított lépcsőn, mely félúton elágazott. Egy nyitott ajtón át világosság vetült a lépcsőfordulóra. A világosság felé mentek tovább.

A szoba azelőtt hálószoba lehetett, és nem sokat bajlódtak vele, hogy irodává alakítsák. Szürke falain két-három, keskeny keretbe foglalt nyomat függött. Csak egy nagy iratszekrény volt a szobában, egy jó minőségű páncélszekrény meg néhány szék. A diófa

íróasztalon egy pergamen-ernyős lámpa állt. Az íróasztal sarkán egy nagyon ifjú, hirtelenszőke fiatalember ült, keresztbe tett lábát lógázva. Szürke szalagos puhakalapot viselt.

– Elmehetsz, Henry. Most egy darabig el leszek foglalva – mondta Mardonne.

A szőke fiatalember leszállt az asztalról, ásított egyet, és csuklóját kecsesen kifordítva, finomkodón a szája elé tartotta a kezét. Az egyik ujján óriás gyémántgyűrűt viselt. Vetett egy pillantást Malloryra, aztán lassan kisétált a szobából, és halkan betette maga után az ajtót.

Mardonne leült a kék bőrhuzatú forgószékbe. Rágyújtott egy vékony szivarra, és a humidort áttolta az íróasztal másik oldalára. Mallory az íróasztal végében foglalt helyet, az ajtó és két nyitott ablak között. Egy másik ajtaja is volt a szobának, de ott állt előtte a páncélszekrény. Mallory rágyújtott egy cigarettára, és így szólt:

– Landrey adósom maradt egy kis pénzzel. Egészen pontosan öt granddal. Nem lehetne róla szó, hogy valaki megadja a tartozását?

Mardonne a széke karfájára tette barna kezét, és lassan előre-hátra ringatta magát. – Ott még nem tartunk – mondta.

– Értem – mondta Mallory. – Akkor most hol tartunk?

Mardonne összevonta a szemöldökét, és száraz, színtelen hangon így szólt: – Landrey halálánál.

– Landrey mindenkit átejtett, és a végén még magát is. Olyan sok figurát játszott egyszerre, hogy összekeverte a szerepeket. Azonkívül fegyverbolond is volt. Ha pisztoly volt a kezében, muszáj volt lelőnie valakit. Mígnem jött valaki, aki visszalőtt.

Mardonne tovább ringatta magát a forgószékben. – Nem tudna egy kicsit világosabban fogalmazni?

– Dehogyisnem… ha kívánja, elmondhatom az egész történetet… egy lányról szól, aki valamikor régen írt egypár levelet. A lány abban a hiszemben volt, hogy szerelmes. Nagyon meggondolatlanok és szertelenek voltak a levelei. Talán kissé merészebbek is a kelleténél. Aztán telt-múlt az idő, és ezek a levelek valami úton-módon zsarolók kezébe kerültek. Valakik zsarolni kezdték a lányt. Nem kértek sokat, a lány simán megengedhette volna magának, hogy fizessen, de megmakacsolta magát. Landrey meg úgy gondolta, segít a lánynak. Volt egy terve, amihez szüksége volt valakire, akin jól áll a szmoking, aki tud késsel-villával enni, és akit senki sem ismer ebben a városban. Ez voltam én. Van egy kis irodám Chicagóban.

Mardonne az ablakok felé fordult a székében, és hosszan elnézte a fák koronáját. – Magánnyomozó, igaz? – röffentette közönyösen. – Egy chicagói magánnyomozó.

Mallory bólintott, rövid pillantást vetett Mardonne-ra, aztán újra a fal egy pontjára függesztette a tekintetét. – Mégpedig állítólag a legjobb a szakmában. Még ha ez nehezen hihető is, tekintve hogy milyen körökben forgolódom mostanában.

Mardonne tett egy kis türelmetlen mozdulatot, de nem szólt semmit.

Mallory folytatta. – A lényeg az, hogy elvállaltam a melót. Ez volt az első hiba, amit elkövettem, és egyúttal a legsúlyosabb is. Már kezdtem azt hinni, hogy jutok valamire, amikor a szimpla kis zsarolásból egyszerre csak emberrablás lett. Ami persze nagyon csúnya dolog. Kapcsolatba léptem Landreyvel, aki úgy döntött, hogy beszáll mellém. Meg is találtuk a lányt, minden különösebb nehézség nélkül, és szépen hazavittük. De még meg kellett szereznünk a leveleket. Mialatt én azt a pasast szorongattam, akinél a leveleket sejtettem, az egyik zsivány besurrant a hátsó bejáraton, és hadonászni kezdett a pisztolyával. Ekkor lépett be Landrey, mint egy hősszerelmes, pózba vágta magát, és szabályos pisztolypárbajt vívott a zsivánnyal. Landrey is kapott egy golyót. Nagyon szép és hatásos jelenet volt, ha valaki szereti az ilyesmit, én viszont nagy slamasztikába

kerültem. Úgyhogy talán kissé elfogult is vagyok. Mindenesetre gyorsan le kellett lépnem, hogy egy kicsit összeszedhessem a gondolataimat.

Mardonne közönyös, barna szemében ekkor mintha fikarcnyi kis érzelem csillant volna. – A lány sztorija is elég érdekes lehet – mondta hűvösen.

Mallory lassan kifújta a füstöt. – A lányt elkábították, és nem tud semmit. De akkor se beszélne, ha tudna valamit. Én viszont még a nevét se tudom.

– De én igen – mondta Mardonne. – Landrey sofőrjével én is beszéltem. Úgyhogy azt átugorhatjuk.

Mallory higgadtan folytatta. – így hangzik a történet kívülről nézve, és lábjegyzetek nélkül. Lábjegyzetekkel viszont sokkal érdekesebb a történet… és sokkal mocskosabb is. Igazából a lány nem fordult segítségért Landreyhez, aki azonban tudott a zsarolásról. Eredetileg nála voltak a levelek, ugyanis neki voltak címezve. Úgy akart a zsarolók nyomára jutni, hogy színleg én is teszek egy ajánlatot a lánynak, elhitetem vele, hogy nálam vannak a levelek, és ráveszem, hogy találkozzon velem egy mulatóban, ahol aztán majd az igazi zsarolók közbelépnek. A lány el is jött, mert nem ijedős fajta. Közben persze megfigyelés alatt tartották, mert nyilván volt egy beépített emberük… a szobalány, a sofőr vagy valaki más. És persze rólam is tudtak. Úgy gondolták, hogy engem majd lekapcsolnak, és egyből kiütnek, mert máskülönben még rá találok jönni, hogy ki kicsoda a játékban. Szép kis kutyaszorító, nem?

Mardonne hűvösen csak ennyit mondott: – Nem minden klappol… de azért csak folytassa.

– Amikor megértettem, hogy csapdába estem, mindjárt tudtam, hogy az egész meg van rendezve. Egyelőre belementem a játékba, mert nem volt más választásom. De akkor jött a következő átejtés, csakhogy ez nem volt előre megrendezve. Az egyik zsaru, egy nagydarab marha, akit a banda már régen megvett, egyszerre bemajrézott, és dobta a fiúkat. Egy kis zsarolás még simán elment nála, de az emberrablás már sok volt neki. Nekem megkönnyítette vele a dolgomat, Landreynek meg nem ártott vele, mert a lényegről a zsaru semmit se tudott. Ahogy szerintem az a zsivány se, aki kinyírta Landreyt. Egyszerűen csak begorombult, mert azt hitte, nem fogja megkapni a részét.

Mardonne barna keze türelmetlenül paskolta a szék karfáját, mint egy vevő, aki már unja az eladó dumáját. – És maga hogyan jött rá, hogy mi az ábra? – kérdezte gúnyosan.

– Csak használtam a fejemet. Igaz, egy kicsit későn, de azért használtam. Lehet, hogy engem nem azért fizettek, hogy gondolkodjam, de azért azt se mondta senki, hogy ne gondolkodjam. Landrey csak magának köszönhette, ha rájöttem, hogy mi az ábra. Magától is kitalálhatta volna. Ettől eltekintve csak hálás lehetett nekem, mert ha kívülállót akart, nálam tisztábbat keresve se találhatott volna.

– Landreynek annyi volt a pénze, mint a szemét – mondta Mardonne, hirtelen nyájasra váltva.

– És esze is volt hozzá. Ha nem is nagyon sok. De ilyen olcsó trükkökkel azért nem lehetett átejteni.

Mallory hangosan felnevetett. – Nem is volt az olyan olcsó trükk az ő szemszögéből nézve. Landrey meg akarta szerezni magának a lányt, aki kicsúszott a keze közül. Olyan magasra kapaszkodott, ahol Landrey már nem bírta a tempót. Nem tudott utána kapaszkodni, de attól még mindig lerángathatta magához. Azzal a pár régi levéllel még nem tudta volna magához kötni. De az emberrablással körítve, meg a szabadítási jelenettel, melyben a gengszterré lett régi szeretője megmenti a nőt, olyan sztorit tud kerekíteni, aminek egyetlen bulvárlap sem bír ellenállni. Ha ez nyilvánosságra kerül, egyből vége a nő karrierjének. Maga is sejtheti, Mardonne, mi lett volna az ára, hogy a sztori ne kerüljön nyilvánosságra.

Mardonne erre csak annyit mondott, hogy – Ühüm –, és tovább bámult kifelé az ablakon.

– De ez most már mind nem érdekes – mondta Mallory. – Nekem az volt a dolgom, hogy megszerezzek bizonyos leveleket, és én meg is szereztem ezeket a leveleket… Landrey zsebéből, miután lelőtték a maga barátját. És most szeretném, ha valaki megfizetné a fáradságomat.

Mardonne elfordította a székét, és két tenyerét az asztal lapjára fektette. – Kérem a leveleket – mondta. – Hadd látom, mennyit érnek… nekem.

Mallory tekintete olyan lett, mint a hideg acél.

– Az a legnagyobb hibája az olyan rongy alakoknak, mint maga, hogy el se tudják képzelni, hogy valaki egyszerűen csak tisztességes legyen. A levelek már nincsenek forgalomban. Olyan sokáig forogtak a piacon, hogy egészen elrongyolódtak.

– Szép gondolat – mondta Mardonne fölényesen. – De ezt adja be valaki másnak. Nekem Landrey a társam volt, és én nagyon sokra tartottam őt. Maga majd nagyvonalúan elajándékozza a leveleket, én meg fizessek, amiért hagyta Landreyt lelőni. Ez olyan megható, hogy fel fogom írni magamnak az emlékkönyvembe. Nekem az az érzésem, hogy közben maga már megkapta a pénzét… Miss Rhonda Fantól.

– Tudtam, hogy ezt fogja gondolni – mondta Mallory gúnyosan. – Van egy olyan változata is a történetnek, ami magának biztosan jobban tetszenék. .. A lány elunta, hogy Landrey folyton a sarkában jár. Hamisított egypár levelet, melyeket valami olyan helyre tett, ahonnan a nagy eszű ügyvédje könnyen elemelhette őket, hogy átadja a leveleket valakinek, akinek volt egy csapata nehézfiúkból, akiket néha az ügyvéd úr is igénybe vett egyik-másik tranzakciójában. Ekkor a lány írt Landreynek és segítséget kért tőle, Landrey meg engem küldött. A lány azonban ráígért Landreyre, én meg elvállaltam, hogy leszállítom neki Landreyt. Én úgy tettem, mintha Landreyvel lennék, amíg oda nem csaltam a végrehajtó pisztolycsöve elé, aki úgy tett, mintha rám vadászna, de Landreyt lőtte le. Én meg ezután lelőttem a végrehajtót Landrey pisztolyával, hogy kerek legyen a történet. Aztán megittam egy italt, és hazamentem, hogy jól kialudjam magam.

Mardonne előrehajolt, és megnyomott egy gombot az íróasztala oldalán. – Ez a változat tényleg sokkal jobban tetszik. Majd meglátjuk, hogy el tudom-e adni.

– Csak próbálja meg – mondta Mallory hanyagul. – Szerintem nem ez lesz az első szalagcím a maga praxisában.

9

Nyílt az ajtó, és beandalgott a szobába a szőke fiatalember. Elégedett mosoly terpeszkedett az arcán, és szélesre húzott ajkai közt kidugta a nyelvét. A kezében egy automatát tartott.

Mardonne így szólt: – Most már szabad vagyok, Henry.

A szőke fiú becsukta az ajtót. Mallory felállt a székről, és lassan a fal felé hátrált. – Látom, most jön a desszert – mondta komoran.

Mardonne barna ujjaival összecsippentette az állát, és röviden ezt mondta:

– Itt nem rendezünk lövöldözést. Hozzánk finom emberek járnak. Lehet, hogy maga nem sáros Landrey halálában, de akkor is tűnjön el innen. Az utamban van.

Mallory addig hátrált, amíg a falnak nem vethette a hátát. A szőke fiú bosszús képet vágott, és tett feléje egy lépést. Mallory felcsattant:

– Egy lépést se többet, Henry. Gondolkodom, és ahhoz nekem hely kell. Lehet, hogy belém eresztesz egyet, de te akkor is megkapod majd a magadét. És engem egyáltalán nem fog zavarni a lárma.

Mardonne oldalt sandítva, az asztal fölé hajolt. A szőke fiú megtorpant. Nyelvével még mindig az ajkát nyalogatta. Mardonne így szólt:

– Van a fiókomban egypár százas. Most benyúlok a fiókba, és leszámolok Henrynek tíz százast. Henry elkíséri magát a szállodájába. Még csomagolni is segít magának. És amikor felszállt a chicagói vonatra, Henry odaadja magának a dohányt. Ha pedig ezek után újra visszajön, új parti kezdődik… más lapokkal. – Lassan leeresztette a kezét, és kihúzta a fiókot.

Mallory a szőke fiún tartotta a szemét. – És mi van, ha ez a gyerek belerondít a maga forgatókönyvébe? – kérdezte nyájasan. – Úgy nézem, hogy ez a Henry kicsit ideggyenge.

Mardonne felegyenesedett, kihúzta a kezét a fiókból. Egy köteg százast dobott az asztalra, és azt mondta:

– Nem hinném. Henry általában azt teszi, amit én mondok neki.

Mallory fanyarul elmosolyodott. – Én is attól tartok – mondta. Közben a mosolya egyre komorabb lett. Vértelen, széthúzott ajkai közt megcsillant a foga. – Maga az előbb azt mondta, hogy nagyon nagyra tartotta Landreyt. Ez humbug, Mardonne. Maga köp Landreyre, főleg, hogy most már halott. Valószínűleg azonnal rátette a kezét Landrey üzletrészére, és senki se tett fel kellemetlen kérdéseket. A maga szakmájában ez már csak így megy. Én pedig azért vagyok az útjában, mert azt hiszi, hogy a szennyesért… a megfelelő helyen… többet kaszálhat, mint amennyit ez az ócska kis lebuj egy egész évben hoz. De téved, Mardonne. Bezárt a tőzsde. Egy büdös vasat se fog kapni az árujáért, akár piacra dobja, akár nem.

Mardonne megköszörülte a torkát. Mozdulatlanul állt, ugyanabban a testtartásban, az asztal fölé hajolva kissé, két kezével rátámaszkodva, keze között a köteg pénzzel. Megnyalta a szája szélét, és így szólt:

– És ugyan mért nem, maga nagyokos? Mallory gyors, de igen kifejező mozdulatot tett a jobb keze hüvelykujjával.

– Mert ebben a játékban én vagyok a hunyó. És maga a nagyokos. Én azzal kezdtem, hogy elmondtam magának az igazat, bár az a benyomásom, hogy Landreynek társa is volt. Maga is benne volt, nyakig! Csak aztán megpróbált kiszállni, és hagyta, hogy Landrey magával vigye azokat a leveleket. A lány most már szabadon beszélhet. Sokat nem tud mondani, de amennyit tud, az elég lesz ahhoz, hogy a filmbiznisz mögéje álljon, mert az uraknak eszük ágában se lesz veszni hagyni a lány sok millió dollárt érő hírnevét, csak azért, mert egy kisstílű hamiskártyás azt hiszi magáról, hogy mindenkinél ravaszabb… Ha a pénze mást súg magának, akkora pofont fog kapni, hogy a zoknijából szedegeti ki a szemfogait. A lapok pedig olyan szépen eltussolják majd az ügyet, hogy olyat maga Hollywoodban se látott még.

Itt szünetet tartott, s egy gyors pillantást vetett a szőke fiúra. – És még valami, Mardonne. Ha legközelebb megint lőfegyverrel akar játszadozni, olyan fütyit keressen magának hozzá, aki ért is a pisztolyhoz. Ez a kis buzi elfelejtette kibiztosítani a fegyverét.

Mardonne kővé dermedt. A szőke gyerek egy szemvillanással lepillantott a kezében tartott pisztolyra. Ezalatt Mallory félreugrott a fal mellett, és előkapta a Lugert. A fiú arca megfeszült, és a kezében eldördült a fegyver. Aztán a Luger is vakkantott egyet, és egy golyó a falba fúródott a szőke fiú filckalapja mellett. Henry kecses mozdulattal lebukott, és újra meghúzta a ravaszt. A lövés háttal a falnak lökte Malloryt. A bal karja azonnal elzsibbadt.

Mérgében összerándult a szája. Megvetette a lábát, és a kezében gyors egymásutánban kétszer eldördült a Luger.

A fiú pisztolyt tartó keze megrándult, kirepült belőle a pisztoly, és magasan a falnak ütközött. Elkerekedett a szeme, a szája nagyra nyílt, és fájdalmas kiáltás tört ki belőle. Aztán sarkon perdült, felrántotta az ajtót, és kizuhant rajta a lépcsőfordulóra.

A kitárt ajtón át világosság öntötte el a lépcsőt. Valahol valaki felkiáltott. Ajtó csapódott. Mallory Mardonne-ra nézett, és egykedvű hangon így szólt:

– Eltalálta a karomat. A fene egye meg! Pedig négyszer is kinyírhattam volna a kis stricit.

Amikor Mardonne felemelte a kezét az íróasztalról, már egy fémesen kékes revolvert szorongatott benne. Golyó csapódott a padlóba a lába előtt. Mardonne úgy rándult meg, mintha részeg lenne, és úgy dobta el magától a revolvert, mintha égetné a kezét. Magasra feltett keze a levegőbe kapaszkodott. Halálos félelem tükröződött az arcán.

– Álljon elém! – kiáltott rá Mallory. – Én most kimegyek az ajtón, és maga megy előttem.

Mardonne előjött az asztal mögül. Olyan szögletesen mozgott, mint egy marionettfigura. A szeme kiguvadt, és olyan színe volt, mint egy poshadt osztrigának. Nyál csurgott alá az állán.

Ekkor hirtelen egy hatalmas árnyék állta el a kijáratot. Mallory oldalt hajolt, és kapásból odalőtt a nyitott ajtóba. A Luger hangját azonban szinte teljesen elnyomta a lefűrészelt csövű vadászpuska rémisztő döreje. A lángnyelv Mallory jobb oldalát is súrolta, de a nagyját Mardonne kapta.

Előrezuhant, és már halott volt, mire a teste földet ért.

A lefűrészelt csövű vadászpuska szinte beesett a nyitott ajtón. Egy pocakos férfi, aki ingujjban volt, megkapaszkodott az ajtófélfában, lassan lecsúszott rajta, és közben oldalt fordult a teste. Vékony, nyüszítő hangot hallatott, és vér öntötte el a szmokinging pliszírozott mellét.

Odalenn hirtelen hangzavar támadt. Kiabálás, futó lábak dobogása, hisztérikus nevetés, visítás, ami akár sikoly is lehetett. Az utcáról induló autók berregése, kerékcsikorgás. Az úri közönség távozott. Valahol kitört egy ablaktábla. A járdán futó lábak kopogása.

A nyitott ajtón át kihulló fénytől megvilágított lépcsőfordulóban nem történt semmi. A szőke fiú a padlón kuporgott az ajtóban heverő halott ember mögött, és halkan vinnyogott.

Mallory átvánszorgott a szobán, és lerogyott az asztal végében álló székre. A pisztolyt tartó keze sarkával kitörölte a verejtéket a szeméből. Oldalvást az asztalnak támaszkodott, és az ajtót figyelte zihálva.

A bal karja erősen lüktetett már, a jobb lába meg olyan volt, mintha átment volna rajta a villamos. A zakója ujjában vér folyt lefelé a keze fejére, aztán az ujjai végéről a földre csöpögött.

Kis idő múlva elfordította a tekintetét az ajtóról, és pillantása az asztali lámpa alatt heverő köteg százasra esett. Átnyúlt az asztalon, és a Luger csövével besöpörte a pénzt a nyitott fiókba. Aztán a fájdalomtól vicsorogva addig nyújtózkodott, amíg be nem tudta tolni a fiókot. Aztán sűrűn egymás után többször is szorosan behunyta, majd hirtelen kinyitotta a szemét. Ettől egy kicsit kitisztult a feje. Odahúzta magához a telefont.

Közben a lépcső aljában elcsitult a lárma. Mallory letette a Lugert az asztalra, felvette a telefonkagylót, és letette a Luger mellé.

Fennhangon így szólt: – Sajnálom, bébi… Lehet, hogy tévedtem… Lehet, hogy ez a tetű végül is nem mert volna bántani téged… de most már mindegy… nincs más hátra, most már beszélni kell.

Tárcsázni kezdett. Közben egyre hangosabb lett a járőrkocsi szirénája.

10

Az írógép asztalkájánál ülő egyenruhás rendőr egy diktafonba beszélt, aztán Malloryra nézett, és a hüvelykujjával egy üvegezett ajtó felé bökött, amin ez állt: „Nyomozati osztályvezető”.

Mallory merev tagokkal felkászálódott a kemény faszékről, átvánszorgott a szobán, és a falnak támaszkodva benyitott az üvegezett ajtón.

A főnöki szoba padlóját piszkos, barna linóleum borította, és azzal a jellegzetes rút és kopott bútorzattal volt berendezve, amely csak közhivatalokban található. Cathcart kapitány egymagában ült a szoba közepén egy iratokkal elhalmozott, legalább húszéves redőnyös íróasztal és egy sima, egyszerű tölgyfa asztal között, mely akkora volt, hogy pingpongasztalnak is elment volna.

Cathcart nagydarab, pacalos ír volt, akinek csillogott az arca az izzadságtól, és kissé bárgyún mosolygott magában. Ősz bajusza közepe sárgállott a nikotintól. Mindkét keze csupa szemölcs volt.

Mallory egy gumisarus botra támaszkodva lassan vánszorgott feléje. A jobb lába megdagadt és tüzelt. A bal karja fel volt kötve; a hurkot egy fekete selyem nyakkendőből rögtönözte. Viszont frissen volt borotválva. Az arca sápadt volt, és a szeme beesett.

Leült az asztalhoz, szemben a kapitánnyal, a botját az asztalra fektette, elővett egy cigarettát, megkocogtatta az asztal lapján, és rágyújtott. Aztán mintegy mellékesen megkérdezte:

– Mi az ítélet, főnök?

Cathcart rámosolygott. – Hogy érzed magad, öreg? Elég rozogának látszol.

– Semmi bajom. Csak egy kicsit sajog itt meg ott. Cathcart bólintott, és megköszörülte a torkát.

Teljesen fölöslegesen jobbra-balra rakosgatta az íróasztalán heverő papírlapokat. Aztán így szólt:

– Te teljesen tiszta vagy. Ami kész csoda, de a lényeg, hogy tiszta vagy. Chicago is tisztázott… olyan vagy, mint a ma született bárány. A Luger egy kétszeres visszaesőt talált el, bizonyos Mike Corliss nevezetű pasast. A Lugert megtartom magamnak emlékbe, ha nem haragszol.

Mallory bólintott. – Majd veszek magamnak helyette egy 25-ös automatát rézhüvelyű töltényekkel. Amilyen a mesterlövészeknek van. Nem üt olyan nagyot, viszont sokkal jobban megy a szmokinghoz.

Cathcart egy darabig fürkészőn nézte Malloryt, aztán folytatta. – A vadászpuskán megtaláltuk Mike ujjlenyomatait. Mardonne-t a vadászpuska intézte el. Senki sem siratja. A szőke gyerek sebesülése nem súlyos. A padlón talált automatán az ő ujjlenyomatai vannak, ami elég lesz ahhoz, hogy egy időre kivonják a forgalomból.

Mallory fáradtan dörzsölgette az állát. – És a többiek?

A kapitány felvonta a szemöldökét, és üres tekintettel meredt maga elé. – Semmi olyasmit nem tudok, ami téged összefüggésbe hozna velük. Vagy tévedek?

– Nem, én se tudok semmit – mondta Mallory bocsánatkérőn. – Csak kíváncsi lettem volna.

– Te csak inkább ne kíváncsiskodjál – mondta a kapitány határozott hangon. – És ne is találgass, ha netán nálad kérdezősködne valaki… Mert vegyük például a Baldwin Hills-i esetet. A vizsgálat megállapította, hogy Macdonald szolgálata teljesítése közben vesztette életét, és magával vitt egy Fürge Morgan nevű kábítószer-kereskedőt is. Már kiadtuk a körözést Morgan felesége ellen, de én személy szerint nem hiszem, hogy el fogjuk kapni. Mac egyébként nem a kábítószeres csoportnál dolgozott, de aznap épp szabadnapos volt,

és szokása volt, hogy esténként a szabadnapjain is eljárt szaglászni a városba. Nagyon szerette a munkáját.

Mallory halványan elmosolyodott. – Valóban? – kérdezte udvariasan.

– Hát, igen – mondta a kapitány. – Ami pedig a másik ügyet illeti, ott az történt, hogy ez a Landrey, aki szerencsejátékban utazott… egyébként Mardonne-nal társak voltak, de ez csak véletlen egybeesés, és semmi köze az ügyhöz… lement Westwoodba behajtani a pénzét egy Costello nevű pasastól, aki az ő bukmékere volt, és nála lehetett fogadni a keleti futtatásokra. Vele ment Jim Ralston is, aki nekünk kollégánk. Nem kellett volna neki, de elég közeli ismeretségben volt Landrey-vel. Volt valami kis zűr a pénz körül. Jimet leütötték egy gumibottal, aztán Landrey meg valami kis strici kinyírták egymást. Volt ott még egy harmadik pasas is, de ő nyom nélkül eltűnt a helyszínről. Costellót viszont behoztuk, de nem akar beszélni, mi meg nem akarnánk kiverni a vallomást egy ilyen öregemberből. De a gumibot miatt még úgyis megszorongatjuk majd. Szerintem vallani fog.

Mallory lejjebb csúszott a széken, hogy a nyakszirtjét megtámaszthassa a támláján. Egyenesen a piszkos mennyezetre fújta a füstöt.

– És mit tudsz a tegnapelőtti éjszakáról? Nem az történt, hogy kifingott a rulettkerék, és a robbanó szivar kilukasztotta a garázs padlóját?

A kapitány megdörzsölte izzadó arcát, aztán elővett egy óriás zsebkendőt és beletrombitált.

– Hát, az tényleg nem akármi volt – mondta közönyös hangon. – Az a szőke gyerek… akit valami Henry Ansonnak hívnak… azt állítja, mindenről ő tehet. Mardonne testőre volt, de ez nem azt jelentette, hogy akárkit lepuffanthatott, aki nem tetszett neki. Ennyi is éppen elég lenne, hogy lecsukassuk, de olyan őszinte vallomást tett, hogy olcsón meg fogja úszni.

A kapitány elhallgatott, és szigorú szemmel nézett Malloryra. Mallory derűsen hallgatta. – Persze, ha te nem vagy megelégedve a fiú vallomásával… – mondta a kapitány hidegen.

– Még nem is ismerem – mondta Mallory. – De biztosra veszem, hogy a legnagyobb mértékben elégedett leszek vele.

– Helyes – mondta Cathcart kiengesztelődve. – Szóval Anson azt mondja, hogy Mardonne csöngetett neki, hogy menjen be abba a szobába, ahol te meg a főnök társalogtatok. Te éppen nagy cirkuszt rendeztél valami miatt, talán mert kicsit billegett az egyik rulettkerék. Egy nagy kupac pénz volt az asztalon, és Anson azt hitte, hogy talán valami zsarolásról lehet szó. Belőled nem sok jót nézett ki, és mivel nem tudta, hogy nyomozó vagy, nagyon ideges lett. És elsült a pisztolya. Te nem lőttél vissza azonnal, mire ez a kis hülye megint meghúzta a ravaszt, és most már el is talált a karodon. Erre te szépen vállon lőtted, ahogy a helyedben mindenki más is tette volna, csak épp én biztosan szitává lövöm, ha neked vagyok. Akkor beront a vadászpuskás, se szó, se beszéd, tüzel, kinyírja Mardonne-t, és téged is majdnem. Először azt hittük, a pasas azért jött, hogy kinyírja Mardonne-t, de a gyerek szerint csak megbotlott a küszöbben, ahogy bejött az ajtón… Egyébként egyáltalában nem vagyunk elragadtatva attól, hogy annyit lövöldöztél, hiszen végtére is nem vagy idevalósi, meg minden, másrészt viszont mindenkinek joga van megvédeni magát az illegálisan tartott fegyverektől.

Mallory szelíden így folytatta: – Akkor most már csak a kerületi ügyész és a halottkém van hátra. Ok mit szólnak hozzá? Szeretnék ugyanolyan patyolattisztán hazamenni, mint ahogy eljöttem.

Cathcart gondterhelten nézegette a piszkos linóleumot, és közben olyan elszántan rágta a körmét, mintha élvezte volna, hogy fájdalmat okoz magának.

– A halottkém köp az egészre. Ha a kerületi ügyész sokat okoskodik, majd előszedek neki egypár régi ügyet, amelyben az ügyészség se maradt egészen tiszta.

Mallory elvette a botját az asztalról, hátratolta a székét, rátámaszkodott a botra, és felállt. – Nem is láttam még ilyen jól működő rendőrséget, mint a tiétek – mondta. – El se akarom hinni, hogy nálatok még van egyáltalán bűnözés.

Lassan elindult az ajtó felé. A kapitány utána szólt:

– Mész vissza, Chicagóba?

Mallory óvatosan megvonta a jobb vállát, amelyik nem fájt. – Lehet, hogy egy kicsit még maradok. Kaptam egy ajánlatot az egyik filmstúdiótól. Bizalmas ügyek. Egy kis zsarolás, meg más efféle.

Cathcart szívből megörült a hírnek. – Remek! – mondta. – Az Eclipse Films a legjobb csapat az egész városban. Velem mindig nagyon nagyvonalúak voltak… Szép, tiszta munkáid lesznek… csak egy kis zsarolás. Ne félj, nem lesznek goromba dolgok.

Mallory ünnepélyesen bólintott. – Az kell most nekem, főnök. Egy kis könnyű munka. Hogy ne mondjam, valami finom és nőies… ha érted, mire gondolok.

Kilépett az ajtón, végigbicegett a folyosón a lifthez, aztán ki az utcára. Leintett egy taxit. Nagyon meleg volt a taxiban. Szinte szédelgett már, mire a szállodához értek.

AZ OKOSKODÓ GYILKOS

1

A Kilmarnock portása hat láb két hüvelykes langaléta volt. Világoskék uniformist viselt, és a fehér kesztyűben óriásinak tűnt a keze. Olyan gyengéd mozdulattal nyitotta ki a taxi ajtaját, mint egy macskáját cirógató vénkisasszony.

Johnny Dalmas kiszállt, s odaszólt a vörös hajú taxisnak: – Várj meg a sarkon, Joey.

A sofőr bólintott, szája sarkába tolta a fog-piszkálót, és ügyesen, nagy lendülettel kifordult a fehérre meszelt megállósávból. Dalmas átvágott a napsütötte járdán, és belépett a Kilmarnock hatalmas, hűvös halijába. Léptei neszét felfogták a vastag, süppedő szőnyegek. Boyok álldogáltak karba font kézzel, a két portás a márványpult mögött barátságtalan képet vágott.

Dalmas a liftekhez ment. Beszállt az egyik faborítású fülkébe. – A legfelsőre – mondta.

A legfelső emeleten csöndes kis hall fogadta. Három ajtó nyílt belőle, mindegyik falán egy. Dalmas odalépett az egyikhez, és megnyomta a csengőt.

Derek Walden nyitott ajtót. Negyvenöt éves lehetett, talán valamivel több is, mákosán őszült, s valaha szép, de már kiélt arcán egyre petyhüdtebb lett a bőr. Monogramos köntösben volt, a kezében teli pohár whisky. Már nem volt egészen józan.

– Maga az? Hát jöjjön csak be, Dalmas – mondta rekedten, rosszkedvűen.

Megfordult, és visszament a lakosztályba, nyitva hagyva az ajtót. Dalmas becsukta, aztán követte egy hosszú, magas szobába, amelynek a végében erkély nyílt, a bal oldalán pedig franciaablakok sorakoztak. A teraszra néztek.

Walden letelepedett egy aranymintás barna karosszékbe, s kinyújtott lábát ráfektette egy zsámolyra. Belebámult a poharába, és körbelötyög-tette benne a whiskyt.

– Mit akar? – kérdezte.

Dalmas meglehetősen mogorván nézett rá. Aztán pillanatnyi hallgatás után azt mondta:

– Azért ugrottam fel, hogy visszaadjam a megbízást.

Walden fölhajtotta a whiskyt, és a poharat letette a dohányzóasztal sarkára. Cigaretta után tapogatott, a szájába dugott egyet, de elfelejtett rágyújtani.

– Komolyan? – kérdezte tompa, közönyös hangon.

Dalmas hátat fordított neki, és az egyik ablakhoz sétált. Az ablak nyitva volt, s napellenző ponyva csapkodott fölötte. A forgalom lármája alig hallatszott föl az utcáról.

Nem fordult meg, úgy válaszolt.

– A nyomozás egy helyben topog… mert maga nem is akarja, hogy előbbre jusson. Miközben maga nagyon is jól tudja, hogy miért zsarolják. Én viszont nem. Az Eclipse Filmet azért érdekli a dolog, mert egy csomó dohányuk fekszik olyan filmekben, amiket maga rendezett.

– Az Eclipse dögöljön meg – mondta Walden szinte szelíden.

Dalmas a fejét rázta, és megfordult. – Nem úgy van az, legalábbis ami engem illet. Ha maga valami olyan slamasztikába került, amiből az Eclipse nem tudja kihúzni, akkor elúszik a pénzük. Maga engem azért fogadott föl, mert utasították rá. Kár volt. Egy fitying ára segítséget se kaptam magától.

Walden barátságtalanul válaszolt: – Elintézem én az ügyet a magam módján, és nem kerülök semmiféle slamasztikába. Az üzletet én kötöm: ha felajánlanak valamit, amit meg lehet venni, az meg lesz véve… Magának csak az a dolga, hogy megnyugtassa az Eclipse-et. Hadd lássák, hogy foglalkozunk az üggyel. Világos?

Dalmas visszajött a szoba közepéig. Fél kézzel az asztalra támaszkodott, egy rúzsfoltos cigarettacsikkekkel teli hamutartó mellé. Szórakozottan nézte a csikkeket.

– Ezt nekem senki sem mondta – jegyezte meg hűvösen.

– Azt hittem, van annyi esze, hogy magától is rájön – mosolyodott el gúnyosan Walden. Oldalt fordult, és löttyentett még egy kis whiskyt a poharába. – Iszik egyet?

– Köszönöm, de nem – mondta Dalmas.

Walden kivette a szájából a cigarettát, és a padlóra hajította. Ivott. – Az istenit neki! – horkant fel. – Maga magánnyomozó, és én azért fizetem, hogy tegyen úgy, mintha nyomozna. Tiszta munka, épp a magafajtának való.

– Ezt a megjegyzést megtarthatta volna magának – mondta Dalmas. Walden dühösen legyintett. Csillogott a szeme. A szája sarka lebiggyedt, s duzzogó kifejezést öltött az arca. Kerülte Dalmas tekintetét.

– Én nem vagyok az ellensége – mondta Dalmas –, de a barátja se. Maga nem az a fajta ember, akinek szívesen dolgoznék. De ha tisztességesen viselkedett volna, megtettem volna, ami tőlem telik. Így is meg fogom tenni, de nem a maga kedvéért. Nem kell a pénze, és nem bánnám, ha a továbbiakban nem figyeltetne.

Walden levette a lábát a zsámolyról. Poharát óvatosan letette az asztalra, a könyöke mellé. Arckifejezése megváltozott.

– Hogy én figyeltetem magát?… Nem tudom, miről beszél. – Nagyot nyelt. – Én nem figyeltetem magát.

Dalmas kis ideig szótlanul nézte. Aztán bólintott. – Oké! Akkor legközelebb elkapom a fickót, és megpróbálom kiszedni belőle, kinek dolgozik. .. Ki fog derülni.

– A maga helyében nem tenném – jegyezte meg csendesen Walden. – Olyan… olyan alakokkal kezd ki, akik csúnyán elintézhetik… Tudom, mit beszélek.

– Az ilyesmi nem szokott idegesíteni – mondta Dalmas egykedvűen. – És különben is, ha azokról beszél, akik a maga pénzére utaznak, ők már régóta elég csúnyán viselkednek.

Maga elé tartotta a kalapját, és nézegetni kezdte. Walden arca fénylett az izzadságtól. Látszott a szemén, hogy émelyeg a gyomra. Mondani akart valamit.

Megszólalt az ajtócsengő.

Walden dühösen összeráncolta a homlokát, és káromkodott egyet. Az ajtó felé pillantott, de nem mozdult.

– A szentségit neki, de sok a váratlan vendég! – morogta. – És a japcsi boyom is éppen ma szabadnapos.

A csengő megint megszólalt. Walden kászálódni kezdett.

– Majd én megnézem, ki az – mondta Dalmas –, úgyis menni akartam már.

Biccentett Waldennek, aztán végigment a szobán, és kinyitotta az ajtót.

Két pisztolyos férfi lépett be. Az egyik pisztoly Dalmas bordái közé nyomódott, és az a pasas, aki a kezében tartotta, ráförmedt: – Hátra arc, és nyomás vissza! Ez pont olyan gengsztertámadás, amikről az újságokban szokott olvasni.

Az illető fekete hajú, jóképű, vidám fickó volt. Szinte semmi keménység nem volt az arcában, mely olyan áttetszően tiszta volt, mint a gyémánt. Mosolygott.

A társa, aki mögötte állt, alacsony volt, a haja seszínű. Fenyegető képet vágott. – Ez Walden kopója, Noddy – mondta a fekete hajú. – Vedd át, és nézd meg, van-e nála fegyver.

A seszínű hajú Noddy rövid csövű revolvert nyomott Dalmas gyomrának, a társa meg berúgta az ajtót maga mögött, aztán hanyag léptekkel elindult Walden felé.

Noddy kihúzott Dalmas hóna alól egy 38-as Coltot, aztán körüljárta a nyomozót, és megtapogatta a zsebeit is. A saját pisztolyát eltette, és Dalmas Coltját vette a jobbjába.

– Oké, Ricchio. Már nincs nála semmi – mondta mogorván. Dalmas leeresztette a karját, megfordult, és visszament a szobába. Töprengve pillantott Waldenre, aki tátott szájjal előredőlt, feszült figyelem tükröződött az arcán. Dalmas a fekete hajú gengszterre nézett, és halkan megkérdezte: – Ricchio?

Ricchio tekintete rávillant. – Hé, te ott az asztalnál! Itt csak én beszélek, szépségem!

Walden rekedt hangot hallatott. Ricchio előtte állt, és nyájasan nézte. Mutatóujját a ravaszvédő kengyelbe dugva lógatta pisztolyát.

– Nem nagyon akar jönni az a pénz, Walden. Sőt! Eljöttünk hát panaszkodni. Követtük a kopóját. Ugye, milyen ügyesek vagyunk?

Dalmas csendesen, komolyan megszólalt: – Ez a kis buzeráns valamikor a maga testőre volt, Walden, mármint ha tényleg Ricchiónak hívják.

Walden szótlanul bólintott, és megnyalta a szája szélét. Ricchio rávakkantott Dalmasra: – Hagyjuk az aranyköpéseket, hekuskám! És nem mondom még egyszer. – Villogó szemmel nézett rá, aztán újra Waldenre, majd a karórájára.

– Most három óra nyolc perc, Walden. Maga van olyan nagy fiú, hogy még ilyenkor is kiszolgálják a bankban. Egy órát kap, hogy előkerítsen tíz grandot. Pontosan egy órát. A samuját addig magunkkal visszük, nehogy fennakadás legyen a szállításnál.

Walden megint bólintott, még mindig némán. Kezével olyan erősen markolta a térdét, hogy belefehéredtek az ujjízületei.

Ricchio folytatta: – Mi tisztességesen játszunk. Másképp szart se érne az egész bulink. És maga is úgy fog játszani. Ha nem, akkor holnap reggel egy szemétdombon ébred a kopója. Csak éppen nem fog felébredni. Értem?

– Ha viszont fizet – szólt közbe Dalmas megvetően –, akkor engem eleresztenek, hogy legyen, aki szól a rendőrségnek. – Ricchio feléje se pillantva, habozás nélkül válaszolt: – Arra is találunk megoldást… Tehát tíz grand ma, Walden, és a másik tíz a jövő hét elején. Mármint ha minden simán megy… Ha nem, akkor is megfizettetjük a fáradságunkat.

Walden széttárta a kezét, s céltalan, megadó mozdulatot tett. – Azt hiszem, el tudom intézni – felelte sietve.

– Remek. Akkor hát megyünk is.

Ricchio kurtán biccentett, és eltette a pisztolyát. Elővett a zsebéből egy fél pár barna glaszékesztyűt, felhúzta a jobb kezére, és átvette a seszínűtől Dalmas Coltját. Megnézte, aztán a zakója oldalzsebébe süllyesztette, de nem eresztette el.

– Söprés – intett a fejével.

Kimentek. Derek Walden komoran meredt utánuk.

A liftesfiún kívül más nem volt a felvonóban. A félemeleten szálltak ki, átmentek egy csöndes olvasótermen, amelynek festett üvegablakát napsütés hatását keltő” villanykörték világították meg hátulról. Ricchio Dalmas balján haladt, fél lépéssel mögötte. A seszínű meg a jobbján lépkedett, szorosan mellette.

A szőnyeggel borított lépcsőkön egy luxusüzletekkel teli folyosóra értek, s az oldalbejáraton hagyták el a szállodát. Az utca túloldalán kis barna négyüléses parkolt. A seszínű becsusszant a kormány mögé, revolverét a combja alá dugta, és beindította a motort. Ricchio és Dalmas hátraültek. – Kelet felé, Noddy – vezényelt Ricchio. – Gondolkodnom kell.

Noddy morgott. – Isteni! – szólt hátra mérgesen. – Fényes nappal végigkocsikáztatni az ipsét a Wilshire-en!

– Szúrj már oda ennek a tragacsnak.

A seszínű megint morgott valamit, aztán elkanyarodott a járdaszéltől, és egy pillanat múlva már a sugárút sarkán lassított. Az utca másik oldalán egy üres taxi indult el a járda mellől, aztán a szálloda tömbjének közepe táján visszakanyarodott, és beállt mögéjük. A kereszteződésnél Noddy lestoppolt, aztán befordult jobbra, és továbbhajtott. A taxi utána. Ricchio közönyös pillantást vetett rá. Nagy volt a forgalom a Wilshire-en.

Dalmas hátradőlt az ülésen, és elgondolkozva megkérdezte: – Vajon miért nem eresztett meg Walden egy telefont, amíg lefelé jöttünk?

Ricchio rámosolygott. Levette a kalapját, az ölébe ejtette, aztán kihúzta jobb kezét a zsebéből, és revolverestül bedugta a kalap alá.

– Nem akarja, hogy megharagudjunk rá.

– Vagyis hagyja, hogy két buzeráns csak úgy kisétálhasson a világból.

– Nem olyan sétáról van szó – felelte hűvösen Ricchio. – Egyszerűen csak szükségünk van magára az üzlet lebonyolításához… És nem vagyunk buzik, értem?

Dalmas két ujjával az állát dörzsölgette. Enyhén elmosolyodott, de nem szólt semmit. A seszínű egy pillanatra hátranézett, és vakkantva megkérdezte: – Egyenesen tovább a Robertsonon?

– Ühüm. Még mindig gondolkodom – felelte Ricchio.

– Egy agytröszt! – gúnyolódott a seszínű. Ricchio elvigyorodott, kivillantva egyenletes fehér fogsorát. Fél háztömbnyire előttük pirosra váltott a lámpa. Noddy előrevágott a négyülésessel, és elsőnek állt be a sorba a kereszteződésnél. Az üres taxi tőlük balra állt meg, nem egészen egy vonalban velük. A sofőrének vörös volt a haja. A sapka félre volt csapva a feje búbján, ő meg jókedvűen fütyörészett a fogpiszkálója mellett.

Dalmas, teljes súlyát beleadva, az elülső ülésnek feszítette a talpát. A hátát meg erősen nekinyomta a támlának. A lámpa zöldre váltott, a kocsi elindult, aztán egy pillanatra megtorpant egy sebesen balra kanyarodó kocsi miatt. Baloldalt a taxi megugrott, a vörös hajú sofőr ráhajolt a kormányra, és hirtelen jobbra rántotta. Csikorgó, fültépő hang hallatszott. A taxi sárhányója beleszántott a barna négyüléses alacsonyan ívelt sárhányójába, aztán fennakadt a bal első keréken. A két kocsi nagyot rándult és lefékezett.

Dühös, türelmetlen dudakoncert hangzott föl mögöttük.

Dalmas jobb ökle nagyot csattant Ricchio állán. Bal keze meg a gengszter ölében tartott revolverre csapott le. Ahogy Ricchio az ülés sarkába rogyott, Dalmas kitépte a kezéből a fegyvert. Ricchio feje jobbra-balra ingott. A szeme kinyílt, aztán hunyorogva lecsukódott. Dalmas elhúzódott tőle az ülésen, és bedugta a hóna alá a Coltot.

Noddy látszólag mozdulatlanul ült a kormánynál. A jobb keze azonban lassan megindult a combja alá dugott revolver felé. Dalmas kinyitotta a kocsi ajtaját, kiszállt, becsapta az ajtót, kettőt lépett, és kinyitotta a taxi ajtaját. Aztán csak állt a taxi mellett, és figyelte a seszínűt.

Dühödten bőgtek a veszteglő kocsik dudái. A taxisofőr már ott állt elöl, és látszólag nagy igyekezettel, de eredménytelenül próbálta szétrángatni az összeakadt kocsikat. A fogpiszkáló föl-le ugrált a szájában. Napszemüveges, motorbiciklis rendőr tört utat magának a kocsik közt, unott tekintettel felmérte a helyzetet, aztán intett a fejével a taxisnak.

– Szálljon be, és tolasson hátra – tanácsolta. – Aztán intézzék el egymás közt valahol másutt az ügyet, itt másra kell a hely. – A taxis vigyorgott, gyorsan megkerülte a kocsi elejét, beszállt, rákapcsolt, és nagy dudálással, karlengetéssel keservesen hátratolatott. A sárhányó kiszabadult. A seszínű merev pillantással lesett ki a négyülésesből.

Dalmas beszállt a taxiba, és becsapta maga után az ajtót.

A motoros rendőr sípot húzott elő, kétszer élesen belefújt, aztán kelet-nyugati irányban kitárta a karját. A barna négyüléses úgy robogott át a kereszteződésen, mint a macska, ha rendőrkutya kergeti.

A taxi utána. Fél háztömb múlva Dalmas előrehajolt, és megkocogtatta a sofőrülés üvegét.

– Hadd menjenek, Joey. Úgyse éred őket utol, és nincs is rájuk szükségem… Klassz voltál!

A vörös hajú az üvegbe vágott nyílás felé fordult. – Gyerekjáték, főnök! – felelte vigyorogva. – Kipróbálhatna már egyszer valami meredekebb dologban is.

2

Húsz perccel öt előtt megszólalt a telefon. Dalmas hanyatt feküdt az ágyán, a Hotel Merrivale-ben. Oda se nézve nyúlt a készülék után, és beleszólt a kagylóba: – Halló!

A leányhang kissé feszült volt, de kedves. – Itt Mianne Crayle beszél. Emlékszik még rám?

Dalmas kivette szájából a cigarettát. – Hogyne, Miss Crayle.

– Nagyon kérem, menjen át Derek Waldenhez. Rettenetesen ideges valamiért, és halálra issza magát. Feltétlenül csinálni kell valamit!

Dalmas felnézett a kagyló mellett a mennyezetre. Cigarettát tartó keze idegesen dobolt az ágy szélén. Lassan válaszolt: – Nem veszi föl a telefont, Miss Crayle. Már vagy háromszor hívtam.

A vonal másik végén csend volt egy darabig. Aztán ismét megszólalt a női hang: – Az ajtó alatt hagytam a kulcsomat. Ne is csöngessen, csak menjen be.

Dalmas szeme összeszűkült. Jobb keze ujjai abbahagyták a dobolást. – Máris indulok, Miss Crayle – mondta lassan. – Magát hol érem el?

– Nem is tudom… Talán John Sutrónál. Állítólag oda megyünk vacsorára.

– Nagyszerű – mondta Dalmas. Megvárta a kattanást, aztán ő is letette a kagylót, és visszarakta a telefont az éjjeliszekrényre. Kiült az ágy szélére, és egy-két percig mereven bámult egy napfényfoltot a falon. Aztán vállat vont, és fölállt. Kiitta a telefon mellett álló poharat, föltette a kalapját, lement a liften, és beült a hotel előtt sorakozó taxik közül a másodikba.

– Megint a Kilmarnockba, Joey. De taposs bele. Tizenöt percig tartott az út.

Akkor ért véget a délutáni tánc, és a hatalmas szálloda körül zsúfolva voltak az utcák a három kijárattól távozó kocsikkal. Dalmas egy sarokkal előbb kiszállt a taxiból, és az udvarlóik társaságában pirulva tovalejtő zsenge kislányok között gyalog ment az üzletsorra nyíló bejáratig. Felballagott a félemeletre, átvágott az olvasótermen, és beszállt egy zsúfolt liftbe. A legfelső emeletre már egyedül érkezett meg.

Kétszer is becsengetett Waldenhez. Aztán lehajolt, és benézett az ajtó alá. Keskeny fénycsíkot látott, s benne valami apró tárgyat. Hátranézett a lift felé, aztán újra lehajolt, és a zsebkése pengéjével kipiszkálta azt a valamit. A kulcs volt az. Kinyitotta az ajtót… belépett… megtorpant… és dermedten nézett maga elé…

Egy halott várta a nagyszobában. Lassan, hangtalanul, minden neszre fülelve elindult feléje. Szürke szemében szúrós fény gyúlt, állkapcsán fehéren megfeszült a bőr, s élesen elütött napbarnított arcától.

Derek Walden szinte hanyag tartásban hevert az aranymintás barna fotelban. Szája résnyire nyitva. Jobb halántékán megfeketedett szélű lyuk, amelyből szeszélyesen kanyargó, szélesedő csíkban vér folyt végig az arcán, aztán le a nyakán, egészen a puha inggallérig. Jobb keze belelógott a vastag szőnyeg bolyhába. Ujjai közt kis fekete automata pisztoly.

A szobában már fogyóban volt a nappali világosság. Dalmas csak állt mozdulatlanul, és sokáig nézte Derek Waldent. Teljes volt a csend. A szellő elült, a napellenzők meg se rezzentek a franciaablakok fölött.

Dalmas kesztyűt vett elő a bal farzsebéből, és felhúzta. Letérdelt a szőnyegre Walden mellé, s gyengéden kiszabadította merevedni kezdő ujjai közül a pisztolyt. Diófa agyú, fekete csövű 32-es volt. Megfordította, és megnézte a csőágyat. Ajka megfeszült. A gyári számot lereszelték, a reszelés nyoma fémesen csillant meg a fekete lakkon. Letette a pisztolyt a szőnyegre, és fölállt; lassan az olvasóasztal végén álló telefonhoz ballagott. A készülék mellett vágott virágok hevertek egy lapos dísztálban.

A telefon felé nyúlt, aztán mégsem vette föl a kagylót. Keze lehanyatlott. Egy pillanatig még ott állt az asztalnál, aztán megfordult, gyorsan visszament, és fölvette a pisztolyt a szőnyegről. Kiugrasztotta a tárat, kipattintotta a závárzatban maradt üres hüvelyt, lehajolt érte, és visszanyomta a tárba. Bal keze két ujja közé fogta a csövet, hátrahúzta a kakast, elfordította a zárszerkezetet, és szétszedte a pisztolyt. Az ablakhoz lépett.

A gyári szám a csőágy belső oldalára is be volt ütve. Onnan elfelejtették lereszelni.

Gyorsan összerakta a pisztolyt, az üres hüvelyt visszadugta a závárzatba, a helyére kattintottá a tárat, felhúzta a kakast, aztán visszatette a fegyvert Derek Walden élettelen kezébe. Lehúzta a kesztyűt, és a számot felírta egy kis jegyzetfüzetbe.

Kiment az ajtón, lement a liften, aztán elhagyta a szállodát is. Fél hat volt, némelyik kocsi már égő reflektorokkal közlekedett a sugárúton.

3

A szőke férfi, aki Sutrónál ajtót nyitott, ugyancsak alapos munkát végzett. Olyan erővel rántotta fel, hogy az ajtó nekivágódott a falnak, és a szőke férfi lecsücsült a padlóra – a kilinccsel a kezében. – Mi ez, földrengés? – mondta méltatlankodva.

Dalmast cseppet sem mulattatta a jelenet.

– Itt van Miss Mianne Crayle? Vagy inkább mástól kérdezzem?

A szőke férfi feltápászkodott a padlóról, és nagy lendülettel becsapta az ajtót. Ordítva válaszolt: – Mindenki itt van, csak a római pápa hiányzik, de őt is várjuk!

Dalmas bólintott. – Akkor biztosan remekül mulatnak.

Otthagyta a szőke férfit, átvágott a halion, és egy bolthajtás alatt áthaladva, ódivatú, elnyűtt bútorokkal berendezett, beépített vitrinekkel ékes, nagy szobába lépett. Hét-nyolc személy tartózkodott a szobában, és már egyik sem volt józan.

Egy sortba és zöld pólóingbe öltözött lány egy szmokingos férfival kockázott a szőnyegen. Egy cvikkeres, kövér férfi szigorú hangon beszélt egy játék telefonba: – Interurbán… Sioux City… de csipkedje magát, gyermekem!

A rádió az „Édes téboly”-t bömbölte.

Két pár táncolt rá, figyelmetlenül: hol egymásba, hol a bútorokba ütköztek. Egy harmadik férfi réveteg tekintettel, a kezében pohárral, egyedül járta. Egy magas, fehér arcú, szőke nő integetni kezdett Dalmasnak, poharából kilöttyent az ital. – Ó, drágám! Isteni, hogy eljöttél! – visította.

Dalmas kikerülte, elindult egy sáfrányszínű nő felé, aki éppen akkor lépett be a szobába, mindkét kezében egy-egy üveg ginnel. Az üvegeket letette a zongorára, aztán unatkozó ábrázattal ő is nekidőlt. Dalmas hozzálépett, és megkérdezte, hol van Miss Crayle.

A sáfrányszínű nő kivett egy cigarettát a zongorán heverő nyitott dobozból. – Kinn… a kertben – mondta fakó hangon.

– Köszönöm, Mrs. Sutro.

A nő üres tekintettel meredt rá. Dalmas egy másik bolthajtás alatt egy elsötétített szobába lépett. Itt kolóniái bútorok voltak. A szoba végében volt egy ajtó, mely üvegezett verandára nyílt, a veranda ajtaján kilépve Dalmas egy lépcső tetején találta magát. A lépcső aljában kis ösvény indult a sötét fák közt. Dalmas elindult a kanyargó ösvényen, s egy meredek szikla kiugró peremére ért, amely alatt a kivilágított Hollywood terült el. A szikla peremén kőpad állt. Fiatal nő ült rajta, háttal a háznak. Cigaretta parazsa izzott a sötétben. A nő lassan hátrafordította a fejét, aztán fölállt.

Alacsony volt, az alakja kecses, a haja fekete. A rúzstól feketének látszott az ajka is, de az arcát nem lehetett tisztán kivenni. Karikás volt a szeme.

– Odakinn vár a taxi, Miss Crayle – mondta Dalmas. – Vagy kocsival jött?

– Nem. Menjünk. Utálok itt lenni, és ki nem állhatom a gint. – Visszamentek az ösvényen, és megkerülték a házat. Egy rácsos kapun léptek ki az utcára, aztán végigmentek a kerítés mellett, oda, ahol a taxi várakozott. A sofőr – fél lába a hágcsón – a kocsinak támaszkodott. Kinyitotta nekik az ajtót. Beszálltak.

– Állj meg valamelyik drugstore-nál, Joey – szólt oda neki Dalmas –, cigarettát szeretnék venni.

– Oké.

Joey beült a kormány mögé, és indított. Meredek, kanyargós úton gurultak lefelé. Az aszfalt kissé nedves volt, és az abroncsok surrogása visszaverődött a kirakatok üvegtáblájáról.

Dalmas egy idő múlva megszólalt: – Maga mikor jött el Waldentől?

A lány még a fejét sem fordította Dalmas felé, úgy válaszolt: – Három körül.

Talán valamivel később, Miss Crayle. Háromkor még élt… és akkor valaki más volt nála.

A lány halk, szánalmas kis vinnyogást hallatott, mintha zokogást fojtana el. Aztán nagyon halkan azt mondta: – Tudom… meghalt. – Kesztyűs kezét a halántékára szorította.

– Bizony – mondta Dalmas. – Ne akarjunk jobban ravaszkodni, mint amennyire muszáj… Úgyis lehet, hogy nem lesz más választásunk.

A lány nagyon halkan, nagyon lassan azt mondta: – Amikor ott jártam, már nem élt.

Dalmas bólintott. Nem nézett a lányra. A taxi haladt tovább, aztán egy idő múlva megállt egy sarki drugstore-nál. A sofőr megfordult az ülésen, és hátranézett. Dalmas visszanézett rá, de a lányhoz beszélt.

– Nem ártott volna, ha kicsit bőbeszédűbb a telefonban. Nagyon megüthettem volna a bokámat. Lehet, hogy így is sáros lettem.

A lány megingott és előrecsuklott. Dalmas utánakapott, felfogta, és visszadöntötte az ülés támlájára. A lány feje ide-oda billegett, a szája sötét üregnek látszott halottfehér arcában. Dalmas átfogta a vállát, és a szabad kezével kitapintotta a pulzusát. – Nyomás a Carliba, Joey – mondta éles, komor hangon. – Nem érdekes a cigaretta… Itt valami ital kell… méghozzá sürgősen.

Joey egyesbe nyomta a sebváltót, és rátaposott a gázra.

4

A Carli kis bár volt egy fedett üzletsor végén, egy sportszerbolt meg egy kölcsönkönyvtár között. Az ajtaján rács, s a rács mögött álmos férfi, aki már nem is próbált úgy tenni, mintha érdekelné, ki megy be.

Dalmas egy kis bokszba ült be a lánnyal. A székeken nem volt kárpit, a félrevont zöld függönyöket zsinór fogta össze. A bokszok közt magas válaszfalak. A helyiség másik oldalán hosszú bárpult, a végében ormótlan wurlitzer. Néha, amikor nem volt elég nagy a zsivaj, a mixer maga dobott pénzt a zenegépbe.

A pincér két kis konyakot tett elébük az asztalra; Mianne Crayle egy hajtásra kiitta a magáét. Ettől egy kis élet költözött karikás szemébe. Jobb kezéről lehámozta a fekete-fehér kesztyűt, és az üres kesztyűujjakkal játszadozva az asztalra meredt. Kisvártatva ismét megjelent a pincér, két pohár konyakkal.

Amikor a pincér eltűnt, Mianne Crayle lehorgasztott fejjel, halk, tiszta hangon beszélni kezdett: – Nem én voltam az első nője. Több tucat volt előttem. És nem is én lettem volna az utolsó… legalább ugyanannyian következtek volna még utánam. De azért tudott rendes is lenni. És akár hiszi, akár nem, nem voltam a kitartottja.

Dalmas szó nélkül bólintott. A lány nem nézett rá, folytatta: – Sok tekintetben szemét alak volt. Józanul mogorva volt, ha meg berúgott, aljas lett. De ha csak kicsi volt benne a

nyomás, egész rendes tudott lenni, amellett egész Hollywoodban ő csinálta a legjobb szexfilmeket. Olyan ágyjeleneteket passzírozott át a cenzúrán, mint senki más.

– Már nem úgy ment neki, mint régen – felelte Dalmas kifejezéstelen hangon. – A szex kezd kimenni a divatból, ő pedig máshoz se értett.

A lány kurta pillantást vetett rá, aztán újra lesütötte a szemét, és ivott egy kicsit. Parányi zsebkendőt vett elő sportos kabátja zsebéből, és fölszárogatta vele az ajkát.

A szomszédos bokszban ülők éktelen lármát csaptak.

Mianne Crayle folytatta: – Az erkélyen ebédeltünk. Derek részeg volt, és egyre részegebb lett. Valami járt a fejében. Valami, ami nagyon idegesítette.

Dalmas halványan elmosolyodott. – Talán az a húsz grand, amit valaki megpróbált legombolni róla… vagy maga erről nem tudott?

– Lehet, hogy az. Derek mindig fösvény volt egy kicsit.

– Sokba került neki a pia – mondta szárazon Dalmas. – Meg az a kis motoros jacht is, amellyel át szokott rándulni Mexikóba.

A lány hirtelen mozdulattal kapta fel a fejét. Fájdalmas fények villantak sötét szemében. Aztán nagyon lassan azt mondta: – Az italt mindig Ensenadában vette. Ő maga csempészte be. Nagyon óvatosnak kellett lennie… rengeteget ivott.

Dalmas bólintott. Hűvös mosoly játszadozott a szája sarkában. Kiitta a poharát, cigarettát dugott a szájába, gyufát keresgélt a zsebében. Az asztalon üres volt a gyufatartó.

– Folytassa, Miss Crayle – mondta.

– Bementünk a szobába. Elővett még két üveget, és kijelentette, hogy most leissza magát a sárga földig… Aztán összevesztünk… Nem bírtam tovább. Otthagytam. Otthon elfogott érte az aggodalom. Fölhívtam, de nem vette fel a kagylót. Végül is visszamentem… volt kulcsom a szobához. .. és ott hevert holtan a fotelban.

– És a telefonban nekem erről mért nem mondott semmit? – kérdezte percnyi szünet után Dalmas.

Mianne Crayle egymáshoz szorította a csuklóit, és alig hallhatóan válaszolt: – Mert rettenetesen féltem… És valami… valami nem stimmelt…

Dalmas a válaszfalnak dőlt, és félig hunyt szemmel figyelte a nőt.

– Elcsépelt krimifogás – mondta a lány. – Szinte restellem elsütni. De Derek Walden balkezes volt… Ha valaki, hát én csak tudom, nem?

– Nyilván sokan tudták még – felelte halkan Dalmas de egyvalaki ezek közül alighanem megfeledkezett róla.

Dalmas Mianne Crayle üres kesztyűjét bámulta. A lány idegesen csavargatta az ujjai közt.

– Tehát Walden balkezes volt – folytatta Dalmas halkan. – Eszerint az öngyilkosság kizárva. A pisztoly a jobb kezében volt. Dulakodásnak semmi nyoma, a halántékán levő seb széle viszont megpörkölődött, és úgy néz ki, mintha jobb kézzel lőtte volna főbe magát. Ez azt jelenti, hogy olyan valaki lőhette le, aki be tudott jutni hozzá,

és a közvetlen közelébe tudott férkőzni. Vagy pedig már az eszméletlenségig részeg volt, akkor viszont akárki tette is, kulcsa kellett hogy legyen a lakosztályhoz.

Mianne Crayle félrelökte a kesztyűjét. Összekulcsolta a kezét. – Ne fáradjon – mondta csípősen. – Tudom, hogy a rendőrség azt fogja hinni, hogy én tettem. Márpedig nem én tettem. Én ugyanis szerettem azt a szerencsétlen hülyét. Ehhez mit szól?

Dalmas szenvtelenül felelte: – De tehette volna, Miss Crayle. A rendőrség pedig ezt fogja hinni. Meg azt, hogy maga elég okos ahhoz, hogy a gyilkosság után pontosan úgy viselkedjen, ahogy viselkedett.

– Az nem okosság lett volna – mondta keserűen a lány. – Csak okoskodás.

– Az okoskodó gyilkos! – Dalmas komoran felkacagott. – Filmcímnek se rossz! – Ujjaival beleszántott sörtehajába. – Nem, nem hiszem, hogy magára lehetne kenni… és a

zsaruk talán nem is fogják tudni, hogy balkezes volt… legalábbis amíg valaki más is véletlenül rá nem jön.

Kicsit áthajolt az asztal fölött, s megmarkolta a szélét, mintha föl akarna állni. Összeszűkült szemmel, töprengve nézett a nő arcába.

– Ismerek valakit a kapitányságon, aki segíthet. Zsaru, de nekem régi haverom, és fütyül rá, mit beszélnek róla. Talán ha eljönne velem hozzá, megmutatná magát neki, és elmondaná a históriát, hajlandó volna néhány órára ráülni az ügyre, és féken tartani a sajtót.

Kérdőn nézett a nőre. Mianne Crayle felhúzta a kesztyűjét, és csöndesen így szólt: – Menjünk.

5

Amikor összecsukódott a Merrivale liftajtajának két szárnya, a behemót férfi elvette arca elől az újságot, és ásított egyet. Lassan felállt a hall sarkában levő pamlagról, és átbandukolt a kicsi, de csendes helyiség másik végébe, a telefonfülkéhez. Az utolsóba bepréselte magát. Bedobta az érmét, és ajkával némán formálva a számokat, vaskos mutatóujjával tárcsázott.

Néhány pillanat múlva ráhajolt a kagylóra, és beleszólt: – Itt Denny. A Merrivale-ben vagyok. Befutott az emberünk. Az utcán szem elől vesztettem, erre idejöttem, hogy megvárjam.

Recsegő, mély hangja volt. Meghallgatta a választ, bólintott, aztán szó nélkül visszaakasztotta a kagylót. Kilépett a fülkéből, és a liftekhez ment. Útközben egy fehér, homokkal teli porceláncsészébe dobta a szivarvéget.

– A kilencre – mondta a liftesnek, és levette a kalapját. Egyenes szálú fekete haja összetapadt az izzadságtól. Széles, lapos arca volt és apró disznószeme. A ruhája vasalatlan volt, de nem viseltes. Házi detektív volt az Eclipse Filmnél.

A kilencediken kiszállt, végigment a homályos folyosón, befordult, és kopogtatott az egyik ajtón. Bentről lépések hallatszottak. Az ajtó kinyílt. Dalmas állt a nyílásban.

A behemót bement, kalapját hanyagul az ágyra hajította, és kínálás nélkül leült az ablak mellett álló karosszékbe.

– Üdv, haver – mondta. – Hallom, segítség kell. Dalmas egy pillanatig válasz nélkül nézett rá.

Aztán a homlokát ráncolva, lassan felelt: – Igen… rá kéne állni valakire. De én Collinsot kértem. Úgy gondoltam, téged túlságosan könnyű kiszúrni.

Elfordult, bement a fürdőszobába, és két pohárral a kezében jött vissza. Az íróasztalon keverte meg az italt, s az egyik poharat a behemót kezébe nyomta. Az ivott, csettintett egyet, aztán letette a poharat a nyitott ablak párkányára. Rövid, vastag szivart kotort elő a mellényzsebéből.

– Collins nem volt bent – mondta. – Én meg csak malmoztam. Így aztán a főcsővezető engem küldött. Mit kell csinálni? Talpalni?

– Még nem tudom. Valószínűleg nem – mondta Dalmas közömbösen.

– Ha kocsival kell ráállni valakire, akkor részemről oké. A kis sportkocsival jöttem.

Dalmas fogta a poharát, és leült az ágy szélére. Halvány mosollyal nézte nagyra nőtt kollégáját. A behemót leharapta a szivar végét és kiköpte. Aztán lehajolt érte, felvette, megnézte, és kidobta az ablakon.

– Isteni éjszaka, mi? Kicsit meleg ahhoz képest, hogy már jól benne járunk az esztendőben.

– Mondd csak, Denny – szólalt meg Dalmas lassan –, mennyire ismered te Derek Waldent?

Denny kibámult az ablakon. Keskeny ködfátyol úszott az égen, s egy szomszédos épület vörös neonreklámjának fénye szinte tűzfényként tükröződött rajta.

– Igazából nem ismerem – mondta. – Csak látásból. Tudom, hogy egyike azoknak, akiknek a bőrük alatt is pénz van.

– Szóval nem fogsz elájulni, ha azt mondom neked, hogy meghalt – mondta Dalmas hangsúly nélkül.

Denny lassan visszafordult. A szivart még nem gyújtotta meg, ide-oda tologatta a szájában. Mérsékelt érdeklődés látszott az arcán.

Dalmas folytatta: – Fura ügy. Az utóbbi időben rászállt egy banda, és zsarolta. Ez eléggé feldühítette. S most halott… lyukas a feje, és pisztoly van a kezében. Ma délután történt.

Denny apró szeme kissé tágabbra nyílt. Dalmas szürcsölt egyet az italából, és a combjára állította a poharat.

– A barátnője talált rá. Kulcsa van a lakosztályához a Kilmarnockban. A japcsi szabadnapos volt, más személyzetet meg nem tartott. A spiné nem szólt senkinek. Egyből lelépett, és fölhívott engem. Odamentem megnézni… de én se szóltam senkinek.

A nagydarab férfi nyomatékosan ejtette ki a szavakat: – Te nem vagy észnél! A zsaruk feldugják a valagadba, és nyitva húzzák ki. Ezt nem úszód meg szárazon.

Dalmas ránézett, aztán elfordította a fejét, és az egyik képre bámult a falon. – Ne törődj vele. Az én ügyem – mondta hűvösen és te segíteni fogsz nekem. Van szabályos megbízásunk és egy nagy, befolyásos cég áll mögöttünk. Nagyon nagy dohányról van szó.

– Na és szerinted mi az ábra? – kérdezte Denny komoran. Láthatólag nem repesett a boldogságtól.

– A spiné szerint Walden nem öngyilkos lett. Szerintem se. És tippem is van már. De gyorsan kell dolgozni, mert a zsaruk is rájöhetnek. Nem számítottam rá, hogy azonnal sikerül nyomra lelnem, de akadt valaki, aki segített.

– Várj csak – mondta Denny. – Ne driblizz. Lassú a felfogásom.

Gyufát vett elő, és rágyújtott a szivarjára. Csak egy kicsit remegett a keze.

– Semmi dribli – mondta Dalmas. – Pofon egyszerű. A pisztolyról lereszelték a számot. De én szétszedtem, és a belül levő számot elfelejtették lereszelni. És a nyilvántartóban megvan a szám, a különleges engedélyek között.

– És te csak úgy besétáltál, és megkérdezted tőlük, ők meg csak úgy megmondták? – kérdezte Denny komoran. – És ha majd kimennek Waldenért, és ők is utánanéznek a pisztolynak, azt fogják mondani: hű, de ügyes ez a fiú, hogy mielőttünk rájött, mi? – Harsányan felröhögött.

– Nyugi – mondta Dalmas. – Aki utánanézett, a haverom. Miatta nem kell izgulnom.

– Nem a fenét! És mi az istennek lett volna egy olyan pasasnak, mint Walden, lereszelt számú pisztolya? Ennek bűncselekményszaga van.

Dalmas kiitta a poharát, és az üres pohárral a kezében az íróasztalhoz ment. Fogta a whiskysüveget, és Denny felé nyújtotta. Denny a fejét rázta. Undor ült ki az arcára.

– Ha az övé volt a pisztoly, lehet, hogy nem is tudott róla. De lehet, hogy nem is az övé volt. Ha egy gyilkosé, akkor az egy amatőr gyilkos volt. Profi nem dolgozik ilyen fegyverrel.

– Oké – mondta a behemót lassan –, halljuk, mit tudtál meg a mordályról.

Dalmas visszaült az ágy szélére. Egy csomag cigarettát kotort elő a zsebéből, rágyújtott, aztán előrehajolt, és kipöckölte a gyufaszálat az ablakon. – Az engedélyt körülbelül egy éve adták ki valami Dart Burwand nevére. A Chwnicle egyik dögkeselyűje volt. Tavaly áprilisban lepuffantották a rakparton. Meg akart lépni a városból, de elkésett vele. A gyilkost sose fogták el, de az a gyanú, hogy ez a Burwand benne volt valami

balhéban, mint amilyen például a Lingle-gyilkosság volt, és meg akarta zsarolni valamelyik nehéz fiút. Az meg nem örült neki. Erre Burwand meghalt.

Denny mélyet lélegzett. A szivarja kialudt. Dalmas beszéd közben erősen figyelte.

– Mindezt Westfallstól tudom, aki szintén a Chronicle-nél van – folytatta Dalmas. – Régi barátom. De van még tovább is. Ezt a pisztolyt valószínűleg visszaadták Burwand feleségének. Az asszony még mindig errefelé lakik… kinn valahol a Kenmore északi részén. Esetleg hajlandó lesz elárulni, mit csinált a fegyverrel… de lehet, hogy ő maga is benne van valami balhéban. Ebben az esetben esze ágában sem lesz beszélni, viszont miután én beszélek vele, alighanem megpróbál majd kapcsolatba lépni valakivel, akiről nem ártana megtudnunk egyet s mást. Érted már?

Denny újra gyufát gyújtott, és a kialudt szivarjához tartotta. Rekedt hangon kérdezte: – És nekem mi a teendőm? Ráállni a spinére, miután te beülteted a bogarat a fülébe?

– Úgy van.

Az óriás fölállt, és ásítást színlelt. – Nem bánom – dörmögte. – De minek ez a nagy felhajtás Walden miatt? Miért nem hagyod a zsarukat, hadd melózzanak? Úgyis az lesz a vége, hogy megint rossz pontot kapunk a kapitányságon.

– Meg kell kockáztatnunk – mondta Dalmas lassan, tagoltan. – Nem tudjuk, hogy mivel zsarolták Waldent, márpedig ha a vizsgálat során kiderül, az újságok meg országos szenzációt csinálnak belőle, akkor arra a filmgyár csúnyán ráfizet.

– Úgy beszélsz, mintha Walden legalábbis egy Valentino lett volna. Öregem, ez csak egy rendező volt. Leveszik a nevét egypár forgalomba még nem hozott filmről, és azzal az ügy el van intézve.

– Szerintük nincs – mondta Dalmas. – De lehet, hogy csak azért, mert még nem beszéltek veled.

– Nekem teljesen mindegy – felelte gorombán Denny –, de én hagynám, hadd kenjék rá a nőre. A bíróságot úgyis csak az érdekli, hogy bevarrhasson valakit.

Az ágyhoz lépett, fogta a kalapját, és a fejébe nyomta.

– Remek – mondta savanyú ábrázattal. – Mire a rendőrség megtudja, hogy Walden halott, nekünk már ki is kell nyomoznunk a tettest. – Legyintett, aztán komoran felnevetett. – Mint a moziban.

Dalmas visszatette a whiskyt az íróasztalfiókba, és ő is feltette a kalapját. Kinyitotta az ajtót, és előreengedte Dennyt. Eloltotta a villanyt.

Tíz perc múlva lett volna kilenc.

6

A magas, szőke nő zöldesszürke szeme összeszűkült pupillával méregette Dalmast. Dalmas gyorsan besurrant mellette a lakásba, anélkül hogy mozdulatain meglátszott volna a sietség. Könyökével lökte be maga után az ajtót.

– Nyomozó vagyok, Mrs. Burwand – mondta –, magánnyomozó. Egy bizonyos kis ügyet próbálok kinyomozni, és ön talán a segítségemre lehetne.

– A nevem Dalton, Helen Dalton – mondta a szőke. – A Burwandot felejtse el.

Dalmas mosolygott: – Bocsánat. Igazán illett volna tudnom.

A szőke vállat vont, és ellibegett az ajtótól. Leült egy karosszék szélére, amelynek a karját még valamikor régen kiégette egy cigaretta. Olcsó bútorozott szoba volt, tele mindenféle áruházi csecsebecsével. Két állólámpa is égett. A padlót fodros szegélyű párnák borították, az egyik lámpa talpának szétterpesztett lábú francia baba volt támasztva, a gázkályha fölött rikító borítójú könyvek sorakoztak a polcon.

Dalmas a kalapját lóbálva, udvariasan folytatta: – Egy pisztolyról volna szó, amely Dart Burwandé volt valamikor. Nyomozok egy ügyben, melyben felbukkant ez a bizonyos

pisztoly. És én most megpróbálom kinyomozni a fegyver útját, attól fogva, hogy az önök tulajdonában volt.

Helen Dalton megvakarta a felső karját. Két-centis körmei voltak. Kurtán válaszolt: – Fogalmam sincs róla, miről beszél.

Dalmas rábámult, és nekidőlt a falnak. Hirtelen felcsattant a hangja. – Talán még emlékszik rá, hogy a férjét Dart Burwandnak hívták, és hogy tavaly áprilisban megölték… Vagy ez már olyan régen volt, hogy nem is emlékszik rá?

– Szemétkedik? – kérdezett vissza a szőke nő, s beleharapott az egyik ujj ízületébe.

– Csak ha muszáj. De nehogy elaludjon itt nekem attól a szúrástól a karján! Helen Dalton hirtelen kiegyenesedett. Egy csapásra eltűnt az arcáról a tétovaság.

– És miért olyan érdekes az a pisztoly? – kérdezte sziszegve.

– Csak mert megöltek vele valakit – felelte félvállról Dalmas.

A nő rámeredt. Rövid hallgatás után azt mondta. – Egyszer nagyon le voltam égve. Bevágtam a zaciba. Aztán nem váltottam ki. Olyan férjem volt, aki hatvan dolcsit keresett hetenként, de rám egy vasat se költött belőle. Soha nem volt egy fillérem se.

Dalmas bólintott. – Nem emlékszik véletlenül, melyik zálogházba vitte? – kérdezte. – Vagy talán még a cédula is megvan róla?

– Nem emlékszem. A Main Streeten valamelyikbe. Ott egymást érik a zálogházak. És a cédula sincs meg.

– Tartottam tőle – mondta Dalmas.

Lassan átsétált a szobán, megnézegette néhány könyv címét a polcon. Aztán továbbment, megállt egy kis összecsukható asztalka előtt. Ezüstkeretes fénykép volt rajta. Dalmas nézte egy darabig, aztán lassan megfordult.

– Kár, hogy nem emlékszik, hová vitte azt a pisztolyt, Helen. Egy nagyon fontos nevet töröltek ki vele ma délután a telefonkönyvből. A gyári számot lereszelték róla. Ha tényleg zaciba tette, csakis valami profi vehette meg a zálogostól, de egy profi soha nem így reszelné le egy pisztolyról a számot. Tudná, hogy belül is bele van ütve. Tehát nem profi volt az illető… arról az emberről pedig, akinél megtalálták, aligha hihető, hogy zálogházba ment, ha pisztolyt akart vásárolni.

A szőke nő lassan felállt. Vörös foltok égtek az arcán. A karja mereven lógott az oldala mellett, és sípolva szedte a levegőt. Lassan, feszült hangon így szólt: – Hiába is próbál körülnyálazni, szimatkám. Nem fog engem belerángatni semmiféle rendőrségi ügybe, és vannak jó barátaim, akik megvédenek. Okosabb hát, ha lekopik innen.

Dalmas visszanézett az asztalon átló ezüstkeretes fényképre. – Johnny Sutrótól viszont nem nagyon okos dolog, hogy otthagyja az ábrázatát a nője lakásán. Meg félreérti valaki.

A szőke nő merev léptekkel az asztalkához ment, bevágta a képet a fiókba, aztán bevágta a fiókot is, és csípőjével az asztalnak támaszkodott.

– Rossz a szöveg, szimatkám. Ezt az embert nem Sutrónak hívják. De most már ki innen, értem?!

Dalmas élesen felkacagott. – Ma délután láttam magát Sutróéknál. Csak maga olyan részeg volt, hogy nem emlékszik rám.

A szőke nő olyan mozdulatot tett, mintha az ajtónak akarna menni. De az éppen kinyílt, és egy férfi lépett be rajta. Ahogy belépett, megtorpant, aztán lassan belökte maga mögött az ajtót. Jobb öklét könnyű tweed felöltője zsebébe süllyesztve tartotta. Sötét bőrű, széles vállú, szögletes arcú férfi volt, az orra meg az álla feltűnően hegyes.

Dalmas nyugodtan szemügyre vette a belépőt, aztán megszólalt: – Jó estét, Sutro tanácsos úr.

A férfi elnézett Dalmas mellett, a nőre. Dalmasról tudomást se vett. A szőke nő bizonytalan hangon megszólalt: – Ez a pasas azt mondja magáról, hogy nyomozó. Valami pisztolyról faggat, ami állítólag az enyém volt valamikor. Légy szíves, dobd ki.

– Úgy, szóval nyomozó – mondta Sutro.

Rá se nézve, elment Dalmas mellett. A nő a közeledő férfi elől hátrálva egy fotelba rogyott. Az arca elfehéredett, és rémület ült ki a szemébe. Sutro egy pillanatig nézte, aztán megfordult, és egy kis automata pisztolyt vett elő a zsebéből. Lazán tartotta, a csövével lefelé.

– Nincs sok időm – mondta.

– Már megyek is – felelte Dalmas, és az ajtó felé indult. Sutro hangja élesen csattant: – Előbb halljuk a sztorit.

– Még mit nem?

Ruganyosan, sietség nélkül mozgott, és szélesre tárta az ajtót. Sutro kezében fölágaskodott a fegyver. – Ne röhögtessen – szólt rá Dalmas. – Maga is tudja, hogy itt úgyse áll neki lövöldözni.

A két férfi egymásra meredt. Egy-két pillanat múlva Sutro visszadugta a zsebébe a pisztolyt, és megnyalta keskeny ajkát.

– Miss Daltonnak volt valamikor egy pisztolya – mondta Dalmas –, amellyel ma megöltek valakit. De az a pisztoly már rég nincs Miss Dalton tulajdonában. Csak ezt akartam tisztázni.

Sutro lassan bólintott. Különös kifejezés jelent meg a szemében.

– Miss Dalton a feleségem barátnője. Nem szeretném, ha zaklatnák – mondta hűvösen.

– Helyes. Nem szeretné – mondta Dalmas. – Csakhogy egy magánnyomozói jogosítvánnyal rendelkező nyomozónak joga van föltenni kérdéseket. Nem erőszakkal hatoltam be ide.

Sutro lassan végigmérte. – Oké, de lesz szíves csínján bánni a barátaimmal. Ha akarok, én ebben a városban akár vizet is fakasztok, könnyen megjárhatja hát velem.

Dalmas bólintott. Nyugodtan kilépett az ajtón, és becsukta maga mögött. Még egy pillanatig hallgatózott az ajtó előtt. Bentről semmi nesz sem hallatszott. Vállat vont, végigment a halion, le a három lépcsőn, aztán át a kis előcsarnokon, ahol nem volt villanykapcsoló. Odakinn végignézett az utcán. Egy bérházas negyedben volt, az utca mindkét oldalán kocsik parkoltak. Elindult a rá várakozó taxi lámpái felé.

Joey, a vörös hajú sofőr a járda szélén ácsorgott, a kocsija előtt. Cigarettázott, és minduntalan az utca túloldalára tekingetett, szemlátomást az ott parkoló, jobb oldalával az úttest felé álló nagy, fekete túrakocsi felé. Amikor megpillantotta Dalmast, eldobta a cigarettáját, és elébe sietett.

Hadarva beszélt: – Ide figyeljen, főnök! Megnéztem magamnak az ipsét abban a Cad…

Sápadt tűzcsíkok röppentek ki a túrakocsi ablakán. Lövések döreje verődött ide-oda az egymással szemközt álló házak falai közt. Joey nekizuhant Dalmasnak. A túrakocsi hirtelen meglódult. Dalmas fél térdre ereszkedett, megpróbálta elővenni a pisztolyát, de az ölében heverő sebesülttől nem sikerült. A túrakocsi csikorgó kerekekkel befordult a sarkon. Joey pedig kicsúszott Dalmas öléből, a járdára zuhant, és a hátára hengeredett. Keze feje az aszfaltot verdeste, és valahonnan mélyről, rekedt, fájdalmas hang szakadt fel felőle.

Ismét kerekek csikordultak, Dalmas fölpattant, és a bal hóna alá nyúlt. De amikor megpillantotta a fékező kiskocsit, amelyből Denny ugrott ki hanyatt-homlok, és indult rohanvást feléje, mindjárt megnyugodott.

Dalmas a sofőr fölé hajolt. A bérház kapuja melletti lámpák fényénél látta, hogy Joey kordbársony zakójának a melle véres. A vér már átszivárgott a szöveten. Joey szeme úgy rebegett, mint egy halódó madáré.

– Semmi értelme követni azt a rakétát – mondta Denny. – Túlságosan gyors.

– Keress egy telefont, és hívd a mentőket – szólt rá Dalmas hadarva. – Ez a fiú megkapta a magáét… Aztán állj rá a szőke nőre.

A behemót visszarohant a kocsijához, beugrott, és eltépett benne. Valahol kinyílt egy ablak, és egy férfi lekiáltott valamit. Néhány autó megállt.

– Rá se ránts, öregfiú – suttogta Dalmas, Joey fölé hajolva –, rá se ránts…

7

A gyilkossági csoport hadnagyát Weinkasselnak hívták. Vékony szálú, szőke haja volt, fagyos kék szeme és ragyás arca. Forgószékben ült, kinyújtott lábát egy félig kihúzott fiókon nyugtatva, a keze ügyében a telefonnal. A szobában por- és szivarfüstszag terjengett.

A nyitott ablaknál egy Lonergan nevű, testes, ősz detektív állt, s nézett komoran kifelé.

Weinkassel egy gyufaszálat rágcsált, és mereven nézte Dalmast, aki az íróasztal másik oldalán ült. – Jobban tenné, ha beszélne. A sofőr egyelőre nem tud. Magának eddig mázlija volt ebben a városban, és nem hiszem, hogy épp most akarna a seggére verni.

– Nehéz fiú – szólt közbe Lonergan, meg se fordulva. – Nem fog beszélni.

– Ha nem jártatnád a szád, Lonnie, már előbbre volnánk – mondta Weinkassel síri hangon.

Dalmas halványan elmosolyodott. Tenyerét az asztal pereméhez dörzsölte. Panaszos hangot adott.

– Nem tudom, mit mondhatnék – felelte. – Sötét volt, és egyetlen szempillantásra sem láttam azt a pasast, aki lőtt. Cadillac túrakocsi volt, nem égtek a lámpái. De ezt már elmondtam, hadnagy úr.

– Látom, nem hallgat a jó szóra – dünnyögött a hadnagy. – Márpedig nekem valami nem stimmel ebben a dologban. Magának mégiscsak sejtenie kell, ki lehetett az. Holtbiztos, hogy a golyót magának szánták.

– Miért? – kérdezte Dalmas. – A golyót a sofőr kapta, nem én. Az ilyen taxisok sokfelé megfordulnak. Nem tudja elképzelni róla, hogy összebalhézzon valami nehéz fiúval?

– Mint amilyen maga is, például – szólalt meg Lonergan. Még mindig kifelé bámult az ablakon.

Weinkassel dühös pillantást vetett Lonergan hátára, aztán türelmesen újrakezdte: – Az a kocsi már akkor is ott állt, amikor maga még bent volt a házban. A taxis meg kint ácsorgott. Ha neki szánták volna a golyót, nem vártak volna addig, amíg maga kijön.

Dalmas széttárta a karját, és vállat vont. – Szóval maguk azt hiszik, hogy én tudom, ki volt az?

– Azt nem. De azt igen, hogy mondhatna néhány nevet, akinek utánanézhetnénk. Kinél járt abban a házban?

Dalmas nem válaszolt azonnal. Lonergan visszafordult az ablaktól, leült az asztal végére, és lógázni kezdte a lábát. Lapos arcán cinikus vigyor ült.

– Na, rajta, jóember, ki vele – mondta vidáman. Dalmas hátradöntötte a székét, és zsebre vágta mindkét kezét. Töprengve nézett Weinkasselra.

Az ősz hajú detektívről nem vett tudomást, mintha nem is léteznék.

– Hivatalos ügyben jártam ott – mondta lassan –, egy megbízóm ügyében. Nem vagyok köteles beszélni róla.

Weinkassel vállat vont, és ridegen meredt rá. Aztán kivette a szájából a szétrágott gyufaszálat, megnézte az összelapított végét, és elfricskázta.

– Az az érzésem, hogy ennek a hivatalos ügynek köze lehet a lövöldözéshez – mondta komoran. – Kiborulna a bili, ha beszélne, mi?

– Lehetséges – mondta Dalmas. – Ha úgy alakul a helyzet, elmondom. De előbb beszélnem kell a megbízómmal.

– Oké – felelte Weinkassel. – Reggelig kap haladékot. Reggel aztán kiteszi ide elém, az asztalra, az engedélyét. Értem?

Dalmas bólintott, és felállt. – Tisztességes ajánlat, hadnagy úr.

– Ezek a privátok csak a szart kavarják – jegyezte meg nyersen Lonergan.

Dalmas odabiccentett Weinkasselnak, és távozott az irodából. Végigment a kopár folyosón, aztán föl a lépcsőn, az előcsarnokba. A városháza előtt lement a hosszú lépcsősoron, és átvágott a Spring Streeten, oda, ahol az öregecske kétüléses, kék Packard állt. Beszállt, befordult a sarkon, aztán behajtott a Második utcából nyíló alagútba, de az első elágazásnál elfordult nyugatnak, és feljött a felszínre. Közben folyton a visszapillantó tükröt figyelte.

Az Alvaradónál bement egy drugstore-ba, és felhívta a szállodáját. A portás megadott neki egy telefonszámot. Föltárcsázta, s a vonal másik végén Denny rekedtes hangja szólalt meg. Izgatottan beszélt: – Hol a pokolban voltál? Itt a spiné a lakásomon. Tökrészeg. Gyere gyorsan ide, és kiszedjük belőle, amit tudni akarsz.

Dalmas üres tekintettel bámult ki a telefonfülke ablakán. Aztán egy idő múlva vontatott hangon megkérdezte: – A szőke? Hogyhogy?

– Majd elmesélem. Gyere ide, és megtudod. South Livesay, tizennégy-ötvennégy. Tudod, hol van?

– Van térképem. Megtalálom – felelte Dalmas ugyanolyan hangon.

Denny azért mindenesetre hosszasan elmagyarázta neki, hogyan talál oda. A végén hozzátette: – De siess! Most alszik a nőci, de fölébredhet, és akkor iszonyú botrányt fog rendezni.

– Amerre te laksz, egy kis botrány nem fog nagy feltűnést kelteni. Mindjárt ott leszek.

Letette a kagylót, és visszament a kocsijához. Elővett egy laposüveget a kesztyűtartóból, és jól meghúzta. Aztán elindult Fox Hills irányába. Útközben kétszer is megállt, mozdulatlanul ült egy darabig és töprengett. De mind a kétszer továbbhajtott.

Az út egy gyéren beépített lakótelepre vezetett, amely két lankás golfpálya között terült el, egy domboldalon. Az egyik golfpálya magas drótkerítése mellett haladt tovább. A dombok lejtőin kis nyaralók álltak elszórva. Egy idő múlva egy völgyecskébe jutott, ahol csak egyetlen víkendház állt, a golfpályával szemközt.

A házikón túl állította le a kocsit, egy hatalmas eukaliptuszfa alatt, amely mély árnyékot vetett a holdsütötte úttestre. Kiszállt, visszasétált, s végigment a víkendházhoz vezető betonjárdán. Széles, alacsony épület volt, ablaksorral a homlokzatán. Az ablakokat fele magasságig bokrok takarták. Halvány világosság volt odabenn, s a nyitott ablakokon lehalkított rádió hangja szűrődött ki.

Egy árnyék haladt el az ablakok mögött, aztán nyílt az ajtó. Dalmas belépett a ház teljes széltét elfoglaló nappaliba. Csak egy szál villanykörte világított, meg a rádió skálája. Az ablakon besütött a hold.

Dennyn nem volt zakó, s az inge ujját is feltűrte vaskos karján.

– Még nem ébredt fel – mondta. – Elmesélem, hogy hoztam ide, aztán felköltöm.

– Biztos, hogy nem követtek? – kérdezte Dalmas.

– Lehetetlen – felelte Denny, széttárva lapáttenyerét.

Dalmas beleült a sarokban álló fonott székbe, a rádió és a legszélső ablak közé. A kalapját letette a padlóra, előhúzta zsebéből a whiskysüveget, és elégedetlen arccal vette szemügyre.

– Nincs valami tisztességes italod, Denny? Hullafáradt vagyok. Meg nem is vacsoráztam.

– Van még egy kis háromcsillagos Martellem. Rögtön hozom.

Denny kiment a szobából, és a ház hátsó részében villany gyulladt. Dalmas letette az üveget a földre, a kalapja mellé; két ujjal megdörzsölte a homlokát. Fájt a feje. Kis idő múlva a villany elaludt, és Denny visszajött két csőforma, magas pohárral.

A konyak tiszta volt és erős. Denny leült a másik fonott székbe. A félhomályos szobában még termetesebbnek látszott, mint egyébként. Rekedt, mély hangján lassan beszélni kezdett:

– Lehet, hülye ötletnek hangzik, de bevált. Megvártam, amíg a zsaruk eltakarodnak, aztán leparkoltam a mellékutcában, és visszamentem a házhoz. Tudtam, melyik a spiné lakása, de gőzöm se volt róla, hogy néz ki a nő. Gondoltam, megpróbálok valamit, aztán majd meglátom, mit szól hozzá. Bekopogtattam, de nem nyitott ajtót. Hallottam, hogy fel-alá járkál a lakásban, aztán, hogy tárcsázik. Elmentem a folyosó végébe, és megpróbálkoztam a cselédbejáróval. Kinyílt, és én beléptem rajta. Olyan gombos, elfordítható zárja volt, amelyik könnyen mellé csukódik.

– Értem – mondta Dalmas.

Denny ivott, aztán a pohara peremét ide-oda csúsztatta az alsó ajkán. Folytatta:

– Valami Gayn Danner nevű szivarnak telefonált. Ismered?

– Csak hallomásból – felelte Dalmas. – Szóval efféle kapcsolatai vannak a nőnek.

– A nevén szólította, és rettenetesen dühös volt – folytatta Denny. – Innen tudom, kit hívott. Danneré az a mulató a Mariposa Canyon Drive-on… a Mariposa Klub. Hallhatod a zenekarát a rádióban is… Hank Munn és szólistái.

– Szoktam.

– Oké. Amikor a nő letette a kagylót, bementem hozzá. Úgy nézett ki, mint aki bekokózott, furcsán kalimpált a keze-lába, látszott rajta, hogy nem nagyon érti, mi folyik. Körülnéztem a szobában, és az asztalfiókban megtaláltam John Sutro tanácsos úr fényképét. Gondoltam, ezzel lehet valamit kezdeni. Azt mondtam, hogy Sutro embere vagyok, és Sutro azt akarja, hogy tűnjön el egy időre, jöjjön hát velem. Bevette. Azt se tudta, mit beszélek. Azt mondja, adjak neki valamit inni. Erre mondom, hogy a kocsiban van pia. Erre mindjárt vette a kabátját meg a kalapját.

– Ilyen könnyen ment? – kérdezte Dalmas csendesen.

– Ühüm – felelte Denny. Kiitta a poharát, aztán letette valahova. – A kocsiban megcumiztattam, hogy nyugton legyen, és kijöttünk ide. Aztán lefeküdt aludni, és ezzel vége is. És veled mi van? Nagyon megfingattak?

– Eléggé – felelte Dalmas. – Nem nagyon vették be a szövegemet.

– A Walden-ügyben történt már valami?

Dalmas a fejét rázta.

– Azt hiszem, a japcsi még nem ért haza.

– Akarsz beszélni a nővel?

A rádióból valami keringő szólt. Dalmas elgondolkozva hallgatta egy pillanatig, aztán fáradt hangon válaszolt: – Azért jöttem ide, nem?

Denny fölállt, és kiment a szobából. Ajtónyitás hallatszott, aztán fojtott beszéd.

Dalmas előhúzta a hóna alól a pisztolyát, és letette maga mellé a székre.

A szőke nő kissé túlságosan is tántorogva lépett be a szobába, körülnézett, vihorászott, tétován hadonászott hosszú karjával. Dalmasra pillantott, dülöngélve megállt egy pillanatig, aztán belezöttyent abba a fotelba, amelyben Denny ült az előbb. A hústorony mögéje állt, és nekidőlt a szoba hátsó falához tolt asztalnak.

– Nicsak, hiszen ez a haverom, a szimat! – szólalt meg a nő részeg hangon. – Mondd, drágám, nem hívnád meg a hölgyet egy pohárkára?

Dalmas kifejezéstelen arccal nézte. Lassan megkérdezte: – Nem jutott azóta eszébe valami arról a pisztolyról? Tudja, amelyikről akkor beszélgettünk, amikor Johnny Sutro berontott… Arról a megreszeltről… amelyikkel megölték Derek Waldent.

Denny megmerevedett, aztán hirtelen mozdulatot tett a dereka felé. Dalmas előkapta a Coltját, és felállt. Denny a pisztolyra nézett, mozdulatlanná dermedt, aztán elernyedt. A nő meg se moccant, de a részegség úgy hullott le róla, mint az elszáradt falevél. Egyszerre feszült és keserű lett az arca.

– Ne hadonássz, Denny – szólalt meg Dalmas nyugodtan –, akkor nem lesz semmi baj… Most pedig meséljétek el, hogy mit keresek én itt.

– Az istenit – mondta a behemót rekedten. – Mi esett beléd? Attól ijedtem meg, hogy a spiné előtt kimondtad Walden nevét.

– Ne aggódj, Denny – vigyorgott Dalmas. – Lehet, hogy nem is hallott még róla. De most járjunk gyorsan a végére az ügynek. Valami azt súgja nekem, hogy itt semmi jó nem vár rám.

– Nem vagy észnél – vakkantotta Denny.

Dalmas kicsit megemelte a Colt csövét. A falnak vetette a hátát, aztán előrehajolt, és a bal kezével elzárta a rádiót. – Veled már régen tisztába jöttem, Denny – mondta keserűen. – Nem volt nehéz. Ekkora marha ne akarjon engem követni, többször is kiszúrtalak az utóbbi napokban. Már akkor tudtam, amikor az este kérés nélkül bemasszíroztad magad a buliba… Aztán, amikor leadtad a tündérmesét, hogy hogyan hoztad ide a nagyságos asszonyt, már holtbiztos voltam benne… Tényleg azt hitted, hogy aki olyan régóta van a piacon, mint én, bevesz egy ilyen szöveget? Na, gyerünk, Denny, légy rendes fiú, és mondd el szépen, kinek dolgozol… Akkor talán hagylak lelépni… Kinek dolgozol? Donnernak? Sutrónak? Vagy valaki másnak, akit nem ismerek? És mi ez a kis házibuli itt kinn, a pampákon?

A nő váratlanul felpattant, és Dalmasra vetette magát. Az ellökte a szabad kezével, és a nő elterült a padlón. – Kapd már el, te hülye állat! Kapd már el! – visította.

Denny nem mozdult. – Pofa be, mert nem lesz több kokain! – förmedt rá a nőre Dalmas. – Senki nem kap el senkit. Csak beszélgetünk szépen, mint jó barátokhoz illik. Álljon fel, és hagyja abba a hisztizést!

A szőke nő lassan felállt.

A félhomályban Denny arca merev volt, mint egy kőszobor. Reszelt a hangja. – Oké, eladtam magam. Szemétség volt. De már untam folyton csak a statisztalányokat lesni, hogy el ne lopkodják el egymástól a rúzst… És most lőj belém, ha tetszik.

Még mindig nem moccant. Dalmas lassan bólintott, aztán megint megkérdezte: – Ki az illető, Denny? Kinek dolgozol?

– Sejtelmem sincs róla – felelte Denny. – Felhívok egy számot, megkapom az utasításokat, és jelentenem is telefonon kell. A dohány postán jön. Megpróbáltam, hátha így sikerül majd feltörni, de nem sikerült… Nem hiszem, hogy csapdába akartak volna téged itt csalni, arról az utcai lövöldözésről pedig semmit se tudok.

Dalmas szótlanul nézte. Aztán lassan megkérdezte: – Ugye, nem próbálsz átverni… hogy itt tarts… vagy talán mégis, Denny?

A behemót lassan felemelte a fejét. Hirtelen szinte halotti csönd lett a szobában. Az utcán autó fékezett. Aztán elhalt a motor halk dohogása.

Vörös reflektorfény villant az ablakokra.

Vakított. Dalmas fél térdre bukott, és gyorsan, hangtalanul oldalra húzódott. Denny harsány hangja törte meg a csendet: – Az istenit neki! Zsaruk!

A vörös fény rózsaszínű izzássá olvasztotta az ablakok drótüveg tábláit, és rikító fénytócsát löttyintett a szoba olajfestésű falára. A nő olyan hangot adott, mint akit fojtogatnak, s az arca egy pillanatra vörös álarccá változott, aztán össze-csuklott, és lemerült a fénykéve alatti sötétségbe. Dalmas a szélső ablak alatt kuporogva kinézett a párkány fölött a fénybe. A bokrok levelei olyanok voltak a vörös izzásban, mint a fekete lándzsahegyek.

Léptek hangzottak fel a járdán.

Éles hang hasított a csendbe: – Mindenki kifelé! Kezeket fel!

A házban is mozgás nesze hallatszott. Dalmas pisztolyának csöve a hang irányába lendült – fölöslegesen. Villanykapcsoló kattant, és a bejárati ajtó fölött kigyulladt a lámpa. Egy pillanatra, mielőtt még hátraugorhattak volna, két kék egyenruhás rendőr tűnt fel a fénykúpban. Az egyiknél géppisztoly volt, a másiknál különleges tárral ellátott, hosszú csövű Luger.

Csikorgó hang hallatszott. Denny állt az ajtónál. Kinyitotta a kémlelőnyílás fedelét. Pisztoly villant a kezében, s el is dörrent.

Valami súlyos tárgy zuhant a betonra, az egyik egyenruhás beletántorgott a fénybe, aztán vissza a sötétbe. Kezét a hasára szorította. Egy ellenzős tányérsapka gurult végig a betonon. Dalmas éppen akkor bukott le a padlóra, amikor megszólalt a géppisztoly. Arcát a padló deszkáinak nyomta. A nő felsikoltott a háta mögött.

A géppisztoly gyorsan végigsöpörte a szobát, s a levegő megtelt porral, vakolattal és törmelékkel. A falitükör leesett. Csípős lőporszag keveredett a malter savanykás szagával. Mérhetetlenül hosszúnak tűnő idő telt el. Dalmas lábára ráesett valami. De ő csak feküdt, lehunyt szemmel, arcát a padlónak nyomva.

A kelepelés és a golyózápor megszűnt, de a vakolat tovább hullott a szobában. – Hogy ízlik, fiúk? – rikkantotta egy hang.

Mire távolabbról dühösen rárivallt egy másik: – Gyerünk! Gyerünk! Mire vársz?

Megint léptek zaja, aztán mintha a földön vonszoltak volna valamit. Újabb léptek. A motor bömbölve feléledt. Ajtó csapódott. A kerekek csikorogtak a kavicsos úton, a motor hangja felerősödött, aztán gyorsan elhalt a távolban.

Dalmas fölállt. A füle zúgott, az orrlyukai kiszáradtak. Lehajolt a pisztolyáért, aztán kis ceruzalámpát vett elő a belső zsebéből. Fölkattintotta. Fénye erőtlenül próbált áttörni a szállongó poron. A szőke nő a hátán feküdt, a szeme tágra nyitva, s a szája mintha vigyorba torzult volna. Zokogott. Dalmas föléje hajolt. Nem látott rajta sérülést.

Végigment a szobán. A kalapját ott találta sértetlenül a karosszék mellett, amelynek a támláját félig lefűrészelték a golyók. A laposüveg is ott hevert a kalap mellett. A géppisztolyos csípőmagasságban kaszált végig a szobán, de nem elég alacsonyan. Dalmas továbbment, az ajtóhoz.

Denny ott térdelt az ajtó előtt. Egyik kezét a másikkal szorongatva előre-hátra hajladozott. Virsliujjai közül vér szivárgott.

Dalmas kinyitotta az ajtót, és kilépett. A járdán vértócsa, körös-körül szerteszóródott hüvelyek. Nem volt senki a láthatáron. Állt, s a vér lüktetett a halántékán, mintha ezernyi kis kalapács kalapált volna. Az orra körül viszketett a bőr.

Ivott egy korty whiskyt az üvegből, megfordult, és visszament a házba. Denny akkor már állt. Zsebkendővel próbálta bekötözni vérző kezét. Kába volt, mintha részeg lenne. Tántorgott. Dalmas belevilágított az arcába.

– Nagyon fáj?

– Nem. A kezemet lyukasztották ki – mondta rekedten a behemót. Ujjai ügyetlenül babráltak a zsebkendővel.

– A spiné halálra rémült – mondta Dalmas. – Klassz kis házibulit rendeztél. És rokonszenves haverjaid vannak. Mindhármunkat el akartak intézni. Te zavartad meg őket, amikor beléjük durrantottál a leselkedőn. Azt hiszem, ezért még fizetek neked egyszer egy pofa sört, Denny… A géppisztolyos nem volt valami zseni.

– Most hová mész? – kérdezte Denny.

– Hová menjek?

Denny ránézett. – A te embered Sutro – mondta lassan. – De én kiszállok. Nem érdekel, felőlem fel is fordulhatnak.

Dalmas megint kilépett az ajtón, és a betonjárdán kiballagott a kocsiútra. Beült a kocsijába. A reflektorokat nem kapcsolta be, úgy hajtott el. Aztán, miután befordult néhány sarkon, és elég messzire ért a háztól, bekapcsolta a reflektorokat, kiszállt, és leporolta magát.

9

Az ezüstmintás fekete függönyök fordított V alakú nyílása mögött cigaretta- és szivarfüst gomolygott. Csak a szaxofonok rezének sárgája villant át olykor a ködön. Ital-, étel-, parfüm- és púderszag terjengett a levegőben. Az alulról megvilágított üveg táncparkett borostyánszínű fénytócsa volt, és alig látszott nagyobbnak egy filmcsillag fürdőszobaszőnyegénél .

Aztán rákezdte a zenekar, a lámpák kialudtak, és a szőnyeggel borított lépcső alján megjelent a főpincér. Miközben felfelé lépkedett, arany golyóstollával a nadrágja szaténlampaszát ütögette. Keskeny vágású szeme élettelenül nézett a világba, csontos homlokából laposan a koponyájára fésülte fakószőke haját.

– Mr. Donnert keresem – mondta Dalmas.

A főpincér megkocogtatta a fogát az arany golyóstollal. – Attól tartok, el van foglalva. Ki keresi?

– Dalmas. Mondja meg neki, hogy Johnny Sutro jó barátja vagyok.

– Megpróbálom – felelte a főpincér.

Egy falra szerelt kapcsolótáblához lépett, amelyen egy sor nyomógomb volt meg egy kis telefon. Leakasztotta a kagylót, a füléhez tartotta, s közben egy kitömött állat közömbös tekintetével meredt Dalmasra.

– A hallban leszek – szólt oda neki Dalmas. Kilépett a függönyök között, és a férfivécéhez ballagott. Bement, elővette a whiskysüveget, szétvetett lábbal megállt a csempés padló kellős közepén, és a fejét hátrahajtva kiitta belőle a maradékot. Fehér kabátos, aszott kis néger repdesett körülötte riadt izgalommal: – Itt nem szabad inni, főnök!

Az üres üveget behajította a szennyes törülközők kosarába. Az üvegpolcról levett egy tiszta törülközőt, megtörölte vele a száját, aztán letett egy tízcentest a mosdó peremére és kiment.

A belső és külső ajtó közt volt egy kis térség. Dalmas nekidőlt a külső ajtónak, és elővett a mellényzsebéből egy kis automata pisztolyt. Három ujjal hozzáfogta belülről a kalapjához, aztán a kalapot könnyedén lóbálva kilépett a helyiségből.

Kisvártatva magas, selymesen fekete hajú filippínó lépett be a hallba, és körülnézett. Dalmas elindult feléje. A pincér kilesett a függönyök mögül, és bólintott a filippínónak.

– Erre, főnök – szólt a filippínó Dalmasnak. Hosszú, csendes folyosón haladtak végig.

A tánczenekar zsivaja elhalt mögöttük. Egy nyitott ajtón át üresen álló, zöld kártyaasztalokra lehetett látni. A folyosó derékszögben jobbra kanyarodott, és a végében világosság szűrődött ki egy ajtón.

A filippínó hirtelen megtorpant, kecses, bonyolult mozdulatot tett, s egyszerre csak egy nagy, fekete automata jelent még a kezében. Udvariasan Dalmas bordái közé nyomta.

– Meg kell motoznom, főnök. Háziszabály.

Dalmas eltartotta az oldalától a karjait, és nyugodtan megállt. A filippínó elvette a Coltját, és zsebre vágta. Miután Dalmas zsebeit is végigtapogatta, hátralépett, és visszatette tokjába a mordályát.

Dalmas leeresztette a karját, a kalapját a földre ejtette, és a kis automata pisztoly, amely eddig a kalapjában volt elrejtve, pontosan a filippínó hasára célzott. A filippínó meghökkent vigyorral nézett a pisztolyra.

– Imádom, ahogy motozol – mondta Dalmas. – Most hadd próbálom meg én is.

Visszavette a Coltját, a hóna alá dugta, a filippínó hóna alól kihúzta a nagy automatát, kiszedte belőle a tárat, aztán a töltényűrben levő golyót is. A kiürített pisztolyt visszaadta.

– Bunkónak még jó lesz. Ha nem ugrálsz, hanem szép rendesen mész előttem, a főnöködnek nem kell okvetlenül megtudnia, hogy már csak ócskavas.

A filippínó megnyalta az ajkát. Dalmas végigtapogatta, nincs-e nála más fegyver is, aztán végigmentek a folyosón, és beléptek a félig nyitott ajtón. A filippínó ment elöl.

Tágas szoba volt, a falakon átlósan elhelyezett lécekből faborítás. A padlón sárga kínai szőnyeg, sok jó bútor és hangszigetelésről árulkodó süllyesztett ajtók; ablak sehol. A mennyezet alatt aranyozott szellőzőrácsok sorakoztak, és a rejtett ventilátor halkan, megnyugtatóan duruzsolt. Négy férfi volt a szobában. Egyik se szólt egy szót sem.

Dalmas leült egy bőrdíványra, és Ricchióra nézett, aki kikísérte Walden szállodai lakosztályából. Ricchio egy magas támlájú székhez volt kötözve. Karjait a szék háta mögé csavarták, és a csuklóinál összekötözték. A szemében tébolyult félelem, az arca csupa vér és horzsolás. Pisztolyaggyal üthették. Noddy, a seszínű, aki vele volt a Kilmarnockban, valami zsámolyfélén ült a sarokban, és cigarettázott.

John Sutro egy piros bőrhuzatú hintaszékben ringatózott lassan, s a padlóra meredt. Nem nézett föl, amikor Dalmas belépett.

A negyedik férfi egy íróasztal mögött ült, amelyről lerítt, hogy egy vagyonba került. Középen elválasztott puha, barna haját a füle mögé fésülte. Vékony ajka volt, vörösesbarna szemében tüzes fény csillogott. Megvárta, amíg Dalmas leül és körülnéz. Aztán Ricchióra pillantott, és megszólalt:

– A kis buzi elszemtelenedett egy kicsit. Épp most próbáljuk jobb belátásra bírni. Gondolom, nem sajnálja.

Dalmas kurtán felnevetett, de ebben a nevetésben nyoma sem volt a jókedvnek. – Ha erről van szó, csak rajta, Donner. És a másik? Rajta egy karcolást se látok.

– Noddy oké. Mindent parancs szerint tett – mondta Donner monoton hangon. Fogott egy hosszú körömreszelőt, és reszelgetni kezdte az egyik körmét. – Nekünk volna egy kis beszélnivalónk egymással. Ezért sikerült bejutnia ide. Semmi kifogásom maga ellen… ha nem akarja túl sok mindenbe beleütni az orrát mint magánnyomozó.

Dalmas kissé tágabbra nyitotta a szemét. – Csupa fül vagyok, Donner – mondta.

Sutro felnézett, és rámeredt Donner tarkójára. Donner halk, szenvtelen hangon folytatta.

– Tudok arról a mókáról Walden lakásán, és tudok a kenmore-i lövöldözésről is. Ha sejtettem volna, hogy Ricchio ennyire bepörög, már rég leállítom. Azt hiszem, most már nekem kell tisztáznom bizonyos dolgokat… És ha itt végeztünk, Ricchio úr majd szépen bemegy a kapitányságra, és előadja a mondókáját.

– A történet a következő. Amikor Hollywoodban mindenki megőrült azért, hogy testőre legyen, Ricchio Walden alkalmazásában állt. Walden Ensenadában vásárolta a piát… tudtommal még most is ott vásárolja… és ő maga csempészte be. Soha senki se zaklatta a határon. Ricchio úgy gondolta, hogy ez jó alkalom becsempészni egy kis kábítószert is. Walden rajtakapta. Nem akart botrányt, egyszerűen csak kirúgta Ricchiót. Ricchio erre zsarolni kezdte Waldent, annak az elgondolásnak az alapján, hogy ha Walden följelenti, ő majd szépen beköpi, és Walden sem fogja tudni tisztára mosni magát az FBI előtt. Walden nem fizetett elég gyorsan, mire Ricchio begorombult, és elhatározta, hogy ráijeszt. De maga meg a sofőrje beleköpött a levesébe. Hát ezért akarta lelőni magát Ricchio.

Donner letette a körömreszelőt, és mosolygott. Dalmas vállat vont, és a filippínóra pillantott, aki a dívány másik végén állt a falnál.

– Nézze, nekem ugyan nincs akkora szervezetem, mint magának, Donner – mondta Dalmas –, de azért elboldogulok valahogy. Szép, vízhatlan sztorit sütöttek ki, és ha egy

kicsit még meg is vajazzák, biztosan megették volna a kapitányságon. Csakhogy most már az a helyzet, hogy nem vág össze a tényekkel.

Donner felvonta a szemöldökét. Sutro gyorsabban ringatta a hintaszékét, fényes cipője orra föl-le villogott Dalmas térde előtt.

– És hogy jön a képbe Mr. Sutro? – kérdezte Dalmas.

Sutro rámeredt, és abbahagyta a hintázást. Gyors, türelmetlen mozdulatot tett. Donner mosolygott. – Ő Walden barátja. Walden mesélt neki egyet s mást, és Sutro tudja, hogy Ricchio nekem dolgozott. De mivel Johnny városi tanácsos, nem akart elmondani Waldennek mindent, amit tudott.

– Ide hallgasson, Donner – mondta Dalmas sötéten –, megmondom, mi a baj a maga sztorijával. Az, hogy nincs benne elég frász. Walden úgy be volt gyulladva, hogy még nekem se segített, pedig én neki dolgoztam… És ma délután meg tőle gyulladt be valaki annyira, hogy Walden belehalt.

Donner előrehajolt, a szeme egészen kicsire összeszűkült. A keze ökölbe szorult az asztalon.

– Walden… meghalt? – kérdezte szinte suttogva.

Dalmas bólintott. – Kilyukasztották a jobb halántékát… egy harminckettessel. Úgy rendezték, hogy az öngyilkosság látszatát keltse. Csakhogy nem az volt.

Sutro hirtelen a tenyerébe temette az arcát. A sszínű megmerevedett a zsámolyon a sarokban.

– Kíváncsi a véleményemre, Donner? – kérdezte Dalmas. – Walden is benne volt a kábítószerben, és nem is csak ő egyedül. De a szesztilalom visszavonása után ki akart szállni. A parti őrségnek azóta kevesebb a dolga a szeszcsempészhajókkal, és a kábítószer-csempészés sem olyan nyalóka már, mint régen. Ráadásul Walden beleesett egy lányba, akinek jó szeme van, és tud tízig számolni. Walden tehát ki akart szállni a kábítószerből.

Donner megnedvesítette az ajkát. – Miféle kábítószerről beszél itt maga?

– Maga persze azt se tudja, mi az a kábítószer – felelte Dalmas, Donner szemébe nézve. – Nos, az valami olyasmi, amivel a rossz kisfiúk szoktak játszani. És ezeknek a rossz kisfiúknak nem tetszett, hogy Walden csak úgy ki akar szállni. Meg aztán túlságosan sokat is ivott… és könnyen elköphetett volna valamit a nőjének. Úgy gondolták, jobb, ha úgy száll ki, ahogy végül is kiszállt. .. egy pisztoly segítségével.

Donner lassan félrefordította a fejét, és a magas támlájú székhez kötözött férfira nézett. – Ricchio – mondta nagyon halkan.

Aztán fölállt, és megkerülte az asztalt. Sutro levette az arcáról a kezét, és reszkető ajkakkal figyelt.

Donner megállt Ricchio előtt. Kinyújtotta a kezét, és a szék hátának lökte Ricchio fejét. Ricchio felnyögött. Donner rámosolygott.

– Úgy látszik, fékeznem kell magam. Te ölted meg Waldent, te strici. Visszamentél, és kinyírtad. Ezt elfelejtetted elmesélni, kisfiam.

Ricchio kinyitotta a száját, és sugárban okádta a vért Donner kezére. Donner arca eltorzult, s a kezét messze eltartva magától, hátralépett. Zsebkendőt vett elő, gondosan letörölte kezéről a vért, aztán a földre ejtette a zsebkendőt.

– Add kölcsön a pisztolyodat, Noddy – mondta csendesen, és elindult a sarokban ülő” férfi felé.

Sutro összerándult, és kitátotta a száját. Látszott a szemén, hogy rosszul van. A magas filippínó elővillantotta üres pisztolyát, mintha elfelejtette volna, hogy üres. Noddy rövid csövű revolvert húzott elő a jobb hóna alól, és átnyújtotta Donner-nak.

Donner elvette, és visszasétált Ricchióhoz. Fölemelte a revolvert.

– Nem Ricchio ölte meg Waldent – szólalt meg Dalmas.

A filippínó gyorsan előrelépett, és lecsapott rá a nagy automata pisztollyal. Az ütés a vállán találta el Dalmast; fájdalom nyilallt végig az egész karján. Oldalt perdült, és előrántotta a Coltját. A filippínó újból feléje sújtott, de ezúttal nem talált.

Dalmas fölugrott, oldalt lépett, és a pisztoly csövével teljes erejéből rávágott a filippínó halántékára. A filippínó felnyögött, lecsücsült a földre, és kifordult a szeme fehére. Lassan, két kézzel a díványba kapaszkodva, lecsúszott a padlóra.

Donner arca kifejezéstelen maradt, a rövid csövű revolver meg se rezzent a kezében. Izzadság gyöngyözött az orra alatt.

– Nem Ricchio ölte meg Waldent – ismételte meg Dalmas. – Waldent egy olyan pisztollyal ölték meg, amelyről lereszelték a gyári számot, s a gyilkosság után a hulla kezébe nyomták. Ricchio hozzá nem nyúlna lereszelt fegyverhez.

Sutro halottsápadt volt. A seszínű fölállt a zsámolyról, jobb karját lazán himbálta a törzse mellett.

– Tovább – mondta Donner monoton hangon.

– A lereszelt pisztoly bizonyos Helen Dalton avagy Burwand nevű spinéhez vezet – mondta Dalmas. – Valamikor az övé volt. Azt mondta, hogy már nagyon régen becsapta egy zálogházba, de nem hittem el neki. A spiné ugyancsak jóban van Sutróval, és Sutrót annyira idegesítette, hogy ne adj' isten még beszélek a nővel, hogy megpróbált kinyírni. Mit gondol, Donner, mért idegesítette ez olyan nagyon Sutrót, és honnan tudta, hogy beszélni szeretnék a spinével?

– Mondja el – felelte Donner, és elgondolkozva nézett Sutróra.

Dalmas közelebb lépett Donnerhoz, egyáltalán nem fenyegetően lógatva az oldala mellett a Coltot, a csövével lefelé.

– El is mondom. Amióta csak Waldentől megkaptam a megbízást, mindig a nyomomban volt valaki… egy ügyetlen ökör, egy filmgyári hekus, akit egy mérföldről ki tudtam szúrni. Valaki lefizette, Donner. Ugyanaz, aki megölte Waldent. Úgy okoskodott, hogy a filmgyári szimatnak sikerül majd a közelembe férkőzni, én meg hagytam, hadd férkőzzön… hadd vigye csak a csalit meg a zsinórt, gondoltam, majd csak elvezet valakihez. Sutro volt a főnöke. Sutro ölte meg Waldent… a saját kezével. Olyan is lett a meló. Dilettáns munka, de ő azt hitte magáról, hogy nagyon agyafúrt. Pedig éppen a ravaszkodással leplezte le magát… azzal, hogy öngyilkosságnak akarta álcázni… meg a lereszelt pisztollyal, amiről azt hitte, hogy nem lehet megtalálni a tulajdonosát. De azt már nem tudta, hogy a legtöbb fegyverbe belül is beütik a számot.

Donner úgy tartotta a rövid csövű revolvert, hogy éppen a seszínű és Sutro közé célzott vele. Nem szólt semmit. De a tekintete elgondolkodó volt és figyelmes.

Dalmas a sarkáról a lábfejére helyezte át a testsúlyát. A földön heverő filippínó fél kézzel megmarkolta a díványt, körmei a bőrhuzatot kaparászták.

– Van még tovább is, Donner! Sutro a haverja volt Waldennek, vagyis elég közel kerülhetett hozzá, hogy a halántékához nyomhassa és elsüsse a pisztolyt. Fenn, a Kilmarnock legfelső emeletén úgyse hallja meg senki a lövést… egy harminckettes nem szól nagyot, aztán Sutro a pisztolyt Walden kezébe nyomta, és ment a dolgára. Csak arról feledkezett meg, hogy Walden balkezes volt, és azt se tudta, hogy a pisztoly tulajdonosát ki lehet nyomozni. Amikor megtudta… a fizetett embere okosította föl… én meg elmentem a nőhöz, föl-bérelt egy gitárzenekart, és mindhármunkat kicsalt egy házba a pampára, hogy örökre befogja a szánkat. Csakhogy, mint ebben a játszmában mindenki, a gitáros fiúk is dilettánsok voltak.

Donner lassan bólintott. Kikeresett magának egy pontot Sutro hasa közepén, és megcélozta a revolverével.

– Meséld el szépen, Johnny – mondta csendesen –, mitől lettél ilyen nagyokos öregkorodra…

Ekkor a seszínű hirtelen megmozdult, beugrott az íróasztal mögé, s ugrás közben a jobb kezébe kapta a másik pisztolyát. És ahogy lebukott az asztal mögé, már dörgött is a fegyver. A golyó fémes csattanással csapódott be a faborításba.

Dalmas kezében megrándult a Colt. Kétszer belelőtt az asztalba. Néhány faforgács repült szét. A seszínű felüvöltött az asztal mögött, és előbukkant a tüzelő pisztollyal. Donner megtántorodott. Aztán gyors egymásutánban kétszer lőtt. A seszínű újból felüvöltött, és vér spriccelt az arcából. Visszaesett az asztal mögé, s ezután már csöndben maradt.

Donner a falig hátrált. Sutro fölállt, kezét a gyomra elé emelte, és kiáltani próbált.

– Oké, Johnny – mondta Donner –, most rajtad a sor.

Aztán hirtelen köhögni kezdett, és lecsúszott a fal mellett. Ruhája szárazon suhogott. Előregörnyedt, a revolver kihullott a kezéből, megtámaszkodott a padlón, és tovább köhögött. Az arca elszürkült.

Sutro mereven állt, gyomra elé tartott keze csuklóban hátrahajlott, az ujjai karomszerűen begörbültek. A szeme élettelen volt. A következő pillanatban összecsuklott a térde, és hanyatt vágódott a padlón.

Donner csendesen tovább köhécselt.

Dalmas az ajtóhoz ugrott, rátapasztotta a fülét, föltépte, és kinézett. Aztán gyorsan megint becsukta.

– Hangszigetelt… Méghozzá remekül! – dünnyögte.

Visszament az íróasztalhoz, és fölvette a telefonkagylót. Letette a Coltot, tárcsázott, várt, aztán beleszólt a kagylóba: – Cathcart századost kérem… Feltétlenül beszélnem kell vele… Persze hogy fontos… Nagyon fontos.

Az asztal lapján dobolva várt, s közben hideg tekintettel nézett körül a szobában. Kicsit össze is rezzent, amikor meghallotta a drót másik végén az álmos hangot.

– Itt Dalmas, főnök. A Casa Mariposában vagyok, Gayn Donner irodájában. Volt itt egy kis balhé, de senki se sebesült meg súlyosan… Elkaptam Derek Walden gyilkosát is… Johnny Sutro ölte meg… Igen, a tanácsos… De siessenek, főnök… Nem szeretnék a felmentő csapatokkal is összebalhézni…

Letette a kagylót, felvette az asztalról a Coltot, a tenyerére fektette, és Sutróra nézett.

– Kelj fel a padlóról, Johnny – mondta fáradt hangon. – Kelj föl, és okíts ki egy szegény gyengeelméjű nyomozót, hogyan fogod ezt kimagyarázni… Ha olyan sok eszed van!

10

A kapitányság nagy tölgyfa asztala fölött vakító fényű lámpa égett. Dalmas végighúzta az egyik ujját az asztal lapján, megnézte, aztán beletörölte a port a zakója ujjába. Állát a tenyerébe támasztotta, és a falat kezdte bámulni az asztal másik oldalán álló redőnyös íróasztal fölött. Egyedül volt a szobában.

A hangszóró egyhangúan duruzsolt a falon: „71-es kocsi a 72-es körzetében, jelentkezzen… A Harmadik és a Berendon sarkán… a drugstore-nál. .. Igazoltattunk egy férfit…”

Nyílt az ajtó, és Cathcart százados lépett be rajta. Gondosan becsukta maga után. Nagydarab, viharvert férfiú volt, a keze bütykös, a bajsza dohányfoltos, széles holdvilágképe csupa verejték.

Leült a tölgyfa asztal és az íróasztal közé, és játszadozni kezdett a hamutartóban heverő kihűlt pipával.

Dalmas felemelte fejét a tenyeréből. Cathcart megszólalt: – Sutro meghalt.

Dalmas csak bámult és hallgatott.

– A felesége nyírta ki. Megkért, hogy álljunk meg egy percre a házánál. Őt szemmel tartották a fiúk, de az asszonyt nem. Mire felocsúdtak, már el is intézte.

Cathcart kettőt ásított. Erős, sárga fogai voltak.

– A nő egy büdös szót se szólt. Csak előkapott a háta mögül egy kis pisztolyt, és háromszor belelőtt. Egy, kettő, három. Helyre, tétre, befutóra. Aztán olyan ügyesen megpörgette az ujján a pisztolyt, hogy tanítani lehetne, és átnyújtotta a fiúknak… Mi az istennek csinálhatta?

– Vallott? – kérdezte Dalmas.

Cathcart ránézett, aztán szájába vette a hideg pipát. Megszörcsögtette. – Sutro?… Ühüm… de nem írásban… Szerinted miért tette az asszony?

– Tudott a szőkéről – felelte Dalmas. – Úgy gondolta, ez az utolsó lehetősége. Talán tudott a férje disznóságairól is.

A százados lassan bólintott. – Értem – mondta. – Szóval úgy gondolta, hogy ez az utolsó lehetősége. És miért is ne nyírta volna ki azt a szemetet? Ha talál egy ravasz ügyvédet, a végén még megússza felindulásból elkövetett emberöléssel. Kábé tizenöt hónap jár érte Tehachapiban. Szanatórium.

Dalmas izgett-mozgott a székén. A homlokát ráncolta.

Cathcart folytatta: – Mindenkinek így a legjobb. Te se lettél sáros, és tiszta marad a városi tanács is. Ha nem nyírja ki az asszony, vakarózhattunk volna, ahányan vagyunk. Kitüntetést érdemelne.

– Meg egy szerződést az Eclipse-től – mondta Dalmas. – Amikor rájöttem, hogy Sutro a gyilkos, rögtön tudtam, hogy vigyáznom kell a nyilvánossággal. Könnyen megeshetett volna, hogy én lövöm le Sutrót. Ha nem városi tanácsos.

– Pszt, kisfiam! Most már bízd a dolgot a bíróságra – morogta Cathcart. – Az ábra a következő: nem hinném, hogy Derek Waldenből öngyilkost tudnánk csinálni. A lereszelt pisztoly az öngyilkosság ellen szól, és még a boncolást meg a fegyverszakértő véleményét is meg kell várnunk. Ha megcsinálják a paraffinpróbát, úgyis kiderül, hogy nem ő sütötte el a pisztolyt. Sutro ügye viszont le van zárva, s ami kiderülhet belőle, nem túl rázós. Nem igaz?

Dalmas cigarettát vett elő, és megsodorgatta. Komótosan rágyújtott, és addig rázta a gyufát, amíg el nem aludt.

– Walden nem volt szűz lány – mondta. – Csak a kábítószer miatt lett volna pokoli fölhajtás… de most már ez se számít. Azt hiszem, rendben volnánk, már csak egy-két szálat kell elkötnünk.

– A fenébe azokkal a szálakkal – vigyorgott Cathcart. – Aki sáros volt, megkapja a magáét. A haverod, az a Denny, ész nélkül elhúzza a csíkot, azt a spinét meg, a Sutro nőjét, ha sikerül elcsípnem, elküldöm egy kis kúrára Mendocinó-ba. Valamit majd csak ráakasztunk Donnerra is… ha kieresztik a kórházból. A két stricit mindenképpen bevarrjuk azért a balhéért Walden lakásán, meg a taxisofőrért; mindegy, melyikük csinálta, egyik se fog köpni. Gondolniuk kell a jövőjükre, és a taxisofőr nem sebesült meg súlyosan. Marad a gitárzenekar. – Cathcart ásított. – Azok meg nyilván Friscóból jöttek át. Errefelé nemigen van ilyen társulat.

Dalmas csüggedten ült a székén. – Nem volna kedve inni egyet, főnök? – kérdezte fahangon.

Cathcart rábámult. – Még valami – mondta komoran. – Szeretném, ha megjegyeznéd magadnak. Nagyon jól tetted, hogy szétszedted azt a pisztolyt… főleg, ha közben nem mázoltad el rajta az ujjlenyomatokat. És azt hiszem, azt is jól tetted, hogy nekem nem szóltál a dologról, tekintve, hogy mekkora slamasztikában voltál. De ha még egyszer beleturkálsz a nyilvántartónkba, hogy megelőzz minket, nem lesz irgalom!

Dalmas elgondolkozva mosolygott a századosra. – Mindenben igaza van, főnök – mondta szerényen. – Csak hát a meló… mi egyebet mondhatnék?

Cathcart erélyesen megdörzsölte az állát. A homloka kisimult, s elvigyorodott. Aztán lehajolt, kihúzott egy fiókot, és elővett egy üveg whiskyt. Az asztalra állította, és megnyomott egy csengőt. Hatalmas, egyenruhás mellszobor jelent meg a csak résnyire nyitott ajtóban.

– Hé, Pici – bődült el Cathcart. – Nem adnád kölcsön azt a dugóhúzót, amit megcsaptál a fiókomból? – A mellszobor eltűnt, aztán újra megjelent.

– Hát akkor mire igyunk? – kérdezte néhány pillanat múlva a százados.

– Nem lehetne csak úgy? – kérdezte Dalmas.

A TANÚ

1

Már elmúlt négy óra, amikor végre sikerült elszabadulnom az esküdtszék üléséről. Egyenesen Fenweather irodájába mentem. A hátsó lépcsőn lopóztam fel. Fenweather, a kerületi ügyész, szigorú tekintetű férfiú volt, nemes metszésű arcvonásokkal, és pontosan olyan őszes halántékkal, amit imádnak a nők. Egy tollal játszadozott az íróasztalán, és így szólt: – Azt hiszem, hittek magának. Ha minden jól megy, még ma délután kimondják Manny Tinnen bűnösségét a Shannon-gyilkosságban. Ha pedig így lesz, akkor maga jól teszi, ha mostantól fogva nagyon vigyáz magára.

Egy szál cigarettát sodorgattam az ujjaim közt, aztán végül bevettem a számba. – Kérem, ne állítson rám senkit, Mr. Fenweather. Én elég jól kiismerem magam a sikátorokban, és a maga emberei úgyse tudnának olyan szorosan a nyomomban maradni, hogy bármi hasznukat is lássam.

Fenweather kinézett az egyik ablakon. – Mondja, mennyire ismeri maga Frank Dont? – kérdezte, az ablakon kifelé bámulva.

– Annyit tudok róla, hogy nagy macher a politikában, és hogy ha az ember játéktermet vagy kuplerájt akar nyitni, mindenekelőtt hozzá kell elmenni… meg akkor is, ha el akar adni valamit a városnak.

– Ennyi elég! – vágott közbe Fenweather, és felém fordította a tekintetét. Aztán lehalkította a hangját. – Egy csomó embernek nagyon kellemetlen meglepetés lesz, ha ráverjük a balhét Tinnen-re. Ha pedig Frank Dorrnak érdekében állt, hogy megszabaduljon Shannontól, aki annak a bizottságnak az elnöke volt, amelynek jóvá kellett hagynia a Dorr által benyújtott szerződéseket, akkor éppen elég kínos lesz neki az ügy ahhoz, hogy akár még kockázatokat is vállaljon. Azt hallottam, hogy ráadásul még üzlettársak is voltak Manny Tinnennel. A maga helyében én nem veszíteném szem elől Dorrt.

Elmosolyodtam. – Ügyész úr, én csak egy kis pont vagyok. Frank Dorrnak meg a fél város a zsebében van. De azért megfogadom a tanácsát.

Fenweather felállt, és az asztal fölött a kezét nyújtotta. – Most elutazom néhány napra – mondta. – Még ma este indulok, ha ez a vádhatározat átmegy. Vigyázzon magára… és ha valami büdösét érez, keresse meg Bernié Ohlst, az ügyészség főnyomozóját.

– Úgy lesz – feleltem.

Kezet fogtunk, és távoztam. Az irodából kifelé menet elhaladtam egy fáradt szemű fiatal lány mellett, aki fáradtan rám mosolygott, és miközben rám nézett, egy laza hajtincset csavargatott a tarkóján. Kevéssel négy harminc után értem vissza az irodámba. Egy pillanatra megtorpantam a kis várószoba ajtaja előtt. Aztán benyitottam, de természetesen nem várt rám senki.

Üres volt a kis várószoba – eltekintve az öreg, vörös huzatú kanapétól, a két, össze nem illő széktől, a kopott szőnyegtől, meg a dohányzóasztaltól, melyen néhány régi képes újság unatkozott. A várószoba ajtaja mindig nyitva volt, hogy ha esetleg keresne valaki, leülhessen és megvárhasson – nem mintha olyan sokan kerestek volna.

Átmentem a várószobán, és kinyitottam az irodámba vezető, kulcsra zárt ajtót, melyen az állt, hogy Philip Marlowe… Nyomozóiroda.

Az íróasztal oldalánál, egy kárpitozatlan széken Lou Harger ült, háttal az ablaknak. Kanárisárga bőrkesztyűbe bújtatott keze egy sétabot fogantyúján nyugodott, keskeny karimájú, zöld kalapja hátratolva a tarkóján. Sima, fekete haja kilátszott a kalap alól. A haja kissé lenőtt már a nyakszirtjére.

– Hello, Philip. Megvárakoztattál – mondta nyeglén.

– Hello, Lou. Hát te hogy jöttél be?

– Azt hiszem, nyitva volt az ajtó. De az is lehet, hogy véletlenül volt nálam egy kulcs, amely éppen beleillett a zárba. De ugye nem haragszol?

Megkerültem az íróasztalt, és leültem a forgószékbe. Letettem a kalapomat az asztalra, fogtam az egyik tömzsi kis buldogpipámat, melyet a hamutartóban tartottam, és hozzáláttam, hogy megtömjem.

– Amíg csak te jössz be, nem érdekel a dolog – mondtam. – Csak épp azt hittem, jobb zár van az ajtómon.

Széles, duzzadt piros ajka mosolyra húzódott. Nagyon jóképű gyerek volt. – Mondd csak – kezdte –, vállalsz még munkát, vagy a jövő hónapot már inkább egy szállodai lakosztályban töltöd, a kapitánysági fiúkkal iszogatva?

– Vállalok… ha akad valami nekem való. Rágyújtottam a pipára, hátradőltem a székben és elnéztem Lou olajosbarna ábrázatát és egyenes, fekete szemöldökét.

Sétabotját az íróasztalra fektette, és sárga kesztyűs kezét letette melléje, az üveglapra. Ki-be csücsörítette vastag ajkát, aztán így szólt:

– Én tudnék egy kis neked való melót. Nem nagy szám. De a taxipénz kitelik belőle.

Vártam, hogy folytassa.

– Azt tervezem, hogy ma este előadok egy kis mutatványt odalenn, Las Olindasban. Canales lebujában.

– Hófehérke és a hét törpe?

– Magától értetődik. De azt hiszem, nyerni fogok… és szeretném, ha lenne velem valaki egy stukkerrel.

Az egyik fölső fiókból elővettem egy csomag bontatlan cigarettát, és odacsúsztattam eléje az asztalon. Lou elvette, és bontogatni kezdte.

– És milyen mutatványt akarsz előadni? – kérdeztem.

Félig kihúzott egy szálat a csomagból, és lenézett rá. Volt valami a modorában, amit nem szerettem.

– Én most már egy hónapja zárva vagyok. Nem kerestem annyit, amennyi ahhoz kell, hogy ebben a városban egyáltalán nyitva tudjam tartani a boltot. És a zsaruk is jól rám szálltak, amióta megint szabad a szerencsejáték. Ezek belebetegszenek, ha arra gondolnak, hogy a fizetésükből kellene megélniük.

– Itt se több a költség, mint más városban. És itt legalább csak egy helyre kell tejelni. Az is valami, nem?

Lou Harger bekapta a cigaretta végét. – Persze, Frank Dorrnak – mondta vicsorogva. – Annak a hájas vérszopónak!

Erre nem mondtam semmit. Régen túl voltam már azon a koron, amikor még élvezetet okoz az embernek, ha legalább pocskondiázhatja azt, akinek ártani úgysem tud. Szótlanul néztem, ahogy Lou Harger rágyújt a cigarettára az asztali öngyújtómmal. Aztán kifújta a füstöt, és közben így folytatta: – Tulajdonképpen tiszta röhej az egész. Az történt, hogy Canales vett egy új rulettkereket. .. mégpedig valami simlis alak útján, aki a seriff hivatalában van. Én elég jól ismerem Pinát, aki a fő krupié Canalesnél. Tőle tudom, hogy ez a kerék ugyanaz, mint amelyiket tőlem koboztak el a zsaruk. Na mármost, ez a kerék meg van babrálva… és én azt is tudom, hogy hol.

– Canales viszont nem tudja… ez nem lep meg – mondtam.

Lou nem nézett rám. – Canalesnek szép forgalma van – mondta. – Van egy kis táncparkett is, és egy öttagú mexikói zenekar gondoskodik róla, hogy a vendégek kellemesen ellazuljanak. Egy kicsit táncolnak, aztán visszamennek a rulett asztalhoz, hogy újra jól megkopasztassák magukat, ahelyett hogy undorodva távoznának.

– Ezzel szemben mit csinálsz te? – kérdeztem.

– Úgy is mondhatnám, hogy ezzel szemben nekem van egy szisztémám – mondta halkan, és rám sandított a lesütött szempillái alól.

Elfordítottam róla a tekintetemet, és körbehordoztam a szobán. Rozsdavörös szőnyeg, öt zöld iratszekrény egy sorban, fölöttük reklámnaptár, a sarokban egy ócska ruhafogas, néhány diófa szék, tüllfüggöny az ablakokon. A függöny rojtja elpiszkolódott, mert örökösen lebegteti a huzat. A késő délutáni nap egy sugara épp az asztalomra esett, és a fényében jól látszott a lapját belepő por.

– Hadd foglalom össze – mondtam. – Te arra számítasz, hogy az a rulettkerék neked fog forogni, és te annyi pénzt fogsz nyerni, hogy attól Canales bepörög. Ezért azt szeretnéd, ha elkísérne valaki, aki megvéd tőle… és ez a valaki én lennék. Szerintem ez egy hülye ötlet.

– Egyáltalán nem hülye ötlet – tiltakozott Lou. – Minden rulettkerék húz valamilyen irányba, és megvannak a maga ciklusai. Ha pedig valaki jól kiismeri a kereket…

Rámosolyogtam, és megvontam a vállam. – Jól van, öregem, én semmit sem tudok ezekről a dolgokról. Nem értek eléggé a ruletthez. Szerintem csak hülyíted magad, de lehet, hogy tévedek. Különben sem ez a lényeg.

– Hanem mi? – kérdezte Lou félénken.

– Hanem az, hogy nem szeretem a testőrködést. .. de ez még nem minden. Felteszem, hogy nekem úgy kellene tennem, mintha azt hinném, hogy minden tiszta. De mi van, ha én nem játszom el a hülyét, hanem lebuktatlak, te meg mész a sittre? Vagy ha én ugyanúgy teszek, mintha minden tiszta lenne, csak épp Canales nem dől be nekem, és neked megy?

– Ezért van szükségem valakire, akinél stukker van – mondta Lou, akinek egy arcizma sem rándult, csak a szája mozgott.

– Még ha elég nagy vagány lennék is hozzá… pedig tudom, hogy nem vagyok – mondtam egykedvűen –, akkor is lenne még itt valami, ami nem tetszik nekem.

– Ne is folytasd – mondta Lou. – Nekem már attól elmegy a kedvem, hogy te ilyen hasfájós vagy.

Még mosolyogtam egy kicsit, és elnéztem, ahogy sárga kesztyűs keze az íróasztal üveglapját simogatja. Kissé gyanúsan sokat mozgott a keze. Lassan így szóltam: – Nem te vagy az utolsó, aki így veszi ki a költségtérítését. De én leszek az utolsó, aki hajlandó neked falazni hozzá. Ennyi az egész.

– Értem – mondta Lou. A cigaretta hamuját odapöckölte az íróasztal üveglapjára, aztán lehajolt hozzá, hogy lefújja. Olyan hangon folytatta, mintha témát váltott volna. – Miss Glenn mindenesetre velem lesz. Gyönyörű, magas, vörös nő. Azelőtt modellkedett. Olyan nő, aki bárhol jól mutat. Majd ő leköti Canalest, nehogy nagyon rám tapadjon. Szóval, azt hiszem, ketten is elboldogulunk majd. Csak gondoltam, neked is szólok.

Egy pillanatig hallgattam, aztán azt mondtam: – Nagyon jól tudod, hogy most jövök az esküdtszéki tárgyalásról, ahol tanúsítottam, hogy Manny Tinnent láttam kihajolni abból a bizonyos kocsiból, amikor elnyiszálta a kötelet Art Shannon csuklóján, miután lelőtték, és kilökték az árokpartra.

Lou halványan elmosolyodott. – Ez megkönnyíti a nagymenők dolgát, akik a szerződéseket kötik, de mindig láthatatlanok maradnak. Azt mondják, Shannon tisztességes ember volt, és a bizottságot is kordában tartotta. Piszkos ügy volt.

Én erre csak a fejemet ingattam, mert nem volt kedvem megvitatni vele a Shannon-gyilkosságot. Inkább így folytattam: – Canales esténként általában teleszívja magát kokóval. És az is lehet, hogy nem bukik a vörös nőkre.

Lou lassan felállt, és elvette a sétabotját az asztalomról. Feltartotta az egyik sárga ujját, és merengve nézte. Almatag kifejezés ült az arcán. Aztán a sétabotját lóbálva elindult az ajtó felé.

– Még találkozunk – mondta vontatott hangján.

Megvártam, hogy az ajtó gombjára tegye a kezét, aztán utánaszóltam: – Ne menj el haraggal, Lou. Ha nagyon akarod, átugorhatok a kedvedért Las Olindasba. De pénzt nem fogadok el, és az ég szerelmére, engem lehetőleg észre se vegyél!

Megnyalta a szája szélét, és felém sandított, anélkül hogy rám nézett volna. – Kösz, haver. Nagyon fogok vigyázni.

Aztán sárga kesztyűje eleresztette a gombot, és Lou eltűnt a csukódó ajtó mögött.

Körülbelül öt percig mozdulatlanul ültem, de aztán annyira átforrósodott a pipám, hogy le kellett tennem. Odapillantottam a karórámra, és felkeltem az asztaltól, hogy bekapcsoljam a kis rádiót, amely a sarokban állt. Amikor bemelegedett, és elhalt a zúgás, még éppen elkaptam a pontos idő utolsó sípolását, majd megszólalt a bemondó: „Most esti hírműsorunk következik, a legfrissebb helyi hírekkel. A mai délután legfontosabb eseménye, hogy az esküdtszék vádat emelt Maynard J. Tinnen ellen. Tinnen neves városházi lobbista, és ismert társasági ember. A vádindítvány, melyet mély megdöbbenéssel fogadtak Mr. Tinnen barátai és ismerősei, lényegileg egyetlen tanúvallomáson…”

Ekkor megcsörrent a telefonom, és egy hűvös női hang szólt bele a kagylóba: – Egy pillanat türelmet, Mr. Marlowe. Kapcsolom Mr. Fenweathert.

Abban a pillanatban már hallottam is Fenweather hangját: – A vádindítvány átment. Mostantól legyen nagyon óvatos.

Azt feleltem, hogy én is épp most hallottam a hírt a rádióban. Még váltottunk néhány szót, aztán az ügyész letette a kagylót, mondván, hogy azonnal indulnia kell, ha nem akarja lekésni a gépét.

Megint hátradőltem a székemben, és tovább hallgattam a rádiót, bár nemigen jutott el a tudatomig, hogy mit mond. Arra gondoltam, hogy milyen nagy marha ez a Lou Harger, és hogy én semmit sem tehetek, hogy észre térítsem.

2

Ahhoz képest, hogy keddi nap volt, elég sokan lebzseltek a kaszinóban, bár táncolni senki sem táncolt. Körülbelül este tíz óra tájt a kis, öttagú zenekar belefáradt, hogy ügyet se vet rájuk senki, és abbahagyták a rumbatök rázását. A marimbajátékos letette a verőit, és benyúlt a széke alá, ahol a poharát tartotta. A többiek cigarettára gyújtottak, és csak üldögéltek a dobogón, unott képpel.

Fél könyékkel nekitámaszkodtam a bárpultnak, amely a helyiségnek ugyanazon az oldalán húzódott, ahol a zenekari dobogó állt. Egy kis pohár tequilát forgattam az ujjaim közt a bárpult tetején. A teremben mindenki a három közül a középső rulettasztal körül tolongott.

A mixer a pult mögül előrehajolva odakönyökölt mellém.

– Biztos, hogy az a vörös hajú nő tele van pénzzel – mondta.

Bólintottam, anélkül hogy ránéztem volna. – Most már marékkal szórja a zsetonokat – mondtam. – Meg se számolja, hogy mennyit tesz egy számra.

Szép, magas nő volt a vörös hajú. Csillogó vörös haja szinte világított a mögötte tolongó fejek közt. Lou Harger lenyalt, fekete hajú feje ott imbolygott mellette. Mindenki állva játszott.

– Maga nem játszik? – kérdezte a mixer.

– Kedden soha. Egyszer nagyon ráfáztam egy keddi napon.

– Tényleg? Tisztán szereti, vagy akarja, hogy egy kicsit megbolondítsam?

– Aztán mivel? – kérdeztem. – Vagy van magánál egy kis puskapor?

A mixer elmosolyodott, én meg ittam még egy kortyot a tequilából. Elfintorodtam tőle.

– Ki találta ki ezt a mérget?

– Nem tudom, uram.

– Mondja, mennyi itt a limit?

– Fogalmam sincs róla. Gondolom, attól függ, hogy milyen kedvében van a főnök.

A rulettasztalok a terem túlsó végében álltak, egymás mellett, a falnál. Az asztalok között alacsony, aranyozott fémkorlát húzódott, s a játékosok a korláton kívül álltak.

Valami hangos összetűzés támadt a középső asztalnál. A másik két asztalnál fél tucat játékos gyorsan besöpörte a zsetonjait, és átment a középsőhöz.

Ekkor megszólalt egy zengő, nagyon udvarias hang, enyhén idegenes kiejtéssel: – Kérem, hölgyem, csak egy perc türelmet… Mr. Canales azonnal itt lesz.

Átmentem az asztalokhoz, és odafurakodtam a korláthoz. Két krupié állt nem messze tőlem, a fejét összedugva, miközben lopva oldalvást sandítottak. Az egyik lassan előre-hátra húzogatta a gereblyéjét az álló rulettkerék mellett. Mindketten a vörös hajú nőt nézték.

A nő mélyen kivágott, fekete estélyiben volt. Szép, alabástrom válla volt. Több mint csinos volt, ha nem is épp gyönyörű. Az asztal szélére támaszkodva állt, közvetlenül a keréknél. Hosszú szempillája idegesen verdesett. Nagy kupac pénz és zseton hevert előtte.

Monoton hangon beszélt, mintha már századszor mondaná el ugyanazt:

– Gyerünk, jóember, forgassa már meg azt a kereket! Besöpörni a pénzt gyorsan megy, mi? Kifizetni meg nem akarózik.

A krupié szenvtelen, hűvös mosollyal nézett rá. Magas, fekete hajú férfi volt, és a tekintete teljesen közönyös. – Sajnos az asztal nem tudja fogadni a tétjét, hölgyem – közölte higgadt hangon. – Talán Mr. Canales… – mondta, és megvonta a vállát.

– A maguk pénzével játszom! – kiabálta a nő. – Nem akarja visszanyerni?

A mellette álló Lou Harger csak a száját nyalogatta idegesen, a kezét a nő karjára tette, miközben égő tekintettel meredt a nagy kupac pénzre. – Várjuk meg Canalest… – csitította a nőt.

– A francba Canalesszel! Be vagyok gerjedve… ne akarj lehűteni.

Az asztalok végénél halkan kinyílt egy ajtó, és egy apró termetű, feltűnően sápadt arcú férfi lépett be rajta. Egyenes szálú, fénytelen, fekete haja volt, magas, szögletes homloka és szenvtelen pillantása. Keskeny bajuszkája úgy volt nyírva, hogy két szára, mely ujjnyira lenyúlt a szája sarka alá, szinte derékszöget zárt be egymással. Határozottan keleties jelleget adott az arcának. Halvány bőre szinte világított.

Elosont a krupiék háta mögött, és a középső asztal sarkánál állt meg. Odapillantott a vörös nőre, és két ujjal végigsimított a bajuszán. A körme sötétpirosas volt.

Ekkor váratlanul elmosolyodott, majd a következő pillanatban megint olyan volt az arca, mintha soha életében nem mosolygott volna. Fakó, gúnyos hangja volt.

– Jó estét, Miss Glenn. Ha megengedi, majd hazakísértetem valakivel. Nem szeretném, ha ez a sok pénz illetéktelen kezekbe kerülne.

A vörös nő barátságtalanul nézett vissza rá.

– Nem megyek sehova… hacsak ki nem akar dobni.

– Nem-e? – kérdezte Canales. – Hanem mit kíván tenni?

– Fel akarom tenni ezt az egészet… maga barom. A teremben elhallgatott a zsivajgás, és halálos csend lett. Egy pisszenést sem lehetett hallani. Harger arca lassan falfehérre változott.

Canales kifejezéstelen arccal benyúlt a szmokingja belső zsebébe, és előkelő mozdulattal elővett egy tömött levéltárcát. Odadobta a magas krupié elé.

– Tízezer – mondta olyan hangon, mint amikor a szél zizeg a száraz avarban. – Ez a limit… mint mindig.

A magas krupié felvette az asztalról a tárcát, kinyitotta, kivett belőle két lapos köteg ropogós bankjegyet, átpörgette a pénzt az ujjai közt, becsukta a tárcát, és az asztal szélén visszacsúsztatta Canales elé.

Canales nem nyúlt a tárcáért. Mindenki mozdulatlanul állt, a krupiét kivéve.

– Rakja a pirosra – mondta a nő.

A krupié áthajolt az asztalon, és gondosan feltornyozta a nő pénzét és zsetonjait. Aztán az egészet a piros kockára helyezte. A kezét a kerék peremére tette.

– Ha senkinek nincs ellene kifogása – mondta Canales, anélkül hogy felpillantott volna –, most csak mi ketten játszunk.

Mindenki az asztal felé fordult, és mindenki némán hallgatott. A krupié megforgatta a kereket, és egy gyors, könnyed csuklómozdulattal elindította a golyót. Aztán visszahúzta a kezét, és mindenki számára jól láthatón a kerék peremére helyezte.

A vörös hajú nő csillogó szemmel nézte a golyót, és lassan szétnyílt az ajka.

A golyó körbefutott a kerék pereme alatti vályúban, beleütközött az egyik fém terelőbütyökbe, legurult a kerék közepe felé lejtő rézsün, és végigcsattogott a számok melletti süllyesztett pálcikákon. Aztán koppant egyet, és hirtelen elveszítette a lendületét. A dupla nulla mellett, a piros huszonegyesen állt meg. A kerék is megállt.

A krupié fogta a gereblyéjét, és lassan odatolta a két köteg bankjegyet a tét mellé, majd az egészet letolta a játékmezőről.

Canales visszatette a tárcát a zsebébe, megfordult, lassú léptekkel az ajtóhoz ment, és távozott.

Elvettem zsibbadt ujjaimat a korlátról, miközben a közönség többsége már a bárpultot ostromolta.

3

Amikor Lou odajött hozzám, már egy kis sarokasztalnál üldögéltem, és a következő tequilámat szopogattam. A kis zenekar valami tüzes tangót játszott. A parketten egyetlen pár siklott magabiztosan hajladozva a zenére.

Lou krémszínű felöltőben volt, és a felhajtott gallér alatt fehér selyemsálat viselt a nyakában. Fáradt arca csillogott a verejtéktől. Ezúttal fehér disznóbőr kesztyűt viselt, de miközben odahajolt hozzám, az egyiket levette, és az asztalra tette.

– Több mint huszonegyezer – mondta halkan. – Öregem, micsoda nap!

– Szép pénz – mondtam. – Mondd, milyen kocsid van?

– Talán észrevettél valamit?

Vállat vontam, és közben a pohárral játszottam. – Nem értek én a ruletthez, Lou… de az feltűnt, hogy elég rossz modora van a nődnek.

– Nem a nőm – tiltakozott Lou kissé idegesen.

– Jó, akkor nem a nőd. Canales mindenesetre olyan volt hozzá képest, mint egy finom úr. Szóval, milyen kocsid van?

– Egy Buick szedán. Tengerzöld, két fényszóróval és kis helyzetlámpákkal a sárvédőn. – Még mindig nagyon ideges volt a hangja.

– Lassan vezess hazafelé – mondtam. – Hadd tudjak beállni mögéd.

Lou fogta a kesztyűjét, és távozott. A vörös hajú nőnek nyoma veszett. Lepillantottam a karórámra. Amikor felemeltem a tekintetemet, Canales állt velem szemben, az asztal túloldalán. Élettelen, merev szeme engem nézett.

– Magának nem tetszik itt nálam – mondta.

– Épp ellenkezőleg.

– Maga nem játszani jött ide. – Ez közlés volt, nem pedig kérdés.

– Kötelező játszani? – kérdeztem szárazon.

Halvány mosoly suhant át az arcán. Kissé lehajolt hozzám. – Szerintem maga nyomozó. Mégpedig egy nagyon okos nyomozó.

– Csak privát – mondtam. – És annak se nagyon okos. Ne tévessze meg, hogy olyan széles a szám. Ez nálunk családi vonás.

Canales rátámaszkodott egy szék támlájára, és erősen megmarkolta. – Ne jöjjön ide többet… magának semmi keresnivalója itt. – Halkan beszélt, szinte álmatagon. – Nem szeretem a fajtáját.

Kivettem a cigarettát a számból, és egy kicsit megnézegettem, mielőtt Canalesre pillantottam volna. Így szóltam: – Az előbb hallottam, amikor valaki csúnyán megsértette magát. Mondhatom, maga nagyon jól viselte… Úgyhogy ezt a megjegyzését most jutalmul elfelejtjük.

Egy pillanatra nagyon furcsa képet vágott. Aztán elfordult, és a vállát himbálva elment. Nem a sarkára lépett, hanem a talpára, és járás közben kifordult a lábfeje. Volt valami negroid a járásában, akárcsak az arcában.

Felkeltem az asztaltól, és a nagy, fehér kétszárnyú ajtón át kimentem a félhomályos előcsarnokba, kikértem a ruhatárból a kalapomat meg a kabátomat, és felvettem. Egy újabb kétszárnyú ajtón át kiléptem a széles verandára, melynek hullámos díszítés futott végig a tetején. Ködös idő volt, annyira, hogy a köd csöppekben hullott a ház előtt álló, szélfútta ciprusok ágairól. A kert enyhén lejtett az aljában gubbasztó távoli sötétség felé. A sűrű köd eltakarta az óceánt.

Kinn az utcán parkoltam le a kocsit, a ház oldalában. A kalapomat behúztam az arcomba, és a kocsifelhajtót benövő ázott mohán hangtalan léptekkel megkerültem a veranda sarkát. Aztán a földbe gyökerezett a lábam.

Egy férfi állt előttem, pisztollyal a kezében – de ő nem látott engem. Lefelé tartotta a pisztolyt az oldalánál, a felöltőjéhez szorítva. Széles markában szinte nem is látszott a fegyver. A csövén megcsillanó halvány fény mintha csak a köd játéka lett volna. Hatalmas termetű ember volt. Mozdulatlanul állt, szétterpesztett lábbal.

Lassan felemeltem a jobb kezemet, kigomboltam a kabátom két felső gombját, benyúltam a zakóm alá, és kihúztam egy hosszú csövű 38-ast. Bedugtam a kabátzsebembe.

Ekkor megmozdult az előttem álló férfi. Bal kezét az arcához emelte. Megszívta a tenyere öblében tartott cigarettát, és a felizzó parázs fényében egy pillanatra kirajzolódott az arca: széles állkapcsa, nagy, fekete orrlyukai, vastag és brutális orra, mely olyan volt, mint egy bokszolóé.

Aztán eldobta a cigarettát, és rátaposott. Abban a pillanatban egy cipőtalp halk csosszanását hallottam a hátam mögül. De mire megfordultam, már késő volt.

Valami suhogást hallottam, és olyan sötétség borult rám, mint amikor eloltják a villanyt.

4

Amikor magamhoz tértem, nagyon fáztam, a ruhám át volt ázva, és akkora fejfájásom volt, mint egy ház. Megtapogattam a fejemet. A jobb fülem mögött volt egy kis horzsolás, de nem vérzett. Úgy látszik, gumibottal ütöttek le.

Felültem, és körülnéztem. Csak néhány lépésnyire voltam a kocsifelhajtótól, két fatörzs között, melyekről csöpögött a köd. Kissé sáros volt a cipőm orra, vagyis nyilván félrehúztak az útról, de csak idáig.

Végignéztem a zsebeimet. A fegyverem persze nem volt sehol – de egyébként semmi sem hiányzott, csak éppen jól elment a kedvem ettől az egész kirándulástól.

Egy kicsit körülszimatoltam a ködben, de nem találtam semmit, és nem is láttam senkit a környéken. Eluntam a bóklászást, és a ház ablaktalan oldala mellett elmentem egy pálmafasorig, ahol a kis sötét utca torkolatánál egy ósdi ívlámpa hunyorgott sziszegve. Ott tettem le 1925-ös gyártmányú Marmon túrakocsimat. Még mindig ezzel az ócska tragaccsal jártam. Letörölgettem az ülést egy törülközővel, aztán beszálltam, életet leheltem a motorba, és kihajtottam egy széles, néptelen utcára, melynek a közepén régen használaton kívüli villamossínek futottak.

Lementem a De Cazens Boulevard-ra, Las Olindas főutcájára, amely arról az emberről kapta a nevét, aki azt a házat is építette, valamikor réges-régen, amelyben most Canales lebuja működött. Kis idő múlva házak jelentek meg az út mentén, városias lett a környék, becsukott boltok közt autóztam, elhajtottam egy bezárt benzinkút mellett, aztán végül is találtam egy kis büfét, amely még nyitva tartott.

Egy csillogó szedán állt előtte. Beálltam mögéje, és kiszálltam. A büfében egy férfi ült a pultnál, akin nem volt kalap, és egy kék köpenyes kiszolgálóval beszélgetett. Teljesen bele voltak merülve a beszélgetésbe. Már az ajtónál álltam, hogy benyissak, de aztán visszafordultam, és vetettem még egy pillantást a szedánra.

Egy Buick volt. Napvilágnál alighanem tengerzöld színe lehetett. Két fényszórója volt, és az elülső sárvédőjén, nikkelezett rudacskán, két kis sárga, tojásdad helyzetlámpa. A sofőrülés ablaka le volt eresztve. Visszamentem a Marmonhoz, elővettem egy zseblámpát. Benyúltam a Buickba, elfordítottam a forgalmi engedély tokját, rákattintottam a zseblámpát, aztán mindjárt eloltottam.

A kocsi Louis N. Harger nevén volt.

Visszavittem a zseblámpát a Buickba, aztán beléptem a büfébe. Nagy választék volt italokból, de én csak egy kis üveg Canadian Clubot kértem. Fogtam a whiskymet, odamentem vele a pulthoz, és lecsavartam a kupakját. Tíz magas szék állt a pult mellett, én azonban közvetlenül a kalaptalan férfi mellé ültem. Alaposan szemügyre vett a szemközti tükörben.

Kértem egy fél csésze feketét, és jó sok whiskyt öntöttem hozzá. Felhajtottam, és vártam, hogy egy kicsit átmelegítsen. Aztán én is szemügyre vettem a mellettem ülő férfit.

Körülbelül huszonnyolc lehetett, a feje teteje kicsit már kopaszodott, egészséges, piros arca volt, elég becsületes szeme. A keze piszkos volt, és látszott rajta, hogy nem kereshet valami sokat. Fémgombos, vastag szövetzakót viselt, és hozzá nem illő nadrágot.

Közönyös hangon, halkan tettem fel neki a kérdést: – A magé ez a járgány, ami kinn áll?

A férfi némán lapított. Úgy összeszorította a száját, hogy szinte el is tűnt, miközben meredten bámult a tükörbe, mert nem bírta levenni a szemét a szememről.

– A bratyómé – mondta némi hallgatás után.

– Nem iszik valamit? – kérdeztem. – Jól ismerem a bátyját… régi haverom.

Lassan rábólintott, nyelt egyet, aztán óvatosan elindult a keze a whiskysüveg felé, végül megragadta, és löttyentett belőle egy kicsit a kávéjába. Megfogta a csészét, és egy hajtásra kiitta. Ezután előkotort a zsebéből egy pakli gyűrött cigarettát, kivett egy szálat, a szájába dugta, majd miután a hüvelykujja körmén hiába próbálkozott vele, a pulton végighúzva meggyújtott egy gyufaszálat, és mélyen beszívta a füstöt. Igyekezett közönyösen viselkedni, de tudta, hogy nálam ezzel nem sokra megy.

Közel hajoltam hozzá, és fahangon így szóltam: – Nézze… ha észnél van, megúszhatja a dolgot.

– Értem… na és, miről van szó?

A kiszolgáló odaslattyogott, és kértem tőle még egy kávét. Miután meghozta, addig néztem rá szótlanul, amíg végre meg nem fordult, és el nem ment a kirakathoz, ahol aztán megállt, nekem háttal. A második csésze kávéba is töltöttem egy kis whiskyt.

Belekortyoltam, és a kiszolgáló hátát nézve így szóltam: – Az a helyzet, hogy a pasasnak, akié ez az autó, nincs testvére.

Kiegyenesedett ültében, és felém fordult. – Azt mondja, hogy ez egy lopott kocsi?

– Nem azt mondom.

– Akkor nem lopott kocsi?

– Talán nem. De engem az érdekel, hogy maga mit tud.

– Maga detektív?

– Olyasmi… de ne féljen, nem akarom igazoltatni magát.

Mélyet szívott a cigarettájából, és a kávéskanállal kavargatni kezdte az üres csészét.

– Lehet, hogy emiatt most ugrik a pénzem – mondta lassan. – Csak azért vállaltam el a melót, mert kellett az a százas. Egyébként taxis vagyok.

– Mindjárt gondoltam.

Meglepetten nézett rám. – Na, igyon még egy kortyot, és folytassa – mondtam. – Autótolvajok nem a főutcán szokták leparkolni a lopott kocsit, hogy aztán beüljenek kávézni egy büfébe.

A kiszolgáló visszajött a kirakattól, és megint ott lábatlankodott a közelünkben. A kávéskannát törölgette egy ronggyal. Közben nagy csend lett. A kiszolgáló letette a rongyot a pultra, és elment hátra, egy válaszfal mögé, és hangosan fütyörészni kezdett.

A mellettem ülő férfi töltött magának egy kis whiskyt, kiitta, aztán nagy bölcsen bólintott egyet. – Az úgy volt, hogy kihoztam egy utast ide, a francba, aki azt mondta, várjam meg. De akkor odaállt mellém ezzel a Buickkal egy pasas meg egy spinkó, és a pasas felajánlott egy százast, ha kölcsönadom neki a sofőrsapkámat meg a kocsimat, hogy visszamenjen vele a városba. Úgy állapodtunk meg, hogy én eltöltök itt egy órát, aztán visszaviszem a tragacsát a Hotel Carillonba, ami a Towne Boulevard-on van. A taxim addigra már ott fog várni. És akkor megkapom a százast.

– És mit mondott, mért kell neki a maga kocsija?

– Azt mondta, rulettezni voltak, és most az egyszer szerencsések voltak. De félnek, hogy a város felé menet esetleg megállítják, és kirabolják őket. Merthogy mindig vannak a kerék körül, akik kifigyelik a játékosokat.

Kivettem egy szálat a gyűrött csomagjából, egy kicsit kiegyengettem a girbegurba cigarettát. – Ez elég hihető – mondtam. – Láthatnám a papírjait?

Odaadta az iratait. Tom Sneydnek hívták, és a Zöld Taxi Vállalat alkalmazottja volt. Visszadugaszoltam a whiskyt, és a zsebembe süllyesztettem a laposüveget, aztán odadobtam a pultra egy féldollárost.

A kiszolgáló odajött, és kiszámolta elém a visszajárót. Szinte reszketett a kíváncsiságtól.

– Na, gyere, Tom – mondtam jó hangosan, hogy hallja. – Beszállás. Azt hiszem, már eleget lebzseltél itt.

Kiléptünk az ajtón. Hagytam, hogy a Buick vezessen. Magunk mögött hagytuk Las Olindas ritkás fényeit, és kis tengerparti települések során átvágva, a föveny szélén álló házikók meg a domboldalakon épült nagyobbacska villák közt haladtunk Los Angeles felé. Itt-ott néhány ablakban világosság volt még. A kerekek surrogtak a nedves betonon, és az út minden kanyarulatában hátrapislogott rám a kis sárga helyzetlámpa a Buick sárhányójáról.

West Cimarronnál letértünk a tengerparti útról, és a szárazföld felé fordultunk, átvágtattunk Canal Cityn, majd ráfutottunk San Angelo főutcájára. Aztán majdnem kerek egy óra hosszat tartott, mire elevickéltünk a Towne Boulevard 5640-hez, ami a Hotel Carillon volt. Palatetős, nagy, zegzugos építmény volt, az alagsorban garázs, az előkertben szökőkút, halványzöld fényekkel megvilágítva.

A 469-es számú Zöld Taxi ott állt az utca túloldalán, a sötétben. Nem láttam rajta golyónyomokat. Tom Sneyd megtalálta a sofőrsapkáját a kesztyűtartóban, és boldogan bemászott a kormány mögé.

– Most már tiszta vagyok? Elmehetek? – kérdezte megkönnyebbülten.

Mondtam neki, hogy minden rendben, és odaadtam neki a névjegyemet. Pontosan tizenkét perccel múlt egy óra, amikor befordult a sarkon. Beültem a Buickba, és a rámpán levittem a garázsba. Volt ott egy színes gyerek, aki a kocsikat törölgette olyan mozdulatokkal, mintha egy lassított filmet néztem volna. Nála hagytam a Buick kulcsait, és felmentem a szálloda előcsarnokába.

Aszkéta megjelenésű fiatalember volt a portás, aki a Kaliforniai Fellebbviteli Bíróság Döntvénytára egyik kötetét olvasta a telefonos kapcsolótábla fölött világító kis lámpa fényénél. Azt mondta, Lou nincs a szobájában, és nem is látta, amióta tizenegykor szolgálatba állt. Az időpont késői voltáról és a látogatásom fontosságáról folytatott rövid szóváltás után hajlandó volt feltárcsázni Lou lakosztályát, de senki sem vette fel a telefont.

Kimentem, és néhány percre beültem a Marmonba. Elszívtam egy cigarettát, és ittam egy keveset a Canadian Clubból. Aztán visszamentem a Carillonba, és behúztam magam után az egyik telefonfülke ajtaját. A Telegram számát tárcsáztam, és a hírszerkesztőséget kértem. Egy Von Ballin nevű embert kapcsoltak.

Miután közöltem vele, hogy ki vagyok, úgy csapott le rám, mint a héja. – Mi az, maga még él? Már ez is kész szenzáció. Azt hittem volna, Manny Tinnen barátai mostanra már naftalinba rakták.

– Az még hátravan, de addig is kérdeznék valamit magától. Mondja, nem ismer egy Lou Harger nevű pasast? Hivatásos szerencsejátékos. Neki is volt egy játékterme, de a rendőrség egy hónappal ezelőtt bezáratta.

Von Ballin azt felelte, hogy személyesen nem ismeri Lou-t, csak hírből.

– Nincs ott maguknál egy kolléga, aki esetleg közelebbről is ismerheti?

Egy kicsit elgondolkodott. – Van itt egy Jerry Cross nevű fiú – mondta –, aki állítólag nagy szakértője az éjszakai életnek. Mire kíváncsi?

– Azt szeretném tudni, hogy szerinte hová megy Lou Harger, ha ünnepelni akar – mondtam. Aztán kedvcsinálóul elmondtam neki néhány részletet az esetből, de nem túl sokat. Azt például kihagytam, hogy leütöttek, és a taxit se mondtam el neki. – A szállodájában nem látták – mondtam befejezésül. – Meg kellene találnom a pasast.

– Nézze, ha maga a barátja neki…

– De csak neki… a fajtájához semmi közöm – mondtam felcsattanva.

Von Ballin válasz helyett odakiáltott valakinek, hogy vegyen fel egy telefont helyette. Aztán egészen közelről belesuttogta a fülembe: – Mondja el szépen az egészet. Az elejétől a végéig.

– Rendben van. De csak magának, és nem a lapjának. Canales lebuja előtt leütöttek, és elvették a fegyveremet. Lou meg a nője kocsit cserélt egy arra járó taxissal. Azóta nyomuk veszett. Nekem nem nagyon tetszik a dolog. Lou annyira azért nem volt részeg, hogy azzal a sok pénzzel a zsebében föl-alá furikázzon a városban. Meg a nője nem is hagyta volna. Márpedig ő diktál.

– Meglátom, mit tehetek – mondta Von Ballin. – De ne sok jóra számítson. Majd odacsöngetek.

Közöltem vele, hogy a Merritt Plazában lakom, ha netán elfelejtette volna, aztán kimentem, és visszaültem a Marmonba. Hazahajtottam, pizsamába bújtam, és tizenöt percre forró törülközőt csavartam a fejem köré, aztán letelepedtem, forró citromos whiskyt iszogattam, és néha felhívtam a Carillont. Éjjel fél három volt már, amikor felhívott Von Ballin, és beszámolt róla, hogy nem ment semmire. Lou nem volt se a rendőrségen, se az

ügyeletes kórházakban, és nem látták egyik bárban sem, ahol Jerrry Cross szerint megfordulhatott volna.

Hajnali háromkor még egyszer utoljára felhívtam a Carillont. Aztán eloltottam a lámpát, és lefeküdtem aludni.

Reggel se volt több szerencsém. A változatosság kedvéért most a vörös hajú nőnek próbáltam a nyomára akadni. A telefonkönyvben huszonnyolc Glenn volt, köztük három nő. Az egyik nem vette fel a telefont, a másik kettő pedig határozottan állította magáról, hogy nem vörös. Az egyik azt javasolta, győződjem meg róla személyesen.

Megborotválkoztam, lezuhanyoztam, megreggeliztem, és lesétáltam a tőlem háromsaroknyira lévő Condor-házhoz, ahol az irodám volt.

Miss Glenn ott ült az irodám kis várószobájában.

Kinyitottam a belső iroda kulcsra zárt ajtaját, előreengedtem a nőt, és Miss Glenn leült ugyanabba a székbe, amelyben tegnap délután Lou ült. Kinyitottam az ablakot, bezártam a várószoba külső ajtaját, aztán meggyújtottam egy szál gyufát, és odatartottam a cigarettához, melyet a nő a kesztyűtlen bal kezében tartott. Nem volt rajta gyűrű.

Blúzt és rakott szoknyát viselt, s fölötte bő átmeneti kabátot. Kis kerek kalap volt a fején, eléggé divatjamúlt, amiből arra következtettem, hogy mostanában nem mehet neki valami jól. Ahhoz azért elég nagy volt a kalap, hogy teljesen elrejthesse alatta a haját. Nem viselt sminket, és merev volt az arca a kimerültségtől. Körülbelül harmincévesnek néztem.

Cigarettát tartó keze meg se rezzent, ami szinte már gyanús volt. A kéztartásán is látszott az óvatosság. Leültem, és vártam, hogy megszólaljon.

A nő azonban csak a falat bámulta a fejem fölött, és nem szólt semmit. Kis idő múlva megtömtem a pipámat, és körülbelül egy percig némán eregettem a füstöt. Aztán felkeltem az asztaltól, kimentem a folyosóra nyíló ajtóhoz, és összeszedtem a padlóról a levélnyíláson át bedobált leveleket.

Visszaültem az íróasztalomhoz, átnéztem a postámat, az egyik levelet kétszer is elolvastam. Mintha csak egyedül lettem volna. Eközben egyetlenegyszer sem néztem rá, nem is szóltam hozzá, de azért a fél szememet végig rajta tartottam. Úgy festett, mint egy úrinő, aki nagyon idegeskedik valami miatt.

Végül mégiscsak megmozdult. Kinyitotta nagy, fekete patenttáskáját, kivett belőle egy tömött, sárga borítékot, lehúzta róla a gumiszalagot, aztán csak ült, mozdulatlanul, hátrahajtott fejjel, a borítékot a két tenyere között tartva. A szája sarkából lassan szálldogált felfelé a cigaretta füstje.

Aztán lassan így szólt: – Lou azt mondta, hogy ha egyszer netán nagyon nagy zuhéba kerülök, akkor magához forduljak. Az a helyzet, hogy most nagyon a nyakamba kaptam.

Én eközben a sárga borítékot néztem. – Lou nekem elég jó barátom – mondtam. – Sok mindent megtennék érte… a józan ész határain belül. Meg néha azon túl is… mint például tegnap este. Ami azonban nem azt jelenti, hogy Lou meg én mindig ugyanazt a játékot játsszuk.

Beleejtette a cigarettát az üveg hamutartóba, de nem nyomta el, hanem hagyta, hadd füstöljön. Egyszerre fekete láng lobbant a szemében, aztán mindjárt ki is aludt.

– Lou halott – mondta színtelen hangon.

Felvettem az asztalról egy ceruzát, és addig böködtem a hegyével a cigaretta parazsát, amíg ki nem aludt.

A vörös nő folytatta: – Canales emberei nyírták ki, amikor ránk törtek a lakásomon… egyetlen lövéssel. Azt hiszem, a pisztoly az enyém lehetett, mivel sehol sem találtam, amikor később keresni kezdtem. Ott töltöttem az éjszakát a lakásomban, a halott Lou-val… nem volt más választásom.

Ekkor hirtelen elveszítette az eszméletét. A szeme kifordult, és a feje lekoppant az íróasztalomra. Mozdulatlanul hevert az asztalra dőlve, elernyedt keze közt a sárga borítékkal.

Kirántottam az íróasztal fiókját, elővettem egy üveget meg egy poharat, és kitöltöttem egy jókora adagot. Aztán megkerültem az asztalt, és fölrángattam a nőt a széken. Odanyomtam a pohár szélét a szájához – olyan erősen, hogy talán még fájhatott is neki. Összerándult, de aztán lenyelt egy-két kortyot. Az állán csurgott le az ital, de ezalatt visszatért a szemébe az élet.

Ott hagytam előtte a whiskys poharat az asztalon, és visszaültem a székembe. Közben kinyílt a boríték, és láttam, hogy pénz van benne – rengeteg pénz.

A nő bágyadt, szinte álmatag hangon beszélt.

– Csupa nagy pénz, amit a pénztárban kaptunk, de így is jó nagy köteg. Pontosan huszonkétezer van a borítékban. Ezenkívül van még pár száz kisebb címletekben, amit nem tettem bele a borítékba. Lou nagyon ideges volt. Arra gondolt, hogy Canales könnyen utolérhet minket az úton. És akkor maga hiába lesz ott, mindjárt mögöttünk, nem fog tudni semmit se csinálni.

– Azt a pénzt Canales mindenki szeme láttára veszítette el – mondtam –, ami reklámnak se rossz… ha kissé fájdalmas is.

A nő úgy folytatta, mintha nem is hallotta volna, hogy mit mondtam. – Megláttunk az utcán egy taxist, aki a parkoló kocsijában ült, és akkor Lou-nak támadt egy ötlete. Felajánlott egy százast a taxisnak, ha kölcsönadja a kocsiját, amivel mi hazamegyünk San Angelóba, ő meg később elhozza utánunk a szállodához Lou Buickját. Beültünk a taxiba, mentünk egypár sarkot, és az egyik keresztutcában lebonyolítottuk a cserét. Kicsit bánkódtunk, hogy ezzel magát is átejtjük, de Lou azt mondta, hogy maga biztosan megérti majd, és nem fog megharagudni érte. Meg lehet, hogy útközben össze is találkozunk magával.

Lou nem ment be a szállodába. Fogtunk egy másik taxit, és elmentünk az én lakásomra. Én a Hobart Armsban lakom, ami a Minter Avenue-n van, nyolcsaroknyira déli irányban a kereszteződéstől. Olyan hely, ahol a portás nem sokat kérdezősködik. Felmentünk a lakásomba, meggyújtottam a villanyt, és akkor két álarcos alak lépett elő a nappali és az étkező közti térelválasztó mögül. Az egyik kis alacsony, cingár emberke volt, a másik meg egy bivaly, akinek olyan kiugró álla volt, mint egy polc. Lou tett egy rossz mozdulatot, mire az a nagy barom egyből lelőtte. Nem is szólt nagyot a pisztolya, éppen csak egy kis csattanás volt, de Lou összeesett, és többet nem mozdult.

– Lehet, hogy ugyanaz a két pasas volt, aki engem is elintézett az este – mondtam. – De magának ezt még nem mondtam el.

Meg se hallotta, amit mondtam. Falfehér volt az arca, nyugodt és kifejezéstelen, mint egy álarc. – Lehet, hogy jót tenne még egy ujjnyi abból a méregből – mondta.

Ezúttal magamnak is töltöttem. Ittunk. A nő folytatta: – Megmotoztak minket, de a pénz nem volt nálunk. Útközben megálltunk egy éjjel-nappali vegyesboltnál, becsomagoltuk, aztán a pultnál postára adtuk. Átkutatták az egész lakást, de mivel csak akkor értünk haza, nem is lett volna időnk, hogy elrejtsünk valamit. Akkor az a nagy barom ököllel leütött, és amikor magamhoz tértem, már nem voltak sehol. Egyedül voltam a halott Lou-val, aki ott hevert mellettem a padlón.

Egy kék foltra mutatott az állán. Halvány kis folt volt, alig észrevehető. Egy kicsit fészkelődtem a székemben, mert kényelmetlenül éreztem magam, aztán így szóltam: – Nyilván leelőzték magukat a városba befelé menet. Pedig dörzsölt ürgéknek egy taxi igazán feltűnhetett azon az úton. Honnan tudták, hogy hová menjenek?

– Ezen sokat gondolkoztam az éjszaka, és rájöttem – mondta Miss Glenn. – Canales tudja, hogy hol lakom. Egyszer hazáig követett, és megpróbálta meghívatni magát.

– Ezt értem – mondtam –, de miért mentek egyenesen a maga lakására, és hogy jutottak be?

– Az egyszerű. Közvetlenül az ablak alatt van egy párkány, amin könnyen végigaraszolhat valaki a tűzlépcsőig. Mások meg közben talán Lou szállodáját is figyelték. Ezzel akkor is számoltunk már, de az én lakásomra nem gondoltunk, mert nem tudtuk, hogy tudják a címemet.

– Mondja el a végét is – mondtam.

– A pénzt az én címemre adtuk fel – folytatta Miss Glenn. – Lou nagyon klassz fiú volt, de egy nő jól teszi, ha gondoskodik magáról. Ezért kellett ott maradnom egész éjjel a halott Lou-val. A postást vártam. Aztán eljöttem magához.

Felálltam, és kinéztem az ablakon. A szemközti udvari irodában egy kövér lány püfölte az írógépet. Áthallatszott a kopácsolása. Visszaültem az íróasztalhoz, és elmélyülten nézegettem a hüvelykujjamat.

– Ott hagyták a pisztolyt? – kérdeztem.

– Nem. Hacsak nem Lou alá dugták. Ott nem kerestem.

– Nagyon könnyen futni hagyták magát. Lehet, hogy nem is Canales volt a megrendelő. Mondja, Lou nagyon bizalmas volt magával?

A nő csendesen ingatta a fejét. Most már szürke volt a szeme, és elgondolkozva nézett maga elé, nem olyan üres tekintettel, mint addig.

– Értem – mondtam. – De mondja, tulajdonképpen mire gondolt, amikor ide jött, hogy mivel fog megbízni engem?

A szeme összeszűkült, aztán kinyújtotta a kezét, és lassan odatolta elém az asztalon heverő, degeszre tömött borítékot.

– Nézze, én már nem vagyok gyerek, és pontosan tudom, hogy nyakig ülök a szarban. De eszem ágában sincs rendőrért kiáltani. Ennek a pénznek a fele az enyém, és az a tervem, hogy lelépek vele. Ha tegnap éjjel kihívtam volna a rendőröket, biztosan meglett volna a módja, hogy lelépjek… de én nettó akarom a pénzt. Azt hiszem, Lou se bánná, ha a magáé lenne az ő része. .. ha maga hajlandó beszállni ebbe a buliba.

– Miss Glenn, ez nagyon nagy pénz egy magánnyomozónak – mondtam fáradtan. – Attól, hogy tegnap nem hívta ki a zsarukat, maga most még nagyobb szarban van. De semmi gond, minden kérdésükre megvan a válasz. Most viszont azt hiszem, az lesz a legjobb, ha átmegyek magához, és körülnézek.

Hirtelen előrehajolt, és azt kérdezte: – Elteszi nekem a pénzt?… Nem fél?

– Persze. Most mindjárt leugrom a bankba, és berakom egy széfbe. Ha akarja, az egyik kulcs maradjon magánál… az osztozkodást meg még ráérünk megbeszélni. Szerintem az lenne a legjobb, ha Canalesnek a fülébe jutna, hogy engem kell keresnie, és még annál is jobb lenne, ha maga meg elbújna egy kis szállodában, ahol van egy barátom… legalábbis addig, amíg egy kicsit körül nem szimatolok.

Miss Glenn bólintott. Feltettem a kalapomat, és a borítékot begyűrtem az övem alá, aztán távoztam. De előbb még megmondtam neki, hogy az íróasztal bal felső fiókjában van egy pisztoly, ha netán elfogná az aggodalom, amíg távol vagyok.

Amikor visszaértem, úgy láttam, meg sem moccant, amíg távol voltam. De azt mondta, időközben felhívta Canales mulatóját, és hagyott neki egy üzenetet, amiről úgy gondolja, hogy biztosan meg fogja érteni.

A Lorraine-be mentünk, amely a Brant és az Avenue C sarkán van. Elég tekervényes utakon vezettem, viszont nem lőtt ránk senki útközben és amennyire meg tudtam állapítani, nem is követett senki.

Kezet ráztam Jim Dolannal, a Lorraine nappali portásával. Egy húszdolláros volt a tenyerembe rejtve. Jim zsebre tette a kezét, és azt mondta, gondja lesz rá, hogy senki se zavarja „Miss Thompsont”.

Távoztam. A déli kiadásban egy árva szó sem volt se Lou Hargerről, se a Hobart Armsról.

6

A Hobart Arms pontosan ugyanolyan apartmanház volt, mint az összes többi az utcában. Ötemeletes, a vakolata sárgásbarna. Az utca két oldalán végig parkoló kocsik. Lassan végighajtottam az utcán, és közben egy kicsit körülnéztem. Az volt a benyomásom, hogy ezen a környéken nem sok izgalmas dolog történhetett mostanában. Békés, napsütötte utca volt, és a parkoló autók is szinte otthonosan sorakoztak egymás mögött a járdaszegélynél.

A ház sarkánál befordultam egy átjáróba, melynek mindkét oldalán magas deszkapalánk húzódott. A deszkafalon gyatrán összetákolt garázsajtók nyíltak. Az egyikre ki volt írva, hogy „Kiadó”. Leparkoltam előtte, és két szemetesbödön közt bementem a Hobart Arms kibetonozott hátsó udvarára, melyen átvágva újra kijutottam az utcára. A ház előtt egy férfi golfütőket rakodott egy sportkocsi hátsó ülésére. Az előcsarnokban egy filippínó porszívót tologatott fel-alá a szőnyegen, és a portáspultnál, a telefonos kapcsolótábla mellett egy fekete hajú zsidó nő épp írt valamit.

Beszálltam az önműködő liftbe, felmentem az emeletre, végiglépkedtem a hosszú folyosón, egészen a bal oldali utolsó ajtóig. Bekopogtam, és vártam egy kicsit. Megint kopogtattam, aztán elővettem Miss Glenn kulcsát, és bementem a lakásba.

A padlón nem volt semmiféle hulla.

Egy tükörben, amely valójában egy lehajtható ágy alja volt, magammal találtam magam szemközt. Odamentem az ablakhoz, és kinéztem rajta. Párkányféle húzódott alatta, amelyet eredetileg valami díszítménynek szánhattak. Egészen a tűz-lépcsőig tartott. Olyan széles volt, hogy akár egy vak ember is végig tudott volna menni rajta. Lábnyomokat viszont nem láttam a rárakódott vastag porban.

A kis étkezőfülkében vagy teakonyhában nem volt semmi olyasmi, ami nem lett volna oda való. A hálószobában tarka mintás szőnyeg, a falak szürkére festve. A sarokban álló szemétkosár körül mindenféle kidobált vacak borította a padlót, az öltözködőasztalon heverő foghíjas fésűben vörös hajszálak voltak. A szekrényekben nem volt semmi, csak néhány üres ginesüveg.

Visszamentem a nappaliba, benéztem a lehajtható ágy mögé, aztán egy kis ácsorgás után lementem az előcsarnokba.

A filippínó körülbelül háromlépésnyit haladt előre a porszívójával. Odakönyököltem a portáspultra.

– Miss Glenn?

A fekete zsidó nő föl se nézett, csak annyit mondott, hogy: – Öt-huszonnégy –, és azzal kipipált valamit a mosodai listán.

– Nincs itthon. Nem látta mostanában? – kérdeztem.

A nő fölpillantott a pultról. – Nem – felelte. – Mért, mi van? Valami számla?

Mondtam, hogy csak barátilag érdeklődöm, aztán megköszöntem a felvilágosítást, és távoztam. Ez is azt támasztotta alá, hogy semmi érdekes nem történt Miss Glenn lakásában. Visszamentem az átjáróba, ahol a Marmont leparkoltam.

Egyébként eleve nem nagyon hittem, hogy pontosan úgy történt volna minden, ahogy Miss Glenn elmesélte.

Áthajtottam a Cordova kereszteződésén, aztán az első sarkon megálltam egy álmos kis vegyesboltnál, amely két hatalmas borsfa árnyékában megbújva szendergett mindenfélével telezsúfolt, porlepte kirakata mögött. A bolt egyik sarkában volt egy telefonfülke. Egy

öregember csoszogott elém reménykedve, de aztán amikor látta, hogy csak telefonálni akarok, leeresztette drótkeretes szemüvegét az orra hegyére, és visszaült az újságjához.

Bedobtam egy ötcentest, tárcsáztam, és egy kelletlen női hang szólt bele a telefonba: – Telegram! – Von Ballint kértem.

Miután a nő kapcsolta Von Ballint, és miután Von Ballin felfogta, hogy ki vagyok, először is azt hallottam a kagylóban, hogy megköszörüli a torkát. Aztán közel hajolt a kagylóhoz, és lassan, tagolva így szólt: – Van itt valami a maga számára, de azt hiszem, nem fog neki örülni. Végtelenül sajnálom, de az a helyzet, hogy a barátja a hullaházban van. Körülbelül tíz perccel ezelőtt kaptuk a hírt.

Nekidőltem a fülke falának, és szinte éreztem, ahogy megnyúlik a képem. – Részleteket nem tud? – kérdeztem.

– Egy rádiós járőrkocsi szedte össze egy családi ház előtt, ha jól tudom, valahol West Cimarronban. Átlőtték a szívét. Még tegnap este történt a dolog, de valamiért csak most közölték az áldozat személyazonosságát.

– West Cimarronban? Ez érdekes… Mindjárt ott leszek magánál.

Megköszöntem a szívességét, és letettem a kagylót, aztán egy percig még ott álltam a fülkében, és az üvegezett ajtón át egy középkorú, ősz hajú férfit néztem, aki az imént jött be a boltba, és a magazinok között válogatott.

Aztán bedobtam még egy ötcentest. A Lorraine-t tárcsáztam, és a portát kértem.

– Jim – szóltam bele a telefonba –, szólj a lánynak, hogy kapcsolja nekem a vörös nő szobáját.

Elővettem egy cigarettát, rágyújtottam, és az ajtó üvegére fújtam a füstöt. A füst szétterült az üvegen, aztán kavarogva megtöltötte a szűk kis fülkét. Kattanást hallottam a kagylóban, majd a kisasszony hangját: – Sajnálom, a szám nem felel.

– Akkor adja vissza Jimet, kérem – mondtam. Amikor Jim felvette, arra kértem: – Tedd meg a kedvemért, hogy felugrasz hozzá, és utánanézel, hogy miért nem veszi fel a kagylót. Lehet, hogy csak óvatosságból nem meri.

– Máris megyek – mondta Jim. – És viszek egy kulcsot is magammal.

Közben teljesen elöntött a verejték, olyan fülledtség volt a fülkében. Letettem a kagylót a készülék alatti kis polcra, és szinte feltéptem az ajtót. A magazinok közt válogató ősz hajú férfi hirtelen felkapta a fejét, aztán homlokráncolva az órájára pillantott. A fülkéből gomolyogva dőlt ki a füst. Egy perc múlva lábbal belöktem az ajtót, és felvettem a kagylót a polcról.

Mintha valahonnan nagyon messziről hallottam volna Jim hangját. – Nincs a szobájában. Talán elment járni egyet.

– Vagy esetleg elvitték megkocsikáztatni – mondtam.

Visszatettem a kagylót a villára, és kitaszítottam a fülke ajtaját. Az ősz hajú idegen olyan erővel csapta le a pultra a kezében tartott magazint, hogy az leesett a földre. Lehajolt, hogy felvegye, éppen, amikor elmentem mellette. Aztán felegyenesedett, mögém lépett, és halk, de határozott hangon így szólt: – Ne emelje fel a kezét. Szép nyugodtan menjen ki a tragacsához. Ez nem tréfa, haver, komolyan beszélek.

A szemem sarkából láttam, hogy az öregember hunyorogva nézi a jelenetet. De nem sok látnivaló volt a számára, még ha ellátott is odáig. Ekkor valami a hátamba nyomódott. Akár a pasas mutatóujja is lehetett, de nem hittem, hogy az volna.

Békés egyetértésben kimentünk az ajtón.

Egy hosszú, szürke kocsi állt szorosan a Marmon mögött. A szürke kocsi egyik hátsó ajtaja nyitva volt, és egy kockafejű, ferde szájú ember állt mellette, fél lábát a felhágón nyugtatva. A jobb kezét a nyitott ajtó mögött tartotta.

– Üljön be a kocsijába – mondta az én emberem –, és induljon el nyugat felé. Aztán majd az első sarkon befordul, de nehogy nekem huszonötnél gyorsabban menjen.

Csöndes, napsütötte utcácskában voltunk, békésen susogott a borsfák lombja. Alig egysaroknyira a Cordovától, ahol robogva zúgott el az autóáradat. Vállat vontam, kinyitottam a kocsim ajtaját, és beültem a volánhoz. Az ősz hajú férfi fürgén bepattant mellém, és a kezemet figyelte. Hirtelen rám fogott egy rövid csövű, tömzsi kis revolvert.

– Csak lassan, vigyázva vegye elő azt a kulcsot. Semmi kapkodás, haver.

Nem kapkodtam. Ahogy elindítottam a motort, becsapódott a mögöttem álló kocsi ajtaja, aztán sietős lépteket hallottam, és valaki beült a Marmon hátsó ülésére. Gázt adtam, és megkerültem a sarkot. A tükörben láttam, hogy a szürke kocsi szorosan követ. Aztán egy kicsit lemaradt.

Nyugati irányban haladtam a Cordovával párhuzamos utcában. Körülbelül másfél sarkot tehettem meg, amikor a hátam mögül előrenyúlt egy kéz, és elvette a pisztolyomat. Közben az ősz hajú férfi a combjára tette a revolverét, és a szabad kezével végigmotozott. Utána elégedetten hátradőlt az ülésen.

– Akkor most menjen át a főútvonalra, és taposson bele a gázba – mondta. – De nehogy eszébe jusson a lámpánál elébe vágni egy járőrkocsinak… máskülönben megnézheti magát.

Bekanyarodtam jobbra, aztán balra, felgyorsítottam harmincötre, és azután tartottam a sebességet. Eleinte szép villanegyedeken hajtottunk át, aztán elkezdtek megritkulni a házak. Amikor már egészen elfogytak, a nagy szürke kocsi lemaradt tőlünk, nagy ívben visszafordult a város felé, és eltűnt.

– Miről van szó? – kérdeztem.

Az ősz hajú férfi felnevetett, és megdörzsölte széles, vörös állát. – Semmi különös, csak a nagyfőnök beszélni akar magával üzleti ügyben.

– Canales?

– A francokat Canales! Mondtam, hogy a nagyfőnök!

Egy darabig csak hallgattam, és a forgalmat néztem, már amennyire ilyen messze a várostól egyáltalában volt még forgalom. Aztán megkérdeztem: – Miért nem kaptak el már fönn, a lakásban, vagy a hátsó kis utcában, ahol parkoltam?

– Mert biztosak akartunk lenni benne, hogy nem követik.

– És ki a nagyfőnök?

– Majd ha odaérünk, megtudja. Van még kérdés?

– Van. Rágyújthatok?

Átnyúlt, és tartotta a kormányt, amíg rágyújtottam. A hátsó ülésen ülő férfi egész idő alatt meg se mukkant. Kis idő múlva az ősz hajú utasított, hogy húzódjak le az útszélre, és cseréljek helyet vele. Attól fogva ő vezetett.

– Nekem is volt ilyen kocsim, talán hat évvel ezelőtt, amikor még szegény voltam – mondta kedélyesen.

Nem jutott az eszembe semmi frappáns válasz, ezért csak szótlanul szívtam a füstöt, és közben azon töprengtem, hogy ha Lou-t már West Cimarronban megölték, akkor vajon miért nem vették el tőle a pénzt? Ha viszont tényleg Miss Glenn lakásán ölték meg, akkor miért vették maguknak a fáradságot, hogy a hullát visszavigyék West Cimarronba?

7

Húsz perc múlva már a hegyek lábánál jártunk. Felkapaszkodtunk egy hegyhátra, aztán az út hosszú, fehér betoncsíkján leereszkedtünk egy völgybe, áthajtottunk egy hídon, majd a következő emelkedő közepe táján befordultunk egy kavicsos útra, mely hamarosan elkanyarodott egy domb csenevész tölgyfacserjékkel és vadalmával benőtt púpja mögé. A hosszú szálú pampaszfű csomói úgy hajlongtak a domboldalban, mint megannyi kis

szökőkút vízsugarai. A kerekek csikorogtak a kavicsos úton, és meg-megcsúsztak a kanyarokban.

Összecementezett hordalékkövekből rakott alapra épült, rönkfából ácsolt, széles tornácú bungalóhoz értünk. Mintegy százlépésnyire a háztól, a domb egy kiszögellésén áramfejlesztő szélkereke forgott lassan, komótosan. Egy szajkó röppent át az út fölött, hirtelen irányt váltott, majd úgy zuhant le az égről, mint egy feldobott kő, és azzal el is tűnt szem elől.

Az ősz hajú férfi odakanyarodott a kocsival a tornác elé, beállt egy drapp Lincoln mellé, leállította a motort, és behúzta a Marmon kézifékjét. Kivette a kocsi kulcsát, gondosan beleigazította a kis bőrtokba, a tokot meg zsebre tette.

A hátul ülő férfi kiszállt, és kitárta az utasülés ajtaját. Pisztoly volt a kezében. Kiszálltam. Aztán kiszállt az ősz hajú is. Mind a hárman bementünk a házba.

Szépen csiszolt és lakkozott, csomós fenyőfa burkolatú szobába léptünk. Szinte már terem volt. A padlót indián szőnyegek borították. Az ősz hajú férfi odament egy ajtóhoz, és tisztelettudón bekopogott rajta.

– Mi van? – kiáltott ki egy hang.

Az ősz hajú odahajolt az ajtóhoz, és így szólt: – Beasley vagyok… és itt van velem az a pasas, akivel beszélni akart.

A hang kiszólt, hogy küldjön be. Beasley kinyitotta az ajtót, engem betolt rajta, aztán becsukta mögöttem.

Ez is szép, nagy szoba volt, ennek is fenyőfa burkolata volt, és itt is indián szőnyegek borították a padlót. A kandallóban uszadék fából rakott tűz lobogott sisteregve s kis gőzpamacsokat eregetve.

Az üres íróasztalnál ülő férfi Frank Dorr volt, a macher.

Az a fajta ember volt, aki szereti, ha egy íróasztal van előtte, aminek nekitolhatja a nagy hasát, miközben elbabrálgat valamivel az asztalon, és nagyon bölcs ábrázatot vág hozzá. Hájas, petyhüdt arca volt, amit néhány ősz hajszál keretezett, továbbá kicsi, szúrós szeme, és meghökkentően kecses kis keze.

Slampos szürke öltönyt viselt, legalábbis deréktól felfelé, mert többet nem láttam belőle, és egy nagy, fekete perzsamacska gubbasztott előtte az íróasztalon. A macska fejét vakargatta azzal a kecses kis kacsójával, a macska meg kéjes élvezettel simult bele a tenyerébe. Hosszú, bozontos farka lelógott az asztal széléről.

– Üljön le – mondta, el sem fordítva a tekintetét a macskáról.

Helyet foglaltam egy nagyon mély bőrfotelben. – Hogy tetszik itt magának? – kérdezte Dorr. – Szép itt fenn, a hegyen, igaz? Bemutatom Tobyt, a kedvenc barátnőmet. Nincs is rajta kívül más barátnőm. Ugye, Toby, hogy te vagy az én egyetlenem?

– Tényleg szép itt magánál – mondtam. – Csak az nem volt szép magától, ahogy idehozatott.

Erre Dorr kissé felemelte a fejét, és rám nézett. Ajka szétnyílt, és megállapíthattam, hogy gyönyörű fogsora van. Biztosan nagyon drága lehetett. – Nézze, én nagyon elfoglalt ember vagyok – mondta. – így volt a legegyszerűbb. Iszik valamit?

– Igen, köszönöm.

Gyengéden a két tenyere közé fogta a macska fejét, aztán eltolta magától az állatot, és mindkét kezét a széke karfájára tette. Teljes súlyával rátámaszkodott, és kivörösödve, nagy nehezen feltápászkodott a székből. Odakacsázott egy beépített szekrényhez, elővett belőle egy szögletes, metszett kristálypalackot, amiben whisky volt, és két arannyal erezett poharat.

– Sajnos ma nincs jég – mondta, miközben visszakacsázott az íróasztalhoz. – Kénytelenek leszünk tisztán inni.

Töltött a poharakba, aztán intett, és én odamentem az asztalhoz a whiskyért. Dorr visszaült a karosszékébe. Én is visszaültem a bőrfotelbe. Dorr rágyújtott egy hosszú, barna szivarra, és egy-két hajszálnyival felém tolta a dobozt, aztán hátradőlt, és a legteljesebb nyugalommal rám nézett.

– Szóval maga az, aki felnyomta Manny Tinnent – mondta. – Nem lesz ez így jó, fiatalember.

Beleszürcsöltem a whiskybe. Elég jó volt. Érdemes volt szürcsölgetni.

– Néha nagyon bonyolult tud lenni az élet – folytatta Dorr, ugyanazon a színtelen, nyugodt hangon. – A politika azonban… bármilyen élvezetes is máskülönben… eléggé igénybe veszi az ember idegeit. Maga ismer engem. Tudja, hogy nem vagyok puhány, és hogy amit akarok, azt meg is szerzem magamnak. Ma már nem sok minden van, amit akarnék, de amit akarok… azt nagyon akarom. És nem nagyon érdekel, hogy hogyan szerzem meg.

– Önnek valóban ez a híre – mondtam udvariasan.

Dorr hunyorogva nézett rám. Aztán a szeme a macskát kereste, a farkánál fogva odahúzta magához, az oldalára döntötte, és simogatni kezdte a hasát. A macska láthatólag élvezte a dolgot.

Dorr újra rám nézett, és nagyon halk hangon így szólt: – És Lou Hargert is maga nyírta ki.

– Ezt miből gondolja? – kérdeztem, meglehetősen szenvtelenül.

– A lényeg az, hogy maga nyírta ki. Lehet, hogy megérdemelte… de akkor is maga húzta meg a ravaszt. Egy golyót kapott, a szíve kellős közepébe, egy harmincnyolcasból. Magának ugyebár egy harmincnyolcasa van, és köztudomásúlag nagyon jól bánik vele. Tegnap este ott volt Hargerrel a Las Olindasban, és látta, hogy milyen sokat nyer. Maga eredetileg a testőre lett volna, de aztán jobb ötlete támadt. Amikor West Cimarronban utolérte a kocsiját, amiben hazafelé tartott azzal a nővel, maga szépen lepuffantotta Hargert, és elvette a pénzt.

Kiittam a poharamat, aztán felálltam, odamentem az asztalhoz, és töltöttem magamnak még egy keveset.

– A nővel előre megállapodtak – folytatta Dorr –, de nem jött össze a dolog, mert a nő meggondolta magát. Támadt egy huncut ötlete. Most már mindez nem érdekes, persze, mert a rendőrség Harger mellett megtalálta a maga fegyverét. Arról nem is szólva, hogy magánál van a pénz.

– Már köröznek? – kérdeztem.

– Még nem, csak majd ha szólok… Egyelőre még a fegyver sincs náluk… Tudja, nekem nagyon sok barátom van.

– Engem tegnap este Canales lebuja előtt leütöttek – kezdtem lassan. – Persze megérdemeltem. És amíg eszméletlen voltam, elvették a fegyveremet. Hargert pedig egyáltalában nem értem utol az úton, sőt nem is láttam többé. A nő ma reggel jött fel hozzám, az irodába. Nála volt a pénz, egy sárga borítékban, és előadott egy mesét arról, hogy Hargert az ő lakásán lőtték le. Így került hozzám a pénz… megőrzésre. A mesét, amit előadott, nem nagyon hittem el neki… bár az, hogy nála volt a pénz, sokat nyomott a latban. Minthogy Harger nekem jó barátom volt, ezek után nyomozni kezdtem.

– Jobban tette volna, ha ezt a zsarukra hagyja – mondta Dorr, és elvigyorodott.

– Volt egy olyan érzésem, hogy esetleg valaki csapdába akarja csalni a nőt. Továbbá volt rá egy esély, hogy kereshetek egypár dollárt… legálisan. Erre volt már példa, még San Angelóban is.

Dorr odadugta az ujját a macska pofájába, mire az a dög unott képpel megharapta. Amikor Dorr visszahúzta az ujját, az állat hátat fordított neki, leült az asztal sarkára, és nyalogatni kezdte az egyik mancsát.

– Azt akarja mondani, hogy ez a tyúk csak úgy ott hagyott magánál huszonkétezer dolcsit, hogy őrizze meg neki? – kérdezte Dorr. – Hát nem tündéri? A lényeg, hogy a pénz magánál van – folytatta. – És Hargert a maga fegyverével ölték meg. A nő pedig eltűnt… de ha kell, szólhatok, hogy kerítsék elő. Szerintem nagyon jó tanú válnék belőle, ha netán tanúra lenne szükségünk.

– Mondja, Las Olindasban csaltak? – kérdeztem.

Dorr kiitta a whiskyjét, és szívott egyet a szivarjából. – Természetesen – vetette oda hanyagul. – A krupié, egy Pina nevű ipse is benne volt. A kerék a dupla nullára volt beállítva. Ősrégi trükk. Rézlap a padlón, rézlap Pina cipője talpán, drótok a nadrágszárában, elemek a farzsebében. Ősrégi trükk.

– Canales nem úgy viselkedett, mint aki be van avatva – vetettem közbe.

Dorr kacarászva válaszolt: – Mert Canales csak a kerékről tudott. De azt nem tudta, hogy a fő krupiéja a másik csapat játékosa.

– Nem szívesen lennék Pina helyében – jegyeztem meg.

Dorr legyintett a szivarjával. – Már megkapta a magáét… Nyugodtan, fegyelmezetten folyt a játék. Minden a legnagyobb rendben ment. Nem voltak feltűnően nagy tétek, nagyon szolidan játszottak, és nem is folyvást csak nyertek. Mivelhogy azt nem is lehet. Nincs az a kerék, amit olyan pontosan be lehetne állítani.

Vállat vontam, és kényelmesen elhelyezkedtem a fotelben. – Milyen sokat tud maga ezekről a dolgokról! – mondtam. – És ezt az egészet csak azért rendezték, hogy engem egy kicsit megszorongassanak?

Dorr finoman elmosolyodott: – Ugyan! Egyáltalán nem volt minden megtervezve… de hajó a terv, mindig lehet számítani a véletlenekre. – Széles kézmozdulatot tett a szivarjával, és a halványkék füst elúszott ravasz kis szeme előtt. Fojtott beszéd hallatszott be a külső szobából. – Vannak bizonyos kapcsolataim, melyeket muszáj ápolnom… még ha nem is mindig helyeslem a csínytevéseiket – tette hozzá.

– Manny Tinnenre gondol? – kérdeztem. – Tudom, hogy sokat megfordult a városházán, és nyilván túl sokat tudott. Mondja, Mr. Dorr, mit vár tőlem? Mit kellene tennem, hogy a kedvében járjak? Legyek öngyilkos?

Dorr felkacagott. A háj is nevetve rengett a hasán. A tenyerével felfelé fordítva felém nyújtotta az egyik kis kacsóját. – Azért odáig nem mennék el – mondta szárazon. – És üzletileg is jobb, ha más módszert választunk. A közvélemény annyira fel van zaklatva a Shannon-gyilkosságtól, hogy azt hiszem, az a szemét ügyész maga nélkül is el tudná ítéltetni Tinnent… főleg, ha meg tudja győzni a jónépet, hogy maga azért lett kinyírva, hogy be legyen fogva a szája.

Felkeltem a fotelből, és odakönyököltem az íróasztalra, Dorr-ral szemközt.

– Csak semmi meggondolatlanság! – vakkantotta elfúló hangon. Közben a keze már félig ki is húzta a fiókot. Ahhoz képest, hogy milyen lomha volt, meglepően gyorsan járt a keze.

Mosolyogva lepillantottam a kezére, mire visszatolta a fiókot. De még láttam, hogy egy pisztoly van benne.

– Már megtettem az esküdtszéki vallomásomat – mondtam.

Dorr hátradőlt a karosszékben, és rám mosolygott. – Mindenki hibázhat – mondta. – Még egy olyan okos magánnyomozó is, mint maga… De aztán jobb belátásra tér. És írásba is adja.

– Nem lehet – feleltem szelíden. – Mert akkor rám húznák a hamis tanúzást… amit nem tudnék megcáfolni. Inkább vállalom a gyilkosság vádját… amiből ki tudnám mosni magamat. Főleg, hogy Fenweather is besegítene. Mert szüksége van rám, mint tanúra. A Tinnen-ügy nagyon fontos a számára.

– Hát akkor, kedves barátom – mondta egykedvűen –, már kezdhet is mosakodni. De ha sikerül is kimosnia magát, még mindig éppen elég sáros lesz ahhoz, hogy semmilyen esküdtszék sem fogja bűnösnek nyilvánítani Mannyt egyedül a maga szavára.

Lassan, vigyázva leeresztettem a kezemet, és megvakargattam a macska füle tövét. – Na és mi lesz azzal a huszonkétezerrel?

– Esetleg a magáé lehet, ha szót értünk. Végtére is nem az én pénzem… Viszont ha Manny megússza, én is hozzáteszek egy kicsit a magaméból.

Megcsiklandoztam a macska állát. Azonnal dorombolni kezdett. Felemeltem az asztalról, és gyengéden a karomba vettem.

– Mondja, ki ölte meg Lou Hargert? – kérdeztem, anélkül hogy Dorr-ra néztem volna.

Dorr csak a fejét ingatta. Mosolyogva néztem rá. – Gyönyörű cicája van – mondtam.

Dorr megnyalta a szája szélét. – Úgy látom, maga is tetszik ennek a kis himpellérnek – mondta, és elvigyorodott. Láthatólag elégedett volt magával.

Bólintottam – és odadobtam a macskát az arcába.

Dorr felkiáltott, és maga elé emelte a kezét, hogy elkapja a macskát. A macska kecsesen megfordult a levegődben, és a két mellső lábát előrenyújtva landolt. Az egyik mancsa kimeresztett karmai végigszántottak Dorr arcán. Dorr felüvöltött fájdalmában.

Kikaptam a pisztolyt a fiókból, és mire Beasley és a kockafejű berontott a szobába, már Dorr tarkójának nyomva tartottam.

Egy pillanatra mindenki megdermedt, s olyanok lehettünk, mint egy élőkép. Akkor a macska kitépte magát Dorr keze közül, leszökkent a padlóra, és bebújt az asztal alá. Beasley rám emelte a tömzsi kis revolverét, de látszott rajta, hogy nem nagyon tudja, mihez kezdjen vele.

Odaszorítottam a pisztoly csövét Dorr tarkójához, és így szóltam: – Frankié lesz az első… Es nem tréfálok.

Dorr dühösen felhorkant. – Nyugalom, fiúk – szólt rá a pribékjeire. Kihúzta a díszzsebkendőjét a zakója mellzsebéből, és a vérző arcára nyomta. Közben a ferde szájú megpróbált előrelopózni a fal mellett.

– Ne higgyétek, hogy ez nekem élvezet – mondtam –, de tényleg nem tréfálok. Mindenki marad, ahol van.

A ferde szájú megtorpant, és pimaszul rám vigyorgott. Leeresztette a kezét.

Dorr oldalt fordította a fejét, és hátrafelé beszélt hozzám. Nem láttam elég jól az arcát, hogy megállapíthassam, milyen képet vág, de a hangjában nem volt félelem. – Ezzel semmire se megy – mondta. – Már régen kinyírathattam volna magát, ha ez a szándékom. Most mihez akar kezdeni? Ha lelő valakit, még sokkal nagyobb szarban lesz, mint ha megteszi, amit kértem magától. Szerintem ezt hívják pattnak.

Ezen egy kicsit elgondolkodtam. Beasley olyan nyájasan nézett rám, mintha semmi sem történt volna. A másik egyáltalán nem volt ilyen barátságos. Erősen füleltem, de úgy tűnt, hogy más nincs a házban.

Dorr kissé elhajolt a pisztoly csöve elől. – Na, mi lesz? – kérdezte.

– Az lesz, hogy én most elmegyek – feleltem.

– Itt van a kezemben ez a pisztoly, és ha muszáj lesz, lövök. De nem nagyon szeretnék, és ha most szól Beasleynek, hogy dobja ide a kocsim kulcsait, annak a másiknak meg, hogy adja vissza a pisztolyomat, akkor esetleg hajlandó leszek fátylat borítani az emberrablásra.

Dorr egy vállvonás kezdeteképp felemelte a kezét, aztán visszaejtette. – Na és akkor mi van?

– Mondjuk, még egyszer átgondolhatja az ajánlatát – mondtam. – Ha bebizonyítja, hogy meg tud védeni, esetleg átallok magához… És ha maga tényleg olyan nehéz fiú, mint amilyennek képzeli magát, akkor egy-két órán már igazán nem múlhat semmi.

– Nem bánom – mondta Dorr kajánul. Aztán odaszólt Beasleynek: – Tedd el azt az ócskavasat, és add vissza neki a kulcsokat. Meg a pisztolyát is… azt, amelyiket ma szedtetek el tőle.

Beasley felsóhajtott, és vigyázva benyúlt a nadrágzsebébe. Odadobta a bőr kulcstartómat, amely az asztal mellett ért földet. A ferde szájú felemelte a kezét, és benyúlt a zakója oldalzsebébe. Én ezalatt mindenesetre kissé lehajoltam Dorr mögé. A pisztolyom volt a kezében, amikor kihúzta a kezét a zsebéből. Leejtette a padlóra, aztán elrúgta magától.

Előjöttem Dorr háta mögül, felszedtem a földről a kocsikulcsot meg a pisztolyt, és oldalvást elindultam az ajtó felé. Dorr üres tekintettel nézett utánam. Beasley egész testével elfordulva követett a szemével, és félreállt az utamból, ahogy az ajtó felé közeledtem. A kockafejű alig bírta türtőztetni magát.

Az ajtóhoz érve kihúztam a zárból a kulcsot, hogy majd kívülről ráfordítsam. Ekkor megszólalt Dorr, szinte ábrándos hangon: – Maga pont olyan, mint a similabda. Minél messzebbre repül, annál gyorsabban rántja vissza a gumipertli.

– Lehet, hogy az én gumipertlim már egy kicsit elöregedett – feleltem, s azzal kiléptem az ajtón. Ráfordítottam a kulcsot, és a nyakamat behúzva vártam a lövéseket. De nem történt semmi. Pedig olyan átlátszó, gyenge kis blöff volt ez a színjáték, amit előadtam, mint trombitaréz karikagyűrűn az aranyozás. Csak azért lehetett hatásos, mert Dorr hagyta.

Kimentem a házból, beindítottam a Marmont, gázt adtam, és jobbra-balra farolva megkerültem a domb kiugró púpját, aztán spricceltem lefelé, amíg el nem értem az országutat. Semmi jele sem volt, hogy követnének.

Két óra múlt néhány perccel, amikor leértem az országút betonhídjához. Aztán a betonon egy darabig csak fél kézzel tartottam a kormányt, mert a másikkal a verejtéket törölgettem az arcomról és a tarkómról.

8

A hullakamra egy hosszú és világos folyosó végében volt, amely a megyei közigazgatási hivatal épületének előcsarnoka mögött indult. A folyosón teljes volt a csend. Sima márványlapokkal borított falban végződött, melyen két üvegezett ajtó nyílt. Az egyik üvegén az állt, hogy „Vizsgáló”, de nem égett mögötte világosság. A másik ajtó egy kicsi, de annál vidámabb irodahelyiségbe nyílt.

Egy haját pontosan középen kettéválasztva viselő, vörösesbarna, kék szemű férfi ült egy íróasztalnál, és valami kitölteni való nyomtatványokat tanulmányozott. Ahogy beléptem, felpillantott, végigmért, aztán egyszerre elmosolyodott.

– Jó napot, Landon – üdvözöltem. – Emlékszik még a Shelby-ügyre?

Felcsillant a szeme. Felkelt, megkerülte az asztalt, és a kezét nyújtotta. – Hát persze. Miben állhatok a… – Hirtelen félbeszakította magát, és csettintett az ujjával. – Megálljunk csak! Nem maga volt az, aki elkapta azt a nagy vagányt?

Kidobtam a csikkemet a nyitott ajtón át a folyosóra. – Igen, de most nem azért vagyok itt – mondtam. – Hanem mert van itt magánál egy Louis Harger nevű illető… úgy tudom, tegnap este vagy ma reggel hozták be West Cimarronból. Lelőtték. Lehetne róla szó, hogy vessek rá egy pillantást?

– Semmi akadálya – mondta Landon.

Kinyitott egy ajtót az irodája végében, és előrement. Egy csupa fehér, csupa zománc és csupa üveg helyiségbe léptünk, melyet vakító villanyfény öntött el. Az egyik falánál nagy fémtartályok álltak egymás fölött két sorban, s mindegyiken kis ablak volt. Az ablakokon át fehér lepedőbe bugyolált csomagok látszottak, mögöttük meg dérlepte csövek.

A helyiség közepén egy asztal állt, mely a fejétől a lába felé lejtett. Egy tetem feküdt rajta, lepedővel letakarva. Landon hanyag mozdulattal félrehajtotta a lepedőt a halott békés és élettelen, sárgás arcáról. Hosszú, fekete haja ziláltan hevert a feje körül a kis kemény párnán. Még nyirkos volt a hajnali harmattól. A szeme félig nyitva volt, és közönyösen bámulta a mennyezetet.

Közelebb léptem, és megnéztem az arcot. Landon lejjebb húzta a lepedőt, és a behajlított ujjával megkopogtatta a mellkast, mely olyan kongó hangot adott, mint egy szál deszka. A szívnél golyó ütötte lyuk volt.

– Szép, tiszta lövés – mondta Landon.

Gyorsan elfordultam, és elővettem egy cigarettát, de nem gyújtottam rá, csak sodorgattam az ujjaim közt. A padlót néztem meredten.

– Ki agnoszkálta?

– Senki. Csak a zsebei tartalma alapján azonosítottuk – felelte Landon. – Most folyik az ujjlenyomatok ellenőrzése. Maga esetleg ismeri?

– Igen – mondtam.

Landon lassan megvakargatta az állát a hüvelykujja körmével. Aztán visszamentünk az irodába, és Landon leült az íróasztalához.

Belelapozott egy papírkupacba, kihúzott belőle egy lapot, és egy percre elmerült benne.

Aztán így szólt: – Egy rádiós kocsi találta meg éjjel tizenkettő harmincötkor, egy West Cimarronból kivezető út szélén, negyedmérföldnyire a várost átszelő főúttól. Eléggé elhagyatott út, de azért a járőrkocsi hébe-korba fordul arra egyet. Szerelmespárokat keresnek.

– Meg tudná mondani, hogy mikor halt meg? – kérdeztem.

– Nem nagyon régen. Még meleg volt, amikor beszállították, pedig errefelé hűvösek az éjszakák.

Bedugtam a számba a cigarettát, és jobbra-balra tologattam az ajkam közt. – Lefogadom, hogy egy harmincnyolcas golyót szedett ki belőle – mondtam.

– Ezt meg honnan tudja? – kérdezte Landon.

– Csak tippelek. Olyasféle a bemenete. Landon kíváncsian nézett rám. Megköszöntem a szívességét, mondtam, hogy még majd találkozunk, aztán kiléptem az ajtón, és a folyosón végre rágyújtottam. Visszamentem a liftekhez, beszálltam az egyikbe, felmentem a hatodikra, aztán megint végigmentem egy hosszú folyosón, amely hajszálpontosan olyan volt, mint a földszinti, csak épp ez nem a halottas kamrához vezetett, hanem néhány kopár kis irodahelyiséghez, melyekben a kerületi ügyészség nyomozó osztálya székelt. A folyosó közepe tájt benyitottam az egyik ajtón.

Az irodában Bernié Ohls gubbasztott a falnak tolt íróasztalánál. Ő volt az ügyészségi nyomozók főnöke, és Fenweather utasítása szerint őt kellett felkeresnem, ha valami büdösét éreznék. Közepes termetű, nyájas ember volt, ősz szemöldökkel, s kiugró álla közepén mély árok húzódott. A szemközti falnál is állt egy íróasztal, de azon kívül csak néhány kemény, kárpitozatlan székből és egy linóleumszőnyegen álló, réz köpőcsészéből állt a szoba berendezése.

Amikor beléptem, Ohls szórakozottan odabiccentett, felállt a székéből, és rátolta az ajtóra a reteszt. Aztán az íróasztalfiókból elővett egy lapos bádogdobozt, kivett belőle egy kis szivart, rágyújtott, odatolta elém a bádogdobozt, és rám sandított a szivarja mellett. Letelepedtem az egyik székre, és hátradőltem vele.

– Nos? – kérdezte Ohls.

– Tényleg Lou Harger az – mondtam. – Arra gondoltam, hogy talán valami tévedés lehet.

– Egy fenét hitte maga, hogy tévedés. Én is megmondhattam volna magának, hogy Harger az.

Valaki lenyomta az ajtó kilincsét, aztán kopogtatott is, de Ohls ügyet sem vetett rá. Bárki volt is az, beletörődött, és elment.

– Tizenegy harminc és tizenkettő harmincöt között ölték meg – mondtam lassan. – Csak ott ölhették meg, ahol megtalálták, mert más nem fér bele az időbe. Ki van zárva, hogy úgy történt, ahogy a nő előadta. Nem volt rá idő. És nekem se volt annyi időm, hogy én legyek a gyilkos.

– Értem – mondta Olhs. – Remélem, hogy ezt majd bizonyítani is tudja. És azt is, hogy nem az egyik barátja volt az, csak épp a maga fegyverét használta.

– Ha a barátom lett volna az, nyilván nem az én fegyveremet használja… mármint, ha tényleg a barátom.

Ohls dörmögött valamit az orra alatt, és fanyarul elmosolyodott. Aztán sandán rám nézett, és így szólt: – Igen, azt hinné az ember. Éppen ezért elképzelhető, hogy mégiscsak megtette.

Visszaeresztettem a székem lábát a földre, és rámeredtem Ohlsra.

– Maga azt hiszi, hogy ha sáros lennék, akkor eljönnék magához, hogy elmondjam a pénzt meg a stukkert… meg minden egyebet, amit összefüggésbe hoz a gyilkossággal?

– Azt – felelte Ohls fahangon. – Főleg ha tudja, hogy valaki más már úgyis mindent elmondott maga helyett.

– Látom, Dorr nem vesztegeti az idejét – mondtam.

Az ujjam hegyével kicsippentettem a csikket az ajkam közül, és beledobtam a réz köpőcsészébe. Aztán felálltam.

– Nekem úgy is jó. Egyelőre még nincs elfogatóparancs ellenem… úgyhogy én most szépen átmegyek a rendőrségre, és elmondom nekik az én verziómat.

– Na, üljön még vissza egy percre – mondta Ohls.

Leültem. Ohls kivette a szivarkát a szájából, és dühös mozdulattal eldobta. A kis szivar végiggurult a barna linóleumon, aztán a sarokban megállapodott, és tovább füstölgött magában. Ohls két karral rátámaszkodott az asztalra, és mind a tíz ujjával dobolni kezdett. Alsó ajkát kicsücsörítette, a felső ajkát meg beszívta.

– Dorr valószínűleg tudja, hogy maga most itt van nálam – mondta. – És csak azért nem intézték még cl, mert nem biztosak a dolgukban, pedig nekik az lenne a legegyszerűbb, ha magát kinyírnák. Ha Fenweather elveszíti a választást, nekem végem… ha most összeszűröm a levet magával.

– Ha Fenweathernek sikerül elítéltetni Manny Tinnent, akkor biztosan nem veszíti el a választást.

Ohls kivett a bádogdobozból egy szivarkát, és rágyújtott. Felvette a kalapját az asztalról, egy darabig forgatta a kezében, aztán feltette.

– Miért adta elő a vörös nő azt a mesét magának, hogy az ő lakásán történt a gyilkosság, és ő a hullával töltötte az éjszakát, meg minden? Mire volt jó ez az egész komédia?

– Azt akarták, hogy felmenjek a nő lakására. Tudták, hogy nyilván odamegyek majd, hogy utánanézzek, nem hagytak-e ott egy fegyvert, hogy a rendőrségnek legyen mit megtalálni… vagy csak azért, hogy ellenőrizzem a nő meséjét. Ezzel kicsaltak a belvárosból, és azon a néptelen környéken könnyebben megállapíthatták, hogy az ügyész nem állította-e rám az embereit.

– Ez csak találgatás – mondta Ohls kedvetlenül.

– Persze hogy az – feleltem.

Ohls megfordult a székén, dobbantott a lábával, és a térdére könyökölt. A kis szivar megremegett a szája sarkában.

– Szívesen megismerkednék ezekkel a fiúkkal, akik nem sajnálnak huszonkétezret csak azért, hogy kiszínezzenek egy tündérmesét – mondta rosszkedvűen.

Megint felálltam, és elindultam az ajtó felé.

– Mi ez a nagy sietség? – kérdezte Ohls.

Visszafordultam, és vállat vonva, kifejezéstelen arccal így szóltam: – Úgy veszem észre, magát nem nagyon érdekli a dolog.

Feltápászkodott az asztalától, és fáradtan azt mondta: – Szinte biztos, hogy az a taxis egy ócska kis strici. De az is lehet, hogy Dorr emberei őt egyszerűen kihagyják a számításból. Jöjjön, gyűjtsük be az ipsét, amíg még friss az emlékezete.

9

A Zöld Taxi garázsa a Deviverason volt, háromsaroknyira keletre a nagy sugárúttól. Egy tűzcsap mellett álltam meg a Marmonnal, és kiszálltam. Ohls lecsúszott az ülésén, és ezt dörmögte: – Én itt maradok, és figyelek. Kíváncsi vagyok, hogy nem követik-e.

Bementem a hatalmas, visszhangos csarnokba. Csak néhány frissen dukkózott kocsi állt benn, de ezek szinte virítottak a benti félhomályban. A sarokban volt egy kis, piszkos ablakú iroda. Alacsony, borostás állú emberke ült az irodában, tarkójára tolt keménykalapban és vörös csokornyakkendőben. Azzal volt elfoglalva, hogy egy préselt dohánytömbből dohányt farigcsált a tenyerébe.

– Maga itt a diszpécser? – kérdeztem tőle. – Én.

– Az egyik sofőrjüket keresem – mondtam. – A neve Tom Sneyd.

Letette a dohánytömböt meg a kiskést, és dörzsölgetni kezdte a tenyere közt a dohányt. – Csinált valamit? – kérdezte óvatosan.

– Nem csinált semmit. A haverja vagyok.

– Nocsak, maga is?… Éjszakás szokott lenni… Úgyhogy biztosan elment már. A Renfrew Streeten lakik, a tizenhét-huszonhárom alatt. Lenn, a Grey-tó mellett.

– Köszönöm. Telefonszámot nem tud?

– Nincs telefonja.

Az egyik belső zsebemből kivettem egy összehajtogatott térképet, és néhány lapot kiteregettem az asztalon, a diszpécser orra elé. Bosszúsan nézett rám.

– Van ott egy rendes, nagy térkép, a falon – mondta barátságtalanul, és hozzálátott, hogy megtömje kurta kis pipáját.

– Ehhez vagyok szokva – mondtam. Odahajoltam a kiterített térkép fölé, és keresni kezdtem rajta a Renfrew Streetet. Aztán hirtelen abbahagytam a keresést, és ránéztem a keménykalaposra. – Hogyhogy maga egyből tudta a címet? – kérdeztem.

Bedugta a pipát a szájába, keményen ráharapott, és két ujját a kigombolt mellénye karöltőjébe akasztotta.

– Az előbb volt itt két szivar, és azok is azt kérdezték.

Gyorsan összehajtogattam a térképet, és kifelé menet visszadugtam a zsebembe. Futva vágtam át a járdán, beugrottam a kormány mögé, és már indítottam is.

– Nyomás – mondtam Bernié Ohlsnak. – Az előbb járt itt két pasas, és megszerezték a barátunk címét. Lehet, hogy azóta már…

Ohls káromkodva kapaszkodott a kocsi oldalába, ahogy csikorgó kerekekkel befordultunk a sarkon. Rádőltem a volánra, és beletapostam a gázba. A Centralnál belefutottunk egy piros lámpába. Bekanyarodtam a sarki benzinkúthoz, áthajtottam az oszlopok közt, és kibukkantam a Centralra, átfurakodtam a kocsik közt, aztán újra lefordultam jobbra, kelet felé.

Egy színes bőrű közlekedési rendőr rám sípolt, és összehúzott szemmel nézett utánam, mintha le akarná olvasni a rendszámtáblámat. De én csak nyomtam a gázpedált.

Raktárak, zöldségpiac, egy óriás gáztartály, aztán megint raktárak, vasúti sínek, meg két híd maradt el mögöttünk. Három közlekedési lámpán még épp hogy átcsúsztam, aztán

a negyediknél simán áthajtottam a piroson. Hat sarokkal lejjebb szirénázva felbukkant mögöttem egy motoros rendőr. Ohls a kezembe nyomta a jelvényét, és én kimutattam neki a bronzcsillagot az ablakon. Úgy mozgattam, hogy megcsillanjon rajta a napfény. Erre elhallgatott a szirénázás. De a motoros rendőr még jó darabig a nyomunkban maradt, aztán megunta.

A Grey-tó mesterséges víztározó, két hegyvonulat között, egy keskeny völgyben, San Angelo keleti szélén. Fölötte szűk, de szépen kikövezett utcák kanyarogtak a hegyek közt, nagy vargabetűket írva le a lejtőkön, mindössze néhány, meglehetősen szegényes bungaló kedvéért.

Megindultunk fölfelé a lejtőn, futtában olvasva az utcatáblákat. A magasból leláttunk a tó szürke, selymes víztükrére, miközben az öreg Marmon kipufogócsöve szinte bömbölt a mélyen bevágódott út partfalai közt, melyekről laza föld hullott a senki által nem használt járdára. Az elvadult fűben, ürgelyukak közt, kóbor kutyák tanyáztak.

A Renfrew Street majdnem a domb legtetején volt. Az utca elején egy egész csinos kis bungaló állt, s előtte tenyérnyi fűdarabkán pelenkás kisgyerek játszott a járókájában. Aztán egy hosszú szakaszon nem volt semmi. Majd újabb két ház következett. Mögöttük hirtelen lejteni kezdett az út, és éles kanyarokkal haladt tovább a partfalak között, melyek helyenként olyan magasak voltak, hogy egészen árnyékba borították az utat.

Ekkor a következő kanyar mögül puskalövés dörrent.

Ohls felegyenesedett ültében, és így szólt: – A mindenségit! Ez nem sörétes puska volt! – Azzal előhúzta a szolgálati fegyverét, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

A kanyar után két ház bukkant elő az út lejtő felőli oldalán. Köztük lejtős, üres telkek. Egy hosszú, szürke autó állt az úton keresztbe fordulva, a két ház között. A bal első kereke lapos volt, és mindkét első ajtaja tárva-nyitva állt. Olyan volt, mint egy füleit lebegtető elefánt.

A jobb oldali ajtó mellett kis sötét képű ember térdepelt az úttesten. A jobb karja bénán csüngött, a keze véres volt. A másik kezével egy automatát próbált felszedni a betonról.

A Marmon kifarolt, ahogy hirtelen rátapostam a fékre, és Ohls majdnem kibukott a kocsiból.

– Dobja el! – üvöltött a kis emberre.

A fekete képű dühösen vicsorogva nézett vissza rá, aztán a béna karjával nekidőlt az autó felhágójának. Ekkor lövés dördült az autó mögül, és a golyó kellemetlenül közel fütyült el a fülem mellett. Akkor már én is az úttesten álltam. A szürke kocsi olyan szögben állt, orral a házak felé, hogy a bal oldalát nem láttam, csak a nyitott ajtót. Valahonnan onnan jöhetett a lövés. Ohls kétszer belelőtt az ajtóba. Én hasra vágtam magam, és belestem a kocsi alá. Két lábat láttam. Célba vettem a lábakat, de a lövés nem talált.

Körülbelül ugyanekkor éles csattanás hallatszott a közelebb álló ház sarka mögül. Betört a szürke kocsi egyik ablaka. Nyitott ajtaja mögül lövés dörrent, és a ház sarkánál, a bokrok fölött potyogni kezdett a vakolat. Ahogy odapillantottam, megláttam egy férfi felsőtestét a bokrok alatt. Hasmánt feküdt a domboldalban, és egy puskatust szorított a vállához.

Tom Sneyd volt az, a taxis.

Ohls elkáromkodta magát, és megrohamozta a szürke autót. Még kétszer belelőtt az ajtóba, aztán leguggolt a motorház mögé. Eközben a kocsi mögül további lövések dörrentek. Félrerúgtam a sebesült férfi pisztolyát, hátrakúsztam a kocsi mellett, aztán felemelkedtem, és átlestem a benzintank fölött. Szerencsére a kocsi mögül tüzelő pasasnak túlságosan is sokfelé kellett figyelnie.

Jól megtermett férfi volt, barna öltönyben. Felszökkent, és csattogó léptekkel futott a betonon a két bungaló közti lejtő felé. Nagyot dörrent Ohls pisztolya. A férfi futtában

hátrafordulva leadott egy lövést Ohlsra, aki közben előjött a fedezékéből. Ohls fejéről lerepült a kalap. Aztán láttam, hogy a legnagyobb nyugalommal terpeszállást vesz fel, két kézzel megmarkolja a fegyverét, mintha csak a rendőrségi lőtéren lenne.

De a férfinak addigra már rogyadoztak a térdei. A golyóm átütötte a nyakát. Ohls nagyon gondosan célzott, és a pasas összeesett. Ohls hatodik és egyben utolsó golyója mellen találta, és megpenderítette a tengelye körül. A koponyája reccsenve ütődött neki a járdaszegélynek.

A kocsi két vége felől, egyszerre indultunk el feléje. Ohls lehajolt hozzá, és a hátára fordította.

Nagyon barátságos képet vágott holtában, habár a nyakából dőlt a vér. Ohls azonnal nekiállt, hogy átkutassa a zsebeit.

Visszamentem a kocsihoz, hogy megnézzem, mit csinál a másik. Nem csinált semmit, csak ült a felhágónak dőlve, és a sebesült jobb karját az oldalához szorítva. Az arca eltorzult a fájdalomtól.

Tom Sneyd jött felénk a domboldalban felfelé kapaszkodva.

– Poke Andrewsnak hívják a pasast – mondta Ohls. – Láttam már a pofáját, mindenféle biliárdtermek környékén. – Ohls felállt, leporolta a nadrágja térdét. A bal keze tele volt Andrews vackaival. – Poke Andrews… minden melót vállalt, alkalmi megbízásokat, órabérben is… ebből élt… amíg élt.

– Nem ő volt az, aki leütött – mondtam. – De ő állt velem szemközt, amikor leütöttek. És ha csak fikarcnyi igazság is volt abban, amit a vörös nő ma reggel előadott, akkor valószínűleg ő lőtte le Lou Hargert.

Ohls bólintott, és felvette a kalapját a földről. A karimáján volt egy lyuk. – Nem lennék meglepve – mondta, és teljes nyugalommal feltette a kalapját.

Tom Sneyd rövid kis puskáját a melléhez szorítva állt meg előttünk. Nem volt rajta se kalap, se kabát, és a lábán papucsot viselt. A szeme szinte eszelősen csillogott, és egész testében reszketett.

– Tudtam, hogy el fogom kapni őket! – rikkantotta. – Hogy kinyírom a disznókat! – Aztán hirtelen elhallgatott, és egyszerre megváltozott az arcszíne. Zöld lett. Lassan előrehajolt, a puska kiesett a kezéből, és két tenyérrel a térdére támaszkodott.

– Jobb lesz, fiam, ha most megy, és ledől valahol egy kicsit – mondta Ohls. – Mert amilyen színe van, szerintem mindjárt kidobja a taccsot.

10

Tom Sneyd egy heverőn feküdt a kis bungalója nappalijában. Vizes törülköző volt a homlokán. Aranyszőke kislány ült mellette, a kezét fogva. A sarokban egy fiatal nő ült, akinek csak néhány árnyalatnyival volt sötétebb a haja, mint a kislánynak, és elcsigázott arccal nézte Tom Sneydet.

A szobában nagyon meleg volt, amikor beléptünk. Minden ablak be volt csukva, és a roletták lehúzva. Ohls azonnal kitárt egy utcai ablakot, leült melléje, és kinézett a szürke autóra. A sötét képű kis mexikói ott ült benne, a kormányhoz horgonyozva a jó csuklójánál fogva.

– Amit a kislányomról mondtak – mondta Tom Sneyd a vizes borogatás alól –, attól csavarodtam be. Azt mondták, hogy ha nem azt csinálom, amit mondanak, akkor eljönnek érte, és elviszik.

– Oké, Tom – mondta Ohls. – Menjünk vissza az elejére. – Elővett egy kis szivart a bádogdobozából, kissé kétkedőn nézett Tómra, és nem gyújtott rá a szivarra.

Én egy kemény és nagyon kényelmetlen karosszékben ültem, és az olcsó, új szőnyeget bámultam.

– Egy képeslapot olvasgattam, és vártam a vacsorámat, hogy aztán elmenjek munkába – kezdte Tom, vigyázva, hogy semmit se hagyjon ki. – A kislány nyitott nekik ajtót. Fegyverrel a kézben jöttek be, ide tereltek mind a hármunkat, ebbe a szobába, és becsukták az ablakokat. Aztán egy kivételével lehúzták a rolettákat, a mexikói pedig odaült melléje, és egyfolytában kifelé nézett az ablakon. Egyetlen szót sem szólt az egész idő alatt. Az a nagydarab meg letelepedett az ágyra, és elmondatta velem, hogy mi volt tegnap este… kétszer egymás után. Aztán azt mondta, felejtsem el, amit mondtam, hogy találkoztam valakivel az este, és hogy behoztam valakit a városba. És azt is mondta, hogy a többi rendben van.

Ohls bólintott. – Hány óra volt, amikor ez az ember odament magához? – kérdezte tőle, és közben rám nézett.

– Nem néztem meg az órát – mondta Tom Sneyd. – Féltizenkettő lehetett, vagy talán háromnegyed. Amikor beálltam a garázsba, egy óra tizenöt perc volt. Mindjárt odamentem, amikor a Carillonnál visszakaptam a kocsimat. A tengerparttól a városig jó egy óra hosszat tartott az út. A büfében körülbelül egy negyed órát beszélgethettünk. Vagy talán egy kicsivel többet.

– Vagyis körülbelül éjfél lehetett, amikor találkoztak – mondta Ohls.

Tom Sneyd nemet intett a fejével, és ettől a borogatás lecsúszott az arcára. Visszatolta a homlokára.

– Nem egészen – mondta Tom Sneyd. – A büfés azt mondta, mindig tizenkettőkor zár. És amikor eljöttünk, még nyitva volt.

Ohls felém fordult, és kifejezéstelen arccal nézett rám. Aztán megint Tom Sneydhez fordult. – Meséljen még arról a két lókötőről.

– A nagydarab azt mondta, hogy valószínűleg senki se fog nálam kérdezősködni. Ha mégis, és én jól válaszolok, akkor visszajönnek, és kapok egy kis lóvét. De visszajönnek akkor is, ha rosszul válaszolok, csak akkor elviszik a kislányomat.

– Folytassa – mondta Ohls. – Micsoda szemét gazemberek.

– Azután elmentek. Amikor láttam, hogy fölfelé indulnak el az utcán, egyből becsavarodtam. Tudja, a Renfrew zsákutca… volt itt valami telekspekuláció. Még vagy félmérföldnyire bekanyarodik a domb mögé, aztán véget ér. És közben nem is lehet letérni róla. Vagyis tudtam, hogy errefelé kell visszajönniük… Fogtam a kis huszonkettesemet, mert ennél komolyabb fegyver nincs a háznál, és elbújtam a bokrok közt. A második lövéssel kilukasztottam a kereket. Akkor még biztosan azt hitték, durrdefektet kaptak. A következő lövés nem talált, és ebből aztán rájöttek, hogy mi van, és lövöldözni kezdtek. Akkor eltaláltam a mexikóit, az a nagydarab meg elbújt a kocsi mögé… Ennyi volt az egész. És akkor megjöttek maguk.

Vastag, erős ujjait tornáztatva, Ohls ádáz farkasmosollyal nézett a sarokban ülő kislányra. – A szomszéd házban ki lakik, Tom?

– Egy Grandy nevű ember. Mozdonyvezető a helyiérdekűnél. Egyedül él. Most szolgálatban van.

– Nem is gondoltam, hogy itthon lenne – vigyorgott Ohls. Felkelt, odament a kislányhoz, és megsimogatta a fejét. – Le kell hogy jöjjön velünk, Tom, hogy jegyzőkönyvbe mondja a vallomását.

– Természetesen – mondta Tom Sneyd fáradt, színtelen hangon. – Most nyilván elveszítem majd az állásomat, amiért kölcsönadtam a vállalat kocsiját.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – mondta Ohls csöndesen. – Legalábbis, ha olyan főnöke van, aki szereti, ha belevaló gyerekek ülnek a volánnál.

Megint megsimogatta a kislány fejét, aztán az ajtó felé indult. Odabiccentettem Tómnak, és kimentem Ohls után a házból. A ház előtt Ohls halkan így szólt: – Tom még nem tud a hulláról. Nem is kell neki szólni a gyerek előtt.

Odamentünk a szürke kocsihoz. A néhai Andrews egypár cementes zsákkal volt letakarva, amit az alagsorban találtunk. A zsákok sarkára köveket raktunk nehezéknek. Ohls odapillantott a zsákokra, és szórakozottan így szólt: – Sürgősen találnom kellene egy telefont.

Rákönyökölt a kocsi ajtajára, és benézett a mexikóira. A mexikói hátradőlve ült, félig lehunyt szemmel, fáradt, elkínzott arccal. Bal csuklója a kormány küllőjéhez volt bilincselve.

– Mi a neved? – vakkantott rá Ohls.

– Luis Cadena- felelte a mexikói, anélkül hogy kinyitotta volna a szemét.

– Melyikőtök nyírta ki azt a pasast tegnap éjjel West Cimarronban?

– Nem értek, senor – motyogta a mexikói.

– Ne nézz hülyének, faszikám – mondta Ohls szenvtelenül. – Mert kihúzod a gyufát. – Behajolt a kocsi ablakán. A kis szivart jobbra-balra mozgatta a szájában.

A mexikói közönyös arccal nézett vissza rá, de közben látszott rajta, hogy nagyon kimerült. A keze fekete volt a rászáradt vértől.

– Tudjuk, hogy Andrews nyírta ki a pasast, aki a taxiban volt – mondta Ohls. – Egy nő is volt vele. A nőt azóta már begyűjtöttük. Nincs sok esélyed, ha be akarnád bizonyítani, hogy te nem voltál benne a buliban.

Kis lámpás gyulladt a mexikói félig lehunyt szemében, de aztán mindjárt ki is aludt. Szélesen elmosolyodott. Kivillantak fehér kis gyöngyfogai.

– A fegyverrel mit csinált? – kérdezte Ohls.

– Nem értek, senor.

– Ez nem akar beszélni – mondta Ohls. – Mindig megfájdul tőle a fejem, ha nem akarnak beszélni.

Arrébb ballagott, és a hullát takaró papírzsákok mellett kapirgálni kezdte a járda cementjét borító laza földet a cipője orrával. Addig-addig kapirgálta, amíg elő nem bukkant egy fémlemez az építkezési vállalkozó nevével. Felolvasta: – Dorr Út- és Magasépítő Vállalat, San Angelo. Nem csoda, hogy az a hájas gazember nem akart megmaradni a szakmájánál.

Ohls mellett álltam, és a két ház között lefelé néztem a völgybe. Messze alattunk, a Gray-tó partját követő úton olykor-olykor megvillantak a napsugarak az autók szélvédőjén.

– Na, maga mit szól hozzá? – tette fel a kérdést Ohls.

– Lehet, hogy a gyilkosok tudtak a taxiról… és az is lehet, hogy ők vitték be a nőt a városba, a pénzzel együtt. Vagyis nem Canales volt a megrendelő. Mert Canales nem az a fajta, aki hagyta volna, hogy valaki csak úgy elszórakozzon huszonkétezer dollárral, ami az övé. Tehát a nő benne volt a gyilkosságban, amit előre megterveztek.

Ohls elvigyorodott. – Persze hogy megtervezték. Hogy aztán magára kenhessék.

– Gyalázat, hogy egyeseknek mennyire nem számít egy ember élete… vagy éppenséggel huszonkétezer dollár – mondtam. – Ezek képesek voltak megölni Hargert csak azért, hogy rám kenhessék a gyilkosságot, és aztán a kezemre játszották a pénzt, hogy le se moshassam magamról, hogy én öltem meg Lou-t.

– Talán arra számítottak, hogy maga majd szépen lelép a dohánnyal – dörmögte Ohls. – Persze akkor lett volna csak igazán nagy szarban.

Elővettem egy cigarettát, de nem gyújtottam rá, csak sodorgattam az ujjaim közt. – Ekkora hülyeség még tőlem se telik ki. Most mit csináljunk? Várjuk meg itt, amíg feljön a hold, hogy megugassuk – vagy inkább menjünk le a völgybe, és hintsünk el még egypár ártatlan kis hazugságot?

Ohls odaköpött az egyik zsákra, amely alatt Poke Andrews nyugodott. – Ez a környék a megyéhez tartozik – mondta mogorván. – Megtehetem, hogy az egész szart átlapátolom a

solanói őrszobánkra, és a fiúk majd egy kicsit aszalják a kedvemért. A taxis a legnagyobb örömmel hallgat majd. Viszont elég messzire elmentem már ahhoz, hogy ezt a kis mexikóit jobb lesz, ha inkább beviszem magammal.

– Nekem ez így megfelel – mondtam. – Biztos vagyok benne, hogy maga akármeddig tudja aszalni ezt az ügyet, esetleg elég hosszan ahhoz, hogy azalatt én meg felkereshessek egy ronda kövér pasast, és elbeszélgessek vele egy macskáról.

11

Késő délután volt, mire visszaéltem a szállodába. A portás egy cédulával fogadott, melyen ez állt: „Mielőbb hívja fel F. D.–t."

Felmentem a szobámba, és megittam egypár korty valamit, amit egy üveg alján találtam. Letelefonáltam a portára, hogy küldjenek fel egy üveget. Leültem, és az államat vakargattam. Aztán átöltöztem, kikerestem Frank Dorr számát a telefonkönyvből. Egy gyönyörű, régi házban lakott a Greenview Park Crescenten.

Töltöttem magamnak egy laza szódás whiskyt, és leültem egy fotelbe a telefon mellé. Elsőnek egy szobalány vette fel a kagylót. Tőle egy férfi vette át, aki olyan óvatosan ejtette ki Mister Don-nevét, mintha attól rettegne, hogy egy rossz nyelvcsapástól mindjárt felrobban a szájában. Utána egy olvatag, mézesmázos hang következett. Majd hosszú csend, mígnem végül kapcsolták magát Frank Dont. Úgy hallottam a hangján, hogy megörült nekem. így szólt: – Sokat gondolkoztam a ma délelőtti beszélgetésünkön, és támadt egy jobb ötletem. Ugorjon ki ide, hozzám… És egyúttal mindjárt azt a pénzecskét is elhozhatja. Még épp van annyi ideje, hogy kivegye a bankból.

– Igen, a széf hatkor zár. Csakhogy az nem a maga pénze – mondtam.

Halkan felkacagott. – Ne bolondozzon, Marlowe. Minden bankjegy meg van jelölve. Nem akarnám azzal vádolni magát, hogy tőlem lopta.

Ezen elgondolkoztam egy kicsit, és arra jutottam magamban, hogy blöfföl – a pénz nincs megjelölve. Ittam egy kortyot, és így szóltam: – Azt esetleg hajlandó vagyok megfontolni, hogy visszaadom a pénzt annak, akitől kaptam… az ön jelenlétében.

– Már közöltem magával – mondta –, hogy az illető eltávozott a városból. De meglátom, mit tehetek. Figyelmeztetem, hogy ne akarjon átejteni.

Azt mondtam, hogy ez természetesen eszemben sincs, és azzal letettem a kagylót. Kiittam a whiskymet, és felhívtam Von Ballint a Telegramnál. Azt mondta, hogy a seriff emberei a jelek szerint nem tudnak mit kezdeni Lou Harger halálával – vagy egyszerűen nem érdekli őket az ügy. Kicsit neheztelt rám, amiért még mindig nem engedem, hogy megírja, amit tőlem hallott. A szavaiból azt szűrtem le magamnak, hogy a Gray-tónál történtek híre még nem jutott el hozzá.

Aztán Ohlst kerestem, de őt nem értem el.

Kevertem magamnak még egy italt, és egyből kiittam a felét. Kezdtem úgy érezni, hogy sok lesz. Feltettem a kalapomat, úgy döntöttem, hogy lemondok a pohár másik feléről, és lementem a kocsimhoz. Nagy volt a forgalom, mint mindig kora este, amikor a családapák tartanak hazafelé a házukba, ahol már várja őket a vacsora. Nem tudtam megállapítani, hogy vajon két autó követ-e, vagy csak egy. Mindenesetre senki sem próbált megelőzni, hogy bedobjon az ablakomon egy kézigránátot.

Régi, vörös téglás, kocka alakú, kétszintes ház volt, körötte gyönyörű, ápolt kert, és vörös téglás kerítés, a tetején fehér kőszegéllyel. Oldalt, a kocsibejáró kinyúló fedele alatt fényes, fekete limuzin állt. A vörös kőlapokkal kirakott járda egy teraszra vezetett, majd onnan még egy teraszra, ahol egy keszeg emberke fogadott zsakettben, bevezetett egy tágas előcsarnokba, melyben teljes csend honolt, és csupa sötét, antik bútor állt, és amelynek túlsó ablakain át a kertre lehetett látni. Innen átvezetett egy másik terembe,

amely derékszögben nyílt az előbbiből, majd tovább, egy faburkolata dolgozószobába, melyet a lassan sűrűsödő alkonyban tompa fényű hangulatlámpák világítottak meg. Aztán távozott, és engem magamra hagyott.

A szoba nyitott franciaablakokban végződött, melyeken át a kerti fák mozdulatlan lombkoronája fölött belátszott a vöröslő égbolt. A fák előtt egy önműködő öntöző hajladozott lassan az immár sötétségbe boruló, bársonyos gyepszőnyegen. Nagy, sötét olajfestmények, hatalmas, fekete íróasztal, a végén élükre állított könyvek, kényelmes, mély fotelek, hatalmas vastag, puha szőnyeg. Finom szivarok enyhe illata, melyet azonban elnyomott a kerti virágok és a nedves föld szaga. Nyílt az ajtó, és egy fiatalos mozgású, csiptetős férfi lépett be rajta, könnyed biccentéssel üdvözölt, kissé tétován körülnézett, és közölte, hogy Mr. Dorr azonnal itt lesz. Aztán kiment, én meg rágyújtottam egy cigarettára.

Kisvártatva újra nyílt az ajtó, és Beasley jött be, mosolyogva ellépdelt mellettem, és helyet foglalt közvetlenül az ablakok mellett. Aztán megjelent Dorr, és mögötte Miss Glenn.

Dorr az ölében tartotta a fekete macskáját, és két formás, a sebkenőcstől fénylő, vörös karmolás volt a jobb arcán. Miss Glenn ugyanabban a ruhában volt, melyben reggel láttam. Rosszkedvű volt és kissé nyúzott, és úgy ment el mellettem, mintha soha életében nem látott volna még.

Dorr benyomakodott az íróasztalnál álló magas támlájú székbe, és letette maga elé a macskát. A macska lassan átsétált az asztalon, leült az egyik sarkába, és hosszú nyelvcsapásokkal szakszerűen nyalogatni kezdte a hasát.

– Lám, lám – szólalt meg Dorr. – Milyen szépen összejöttünk.

A zsakettes emberke egy tálcán koktélokat hozott, melyeket körbekínált, aztán a tálcát meg a shakert letette egy alacsony asztalkára, Miss Glenn mellé. Aztán távozott. Olyan óvatosan húzta be maga mögött az ajtót, mintha attól tartana, hogy a kezében marad a kilincs.

Mindannyian ittunk egy-két kortyot, és nagyon ünnepélyes képet vágtunk.

– Tényleg mind együtt vagyunk, kettő kivételével – mondtam. – De azért azt hiszem, határozatképesek vagyunk.

– Ezzel meg mit akar mondani? – kérdezte Dorr éles hangon, a fejét oldalt billentve.

– Csak azt – feleltem –, hogy Lou Harger a hullaházban van, Canales meg a zsaruk elől bujkál, de egyébként tényleg mindenki itt van. Minden érdekelt fél.

Miss Glenn hirtelen felkapta a kezét, de mindjárt le is eresztette, és letette a fotel karfájára.

Dorr ivott két kortyot a koktéljából, aztán félretette a poharat, és kecses kis kezét összekulcsolta maga előtt az asztalon. Nagyon baljós képet vágott.

– Akkor most átveszem a pénzt – mondta jeges hangon.

– Szó sincs róla – mondtam. – Se most, se máskor. Ugyanis nem hoztam el.

Dorr kimeredt szemmel bámult rám. Az arca kivörösödött. Beasleyre pillantottam. Cigaretta lógott a szájában, a keze zsebre dugva, a feje a széke támlájának döntve. Úgy festett, mint aki félig alszik.

Dorr halkan, elgondolkozva így szólt: – Makacskodunk?

– Igen – mondtam komoran. – Amíg nálam van, még viszonylag biztonságban vagyok. Kicsit elgaloppírozta magát, amikor hagyta, hogy rátegyem a kezemet. Hülye lennék, ha lemondanék arról a kis előnyről, amit jelent.

– Azt mondja, biztonságban? – kérdezte Dorr nyájasan, de fenyegető hangsúllyal.

Felnevettem. – Attól, hogy rám kenjék a szart, nem véd meg. Ezt én is tudom – mondtam. – Habár legutóbb nem jött be a dolog… Meg nem véd meg attól sem, hogy betessékeljenek egy autóba. Bár legközelebb ez is kicsit nehezebb lesz már… De azért

attól talán megvéd, hogy hátulról lelőjenek, aztán maga meg beperelje az örököseimet a követeléséért.

Dorr megsimogatta a macskát, és összehúzott szemöldöke alól rám sandított.

– De ha már itt vagyunk, tisztázzunk egypár fontos dolgot – mondtam. – Ki viszi el a balhét Lou Harger haláláért?

– Miből gondolja, hogy nem maga? – kérdezte Dorr gonoszul.

– Az én alibim szilárdabb, mint valaha. Nem is sejtettem, hogy mennyire, amíg meg nem tudtam, hogy milyen pontosan rögzíthető Lou halálának az időpontja. Most már teljesen tiszta vagyok… akármilyen fegyvert akar is majd valaki leadni a rendőrségen, bármilyen tündérmesével körítve… És mellesleg azok a fiúk, akiket maga azzal bízott meg, hogy megfúrják az alibimet, szarba léptek.

– Na, ne mondja – mondta Dorr szenvtelenül.

– Egy Andrews nevű bérgyilkos, meg egy mexikói, aki valami Luis Cadenának mondja magát. Szerintem maga ismeri őket.

– Nem ismerek ilyen nevű személyeket – mondta Dorr, dühösen.

– Akkor biztosan nem nagyon rázza meg a hír, hogy Andrews feldobta a talpát, Cadena meg rács mögött van.

– Természetesen nem – mondta Dorr. – Canales emberei voltak. Canales ölette meg Hargert.

– Szóval ez az új verzió? Kár, hogy ez se jobb, mint az előző.

Előrehajoltam, és az üres poharat betettem a fotel alá. Miss Glenn felém fordult, és olyan komoly hangon, mintha az emberiség jövője múlna azon, hogy elhiszem-e a szavait, így szólt: – Magától értetődik… magától értetődik, hogy Canales ölette meg Lou-t… Legalábbis azok ölték meg Lou-t, akiket Canales küldött utánunk.

Udvariasan bólintottam. – És vajon miért? Egy köteg pénzért, amit nem tudtak megszerezni? Eszükbe se jutott volna, hogy megöljék. Inkább elrabolták volna, magával együtt. Ezt a gyilkosságot maga rendezte meg, Miss Glenn. Az a kis trükk a taxival nem arra kellett, hogy lerázzák Canales embereit, hanem hogy engem félrevezessen.

Miss Glenn idegesen felkapta a kezét. Nagyon csillogott a szeme. Én meg folytattam.

– Ha több eszem van, mindjárt rájöhettem volna, de nem számítottam ennyi eleganciára a kivitelben. Pedig hát Canalesnek semmi indítéka sem volt, hogy lelövesse Lou-t, hacsak nem tudja visszaszerezni a pénzt, amit a csalással elnyertek tőle. Feltéve, persze, hogy ilyen hamar rájött, hogy csalás volt a dologban.

Dorr az ajkát nyalogatta, s közben izgatottan rengett a tokája. Apró, fekete szemével hunyorogva, hol az egyikünkre, hol a másikunkra nézett. Miss Glenn fásultan így szólt: – Lou mindenről tudott. Ő tervezte meg az egészet Pinával, a krupiéval. Pinának egy kis tőke kellett, mert le akart költözni Havannába. Canales természetesen előbb vagy utóbb magától is rájött volna, hogy átejtették… bár inkább csak utóbb, mint előbb… ha én akkor nem csapok olyan nagy lármát. Tényleg én ölettem meg Lou-t… de nem úgy, ahogy maga gondolja.

Levertem a félujjnyira nőtt hamut a cigarettámról, melyről közben teljesen meg is feledkeztem. – Értem – mondtam komoran. – Tehát Canales viszi el a balhét… És maguk nyilván azt hiszik, hogy engem a többi nem is érdekel… De mondja csak, Miss Glenn, hol kellett volna lenni Lou-nak akkor, amikor Canales rájön, hogy átejtették?

– Messzire – mondta Miss Glenn színtelen hangon. – Nagyon-nagyon messzire innen. És én is vele lettem volna.

– Ugyan már, Miss Glenn! – ripakodtam rá. – Maga elfelejti, hogy én tudom, miért ölték meg Lou-t!

Beasley felegyenesedett a székében, és a jobb kezét finom mozdulattal a bal válla felé emelte. – Nem idegesíti még ez a pasas, főnök?

Dorr így szólt: – Még nem. Hadd beszéljen.

Kissé elfordultam a székemben, hogy jobban lássam Beasleyt. Közben odakinn besötétedett, és az öntözőt kikapcsolták. A kertből nehéz, párás levegő szivárgott be a szobába. Dorr felnyitotta egy cédrusfa doboz tetejét, és kivett belőle egy hosszú, barna szivart. A szivar szárazon roppant, ahogy a műfogsorával leharapta a végét. Aztán hangosan sercent a gyufa, majd lassan, kissé szuszogva Dorr beszívta a füstöt.

Miközben kieresztette a füstöt, lassan így szólt: – Azt javaslom, felejtsük el ezt az egészet, és egyezzünk meg a pénzről… Manny Tinnen ma délután felakasztotta magát a zárkájában.

Miss Glenn hirtelen felpattant, két kezét az oldalához szorította. Aztán lassan visszaereszkedett a székre, és meg sem moccant. Én megkérdeztem: – Nem kapott hozzá egy kis segítséget? – Aztán egy hirtelen mozdulatot tettem a kezemmel – de a mozdulat félbemaradt.

Beasley szeme rám villant, én azonban nem Beasley felé néztem. Egy árnyék jelent meg az egyik ablak előtt – mely világosabb volt, mint a sötétbe borult fák. Tompa, száraz pukkanás hallatszott, és keskeny, fehér füstcsík szállt fel az ablakban.

Beasley összerándult, félig felemelkedett a székről, aztán arcra bukott. A fél karja a teste alá gyűrődött.

Canales lépett be a nyitott franciaablakon, elhaladt a földön heverő Beasley mellett, aztán tett még három lépést, majd a kezében egy fekete, hangtompítóval is megtoldott, hosszú csövű, kis kaliberű pisztollyal a kezében némán megállt.

– Senki se mozduljon – mondta. – Elég jól lövök. .. még ezzel a mozsárágyúval is.

Olyan fehér volt az arca, hogy szinte világított. Fekete szemének írisze annyira kitágult, hogy szinte nem is volt pupillája.

– Éjszaka messzire elhallatszik a hang, ha nyitva az ablak – mondta színtelen hangon.

Dorr mindkét kezét kitette az asztalra, és dobolni kezdett rajta. A fekete macska lelapult, és lecsúszott az asztalról, majd bebújt egy fotel alá. Miss Glenn lassan, mintha valami óramű mozgatta volna, Canales felé fordította a tekintetét.

– Lehet, hogy van ott az asztalon egy gomb – mondta Canales. – De figyelmeztetem, hogy ha nyílik az ajtó, én azonnal lövök. Nagy élvezet lesz látni, hogy ömlik a vér abból a hájas nyakából.

Éppen csak egyujjnyival előbbre csúsztattam a kezemet a székem karfáján. Azonnal felém fordult a hangtompítós pisztoly csöve, és én megdermedtem. Canales futólag rám mosolygott a keskeny bajuszkája alól.

– Okos ember maga, nyomozókám – mondta. – Azt hittem, tudom, hányadán állok magával. De látom, vannak jó tulajdonságai is.

Erre nem mondtam semmit. Canales megint Dorr-ra nézett. Nyugodt hangon beszélt. – Maga már nagyon régóta szívja a véremet. De ez most már több a soknál. Tegnap este két csaló kifosztotta a kaszinó kasszáját. Amiben még nem volna semmi rendkívüli. Hanem ráadásul körözést adtak ki ellenem ennek a Hargernek a meggyilkolása miatt. Egy Cadena nevű embert meg rávettek, hogy vallja azt, én béreltem fel őt… Ez együtt már egy kicsit sok a jóból.

Dorr teste megingott. Le kellett könyökölnie az asztalra, hogy megtámassza magát, aztán az arcát kis kecses keze tenyerébe temette. A szivarja a szőnyegen füstölgött tovább.

Canales folytatta: – Vissza akarom kapni a pénzemet, és szeretném, ha visszavonnák a letartóztatási parancsot… de még annál is jobban szeretném, ha most mondana valamit, Dorr… hogy belelőhessek a nyitott pofájába, és lássam, ahogy vért okád.

Ekkor megmoccant a szőnyegen heverő Beasley. Ujjai görcsösen megrándultak. Dorr kínosan igyekezett nem odanézni rá. Canales meg közben már annyira belelovalta magát a

monológjába, hogy se látott, se hallott. Én megint egy kicsit előbbre csúsztattam a kezemet a szék karfáján. De még nagyon messze voltam a céltól.

– Pina vallott – folytatta Canales. – Volt rá gondom. Tudom, hogy maga ölette meg Hargert. Hogy ne tudjon tanúskodni Manny Tinnen ellen. Senki se tudott róla, hogy ő is tanú lesz, mert az ügyész titokban tartotta, akárcsak a nyomozó, aki itt ül. Csak Harger nem volt képes titokban tartani. Elhencegett vele a nőjének – a nő meg elmondta magának… Elhatározták, hogy megölik, mégpedig úgy, hogy a gyanú rám terelődjön, amihez indítékról is gondoskodtak. Először a nyomozóra akarták rákenni, aztán meg, amikor ez nem sikerült, énrám.

Csend volt a szobában. Szerettem volna mondani valamit, de nem jött ki hang a torkomon.

Arra gondoltam, hogy itt most már csak Canales fog beszélni.

– Maga rávette Pinát, hogy hagyja nyerni Hargert meg a nőjét – mondta Canales. – Nem volt nehéz… én ugyanis egyébként nem szoktam megbabrálni a kerekeket.

Dorr már nem reszketett. Felnézett. Az arca olyan fehér volt, mint a fal – mint akin mindjárt kitör az epilepszia. Lassan Canales felé fordította a tekintetét. Közben Beasleynek sikerült felkönyökölnie. Alig bírta nyitva tartani a szemét, de pisztolyt szorongatott a kezében. Nagy nehezen felemelte.

Canales kissé előrehajolt, és mosoly terült szét az arcán. Elfehéredett a mutatóujja, ahogy ráfeszült a ravaszra, de ugyanebben a pillanatban felhördült Beasley fegyvere.

Canales dereka hátrafeszült, mígnem szinte félkörívet írt le. Aztán mereven előredőlt, és estében beverte a fejét az íróasztal szélébe. Elterült a szőnyegen, és többet nem is mozdult.

Beasley elejtette a pisztolyt, aztán megint arcra bukott. A teste elernyedt, az ujjai rándultak még egyet-kettőt, aztán megnyugodtak.

Erőnek erejével kényszerítettem magamat, hogy felálljak a székből, és berúgjam Canales pisztolyát az íróasztal alá – aminek persze nem volt semmi értelme. Közben megállapítottam, hogy legalább egyszer Canales is meghúzhatta a ravaszt, ugyanis Dorr jobb szeme helyén csak egy lyuk volt.

Csöndesen, mozdulatlanul ült az íróasztalánál, a mellére csuklott állal. Az arca másik oldalán enyhe mélabú ült.

Ekkor nyílt az ajtó, és az orrcsiptetős titkár lépett be, kiguvadt szemekkel. Hátratántorodott, neki az ajtónak, mely ettől becsukódott. A szoba túlsó végéből is hallottam, milyen szaporán szedi a levegőt.

– Valami… baj van? – hebegte.

Nagyon mulatságosnak találtam a kérdését, még ebben a helyzetben is. Aztán rájöttem, hogy alighanem rövidlátó, és az ajtóból nézve Frank Dorr akár élőnek is tűnhetett. A többi meg nyilván csak merő szolgálatkészség volt a gazdája iránt.

Azt feleltem neki, hogy: – Igen… de majd mi elintézzük. Maga jobb lesz, ha kimarad ebből.

– Igenis, uram – mondta, és távozott. Ezen annyira meglepődtem, hogy leesett az állam. Odamentem az ősz hajú Beasleyhez, és fölébe hajoltam. Eszméletlen volt, de elég rendesen vert a pulzusa. Az oldalába kapta a golyót. A sebből lassan szivárgott a vér.

Közben Miss Glenn is felállt, és majdnem olyan hisztérikusnak tűnt, mint Canales. Vékony üveghangon beszélt, sebesen hadarva, és mintha nem is hozzám szólt volna: – Én nem tudtam, hogy Lou-t meg fogják ölni, de máskülönben is tehetetlen lettem volna. Izzó vassal sütögettek – ízelítőül, hogy mi várhat rám. Idenézzen!

Odanéztem. Feltépte a ruhája elejét, és egy ronda nagy égést láttam, majdnem pontosan a két melle közt.

– Sebaj, szivi – mondtam. – Ez keserű orvosság volt. De most már ideje, hogy kihívjuk a zsarukat, meg a mentőket, hogy Beasleyt bevigyék a kórházba.

Elmentem mellette a telefon felé. Belém kapaszkodott, de leráztam magamról a karját. Közben tovább mondta-mondta a hátamnak, vékony, kétségbeesett hangon:

– Én azt hittem, hogy majd csak fogva tartják Lou-t, amíg le nem zajlik a tárgyalás. De kirángatták a taxiból, és szó nélkül lelőtték. Aztán a kisebbik beült a volánhoz, és bevitte a taxit a városba, a nagyobbik meg felvitt engem a hegyekbe, valami faházba, ahol Dorr várt rám. Elmagyarázta, hogy hogyan kell magára terelni a gyanút. Nekem ígérte a pénzt, ha hajlandó vagyok együttműködni, és hogy halálra fognak kínozni, ha át akarnám ejteni őt.

Ekkor felötlött bennem, hogy talán kissé túlságosan is gyakran fordítok hátat az embereknek. Gyorsan megfordultam, a kagylóval együtt felkaptam a készüléket, és a pisztolyomat kiraktam az íróasztalra.

– Könyörgök, hallgasson végig! – mondta, szinte sikoltva. – Dorr Pinával együtt tervelte ki az egészet, a krupiéval. Pina is ott volt, amikor Shannont elcsalták arra a helyre, ahol el tudták intézni. Én nem…

– Jól van – mondtam. – Persze hogy maga nem, csak nyugodjon már meg.

Ekkor egyszerre nagy csend lett a szobában, sőt az egész házban – mintha egy csomó ember hallgatóznék az ajtó előtt.

– Ravasz terv volt – mondtam elgondolkozva, mintha nem lett volna sürgősebb dolgom. – Lou csak egy sakkfigura volt Dorrnak. Olyan tervet agyalt ki, amivel mindkettőnket egyszerre kiüthetett mint tanút. Csak egy kicsit túlságosan is bonyolult volt. Túl sok volt benne a szereplő. Az ilyen tervek mindig visszafelé sülnek el.

– Lou el akart tűnni az államból – folytatta Miss Glenn. – Rettenetesen félt. Azt hitte, hogy azzal a rulettnyereséggel akarják kifizetni.

– Értem – mondtam, aztán felemeltem a kagylót, és a rendőrkapitányságot kértem.

Ekkor megint nyílt az ajtó, és a cvikkeres titkár rontott be rajta, pisztollyal a kezében. A nyomában egy egyenruhás sofőr, szintén pisztollyal.

Hangosan és tagoltan beleszóltam a telefonba: – Frank Dorr házából beszélek. Gyilkosság történt. ..

Erre a titkár és a sofőr a nyakát behúzva kilopózott az ajtón. Aztán szaladó lépteket hallottam a visszhangos előcsarnokból. Letettem a kagylót, és a Telegram kiadóhivatalát tárcsáztam. Von Ballint kértem a telefonhoz. Mialatt a részleteket diktáltam neki, Miss Glenn egy franciaablakon át kilépett a sötét kertbe.

Nem mentem utána. Az se nagyon érdekelt, ha megszökik az igazságszolgáltatás elől.

Ezután megpróbáltam elérni Ohlst, de azt mondták, hogy még nem jött vissza Solanóból. Egyébként is, akkor már egyre közelebbről hallottam a szirénákat.

Utóbb volt egy kis problémám a rendőrséggel, de semmi komoly. Fenweather nagyon bedobta magát. Nem minden részlet került nyilvánosságra, de éppen elég ahhoz, hogy a kétszáz dolláros öltönyökben páváskodó városházi fiúk egy darabig kénytelenek voltak a karjukat az arcuk elé tartani, ha kiléptek az utcára.

Pinát Salt Laké Cityben fogták el. A kihallgatás során megtört, és rávallott még négy tagra Manny Tinnen bandájából. Kettő közülük ellenállást tanúsított a letartóztatáskor, és őket le kellett lőni, a másik kettő meg életfogytot kapott.

Miss Glenn-nek nyoma veszett, és többet a hírét se hallotta senki. Azt hiszem, ez minden, amiről még be kell számolnom, azon kívül, hogy a huszonkétezret be kellett szolgáltatnom a Városgazdálkodási Hivatalnak. Számomra kétszáz dolláros tiszteletdíjat állapítottak meg, valamint kilenc dollár és húsz cent benzinköltséget. Azóta is eltöprengek rajta néha, hogy vajon a többi pénzzel mi lett.

SPANYOL VÉR

1

Pici John Masters akkora volt, mint egy ruhásszekrény, kövér és olajos képű. Az álla kékre volt borotválva, dundi ujjain alig látszottak az ízületek. Barna haját hátrafésülve viselte, steppelt zsebű, borvörös öltönyben volt, borvörös nyakkendőben és okkersárga selyemingben. Az agyarai közt tartott vastag, barna szivaron széles, csupa vörös és arany gyűrű volt.

Felhúzta az orrát, és a sarkát felhajtva még egyszer odasandított a talonba tett lapra. Megpróbálta elrejteni a mosolyát. – Na, Dave – mondta –, hadd lássuk, mid van! De nehogy a csimborasszóval gyere nekem!

Egy kettest és egy négyest tett ki az asztalra. Dave Aage elmélyülten tanulmányozta a lapokat az asztal túloldaláról, aztán a saját lapjaira fordította a tekintetét. Nagyon magas, sovány ember volt, az arca is hosszú és csontos, a haja színe meg olyan, mint az ázott homok. A tenyerébe fektetve, lefordítva tartotta a paklit. Lassan leemelte róla a legfelső lapot, és átpöckölte Pici John Masters elé. A pikk dáma volt az.

Pici John Mastersnek ettől leesett az álla, kikapta a szájából a szivart, és izgalmában hadonászni kezdett vele. Közben elégedetten röhögéséit.

– Jössz nekem egy tízessel, Dave! Mert megint a felséges asszonynál az igazság! – Széles mozdulattal felfordította a talonba tett lapot. Egy ötös volt.

Dave Aage csak udvariasan elmosolyodott, de nem mozdult. A magas, csúcsíves ablak két oldalán lecsüngő, földig érő selyemfüggöny mögött, közvetlenül Aage mellett, diszkréten megcsörrent egy lehalkított telefon. Kivette a szájából a cigarettát, vigyázva lehelyezte a kártyaasztal mellett álló kis puffra odakészített hamutartó peremére, és benyúlt a függöny mögé a telefonért.

Higgadt, szinte suttogó hangon szólt bele a kagylóba, aztán sokáig csak némán hallgatott. Közben zöldes szeme meg se rebbent, hosszú, keskeny arcán nem látszott semmilyen érzelem. Masters türelmetlenül fészkelődött, és ráharapott a szivarjára.

Hosszú hallgatás után Aage végül is ezt mondta a telefonba: – Oké, jelentkezni fogunk. – Lenyomta a telefon villáját, és visszatette a készüléket a függöny mögé.

Elvette a cigarettáját a hamutartóról, és meghúzkodta a fülcimpáját. Masters elkáromkodta magát. – Az anyád istenit, Dave, mi bajod van? Es mi lesz már a tízesemmel?

Aage fanyarul elmosolyodott, és hátradőlt a székén. Elvett egy italt, beleszürcsölt, letette a poharat, és a cigarettával a szájában válaszolt. Minden mozdulata lassú volt, mintha más felé járnának a gondolatai. Így szólt: – Szerinted van, aki nálunk jobb a városban?

– Nincsen, Dave. Mi vagyunk a menők. Bár a zsuga menne úgy, mint a biznisz.

– Tudod, hogy már csak két hónap van hátra a választásokig?

Masters homlokráncolva nézett Aage-ra. Benyúlt a zsebébe, elővett egy új szivart, és a szájába dugta.

– És akkor mi van?

– Mi lenne, ha esetleg történne valami a legfőbb vetélytársunkkal? Esetleg most mindjárt. Mit szólsz hozzá, Pici? Szerinted ez jó ötlet, vagy nem?

– Hááát… – mondta a szemöldökét felvonva, mely olyan súlyos és bozontos volt, hogy ehhez minden arcizmára szükség volt. Egy pillanatra elgondolkodott, aztán fancsali képpel így szólt: – Nagy szarban lennénk… ha egyből nem kapják el a tettest. A választók úgy okoskodnának, hogy mi rendeltük meg a melót.

– John, te itt gyilkosságról beszélsz – mondta Aage türelmes hangon. – De én egy szóval sem említettem gyilkosságot.

Masters leeresztette busa szemöldökét, és kitépett egy hosszú, vastag szőrszálat az orrából.

– Mondd már, miről van szó?

Aage elmosolyodott, kifújt egy füstkarikát, és nézte, ahogy ellebeg, majd szétfoszlik.

– Most telefonáltak – mondta nagyon halkan –, hogy Donegan Marr meghalt.

Masters egész teste lassan a kártyaasztal felé hajolt, szinte rádőlt, majd amikor már nem tudott előbbre hajolni, előreszegezte az állát, s a nyakán sodronyként dagadtak ki az izmok.

– Micsodaaa? – kérdezte rekedt hangon. – Mi-csodaaa?

Aage bólintott, olyan hűvös nyugalommal, mint egy jégszekrény. – De a gyilkosságra ráhibáztál, John. Mivelhogy tényleg gyilkosság történt. Alig fél órája. Az irodájában nyírták ki. De nem tudják, ki tette… legalábbis egyelőre.

Masters nehézkes mozdulattal megvonta a vállát, és hátradőlt. Ostoba, értetlen arccal nézett körül. Aztán egyszer csak kitört belőle a nevetés. A harsogó, bömbölő nevetés körbevisszhangzott a kis toronyszobában, ahol a két férfi ült, kihömpölygött a teremnyi nappaliba, és ide-oda verődött a masszív, sötét bútorok, az egymás fölött két sorban lógó, vastag arany keretes olajfestmények és az állólámpák közt, melyekből annyi volt a szobában, hogy egy bulvárt is fényárba boríthattak volna.

Aage szótlanul ült a székén. Lassú mozdulatokkal szétnyomta a cigarettáját a hamutartóban, és addig dörgölte, míg a parázs fekete kormos csíkká nem kenődött. Aztán összedörzsölte csontos ujjait, és várt.

Masters nevetése elhallgatott. Ugyanolyan hirtelen, mint ahogy kitört belőle. Teljes csend lett a szobában. Masters egyszerre nagyon fáradtnak látszott. Megdörzsölte széles arcát.

– Muszáj lesz valamit csinálni, Dave – mondta csendesen. – Mégpedig gyorsan. Ez egy időzített bomba.

Aage benyúlt a függöny mögé, előhúzta a telefont, és letette az asztalon szétszóródott kártyalapokra, aztán áttolta Masters elé.

– És mi azt is tudjuk, hogy mit… nemdebár? – kérdezte higgadt hangon.

Kis ravasz fény villant Pici John Masters zavaros, barna szemében. Megnyalta a szája szélét, és hatalmas, kövér kezével a telefonért nyúlt.

– Hát hogyne, Dave – dörmögte. – Persze hogy tudjuk.

Tárcsázni kezdett vaskos ujjával, mely alig fért bele a tárcsa lyukaiba.

2

Donegan Marr most is nagyon jóképű férfi volt. Az arca nyugodt, a vonásai fegyelmezettek. Puha tapintású, szürke flanelöltönyt viselt. A haja, mely ugyanolyan színű volt, mint az öltönye, hátrafésülve fiatalos arcából. A bőre napbarnított volt, s csak a halántékánál húzódott egy halványabb sáv, amit, ha felállt, eltakart a haja.

Egy kipárnázott, kék karosszékben ült, kissé lecsúszva. A hamutartóban, melynek peremén egy bronzagár díszelgett, kialudt szivar hevert. A bal keze lecsüngött a szék mellett, a jobb keze az íróasztalon nyugodott, s egy revolvert tartott lazán. Ápolt körmein megcsillant a háta mögötti, nagy, csukott ablakon beömlő napfény.

A mellénye bal oldalán vérfolt volt, s a szürke flanelszövet szinte fekete lett, ahol átütött rajta a vér. Donegan Marr olyan halott volt, hogy halottabb már nem is lehetett volna. És nem is most halt meg, hanem már jóval korábban.

Egy nagyon magas, karcsú, sötét bőrű és hallgatag férfi állt mellette, egy barna mahagóni iratszekrénynek dőlve, és merőn nézte a halottat. Két keze jól szabott, kék szerzsöltönye zakójának zsebébe mélyesztve. A szalmakalapja a tarkójára tolva. A tekintetében azonban nem volt semmi könnyed fesztelenség, aminthogy az ajkát is keményen összeszorította.

Egy seszínű hajú, nagydarab ember böngészett a kék szőnyegen. Mélyen lehajolva, dörmögő hangon így szólt: – Nem találom a hüvelyeket, Sam.

A sötét bőrű férfi meg se moccant, és nem is válaszolt a kollégájának, aki felegyenesedett, nagyot ásított, és a székben heverő férfira nézett.

– Én azt mondom, hogy ez az ügy bűzlik. Két hónap múlva lesz a választás. Szerintem ma valaki pezsgőt bont.

A barna bőrű lassan így szólt: – Együtt jártunk iskolába. És nagyon jóban voltunk. Ugyanannak a lánynak csaptuk a szelet. Ő lett a befutó, de azért barátok maradtunk, méghozzá mind a hárman. Mindig nagyon jó srác volt… Talán csak egy kicsit dörzsöltebb a kelleténél.

A seszínű hajú férfi körbejárta a szobát, de nem nyúlt semmihez. Odahajolt az íróasztalra és megszagolgatta a pisztoly csövét. Aztán a fejét rázva így szólt: – Ezt ma még nem sütötték el. – Beleszimatolt a levegőbe. – Légkondicionálás. A három legfelső emelet. Hangszigetelt falak.

Nem akármi, öregem. És azt hallottam, hogy egyetlen szegecs sincs az egész épületben, csak villamos hegesztés. Hallottál már ilyet, Sam?

A sötét bőrű férfi lassan ingatta a fejét.

– Vajon hol volt a személyzet? – folytatta a seszínű hajú. – Egy ilyen nagymenőnek biztosan nem egy titkárnője volt csak.

A sötét bőrű megint csak a fejét rázta. – Azt hiszem, végeztünk. A titkárnő pedig egyszerűen ebédelni volt. Donegan magányos farkas volt, Pete. És ravasz, mint a róka. Még egy-két év, és az egész várost zsebre tette volna.

A seszínű hajú férfi közben megkerülte az íróasztalt, és szinte áthajolva a halott válla fölött, a kinyitva heverő, bőrkötéses előjegyzési naptárt nézte, majd lassan így szólt: – Valami Imlay nevű pasas van beírva tizenkettő tizenötre. Más bejegyzés nincs is az egész oldalon.

A karórájára pillantott. – Fél kettő. Már régen elment a pasas. Ki lehet ez az Imlay?… Várjál csak! Nincs véletlenül egy Imlay nevű helyettes ügyész a kerületben? Aki bíró szeretne lenni, és most a Masters-Aage-listán indul a választáson?

Ekkor hangos kopogtatás hallatszott. Az iroda olyan hosszú volt, hogy eltartott egy darabig, mire a két nyomozó megállapította, hogy a három ajtó közül melyiken kopogtattak. Aztán a seszínű hajú megindult a legtávolabbi felé, de közben még hátraszólt: – Talán a helyszínelők lesznek. De ha ezt, ami itt van, netán elkottyantaná az ember a kedvenc firkászának, már repül is. Igazam van?

A sötét bőm nem válaszolt. Lassan odament az íróasztalhoz, kissé lehajolt, és halkan odasúgta a halottnak:

– Isten veled, Donny. Te most már ne törődj semmivel. Majd én mindenre gondolok. És nyugodj meg, Belle-re is vigyázni fogok.

Nyílt az ajtó az iroda végében, és egy fürge kis ember lépett be rajta, szaporán átvágott a kék szőnyegen, és a táskáját letette az íróasztalra. A seszínű hajú becsukta utána az ajtót, amely mögött még többen ácsingóztak, hogy beleshessenek. Aztán visszaballagott az íróasztalhoz.

Az orvosszakértő a fejét félrehajtva a hullát tanulmányozta. – Tehát két golyót kapott – motyogta maga elé. – Úgy nézem, egy 32-es lehetett. A szívet nem találták el, csak

majdnem. De azért valószínűleg így is elég hamar bekrepált az ipse. Legfeljebb egy-két percen belül.

A sötét bőrű férfi dühösen felhorkantott, odament az ablakhoz, és megállt előtte, háttal a szobának. Kibámult az ablakon a felhőkarcolók tetejére és a meleg, kék égboltra. A seszínű hajú nyomozó a kis embert figyelte, aki felhúzta a halott szemhéját, és így szólt: – Nem bánnám, ha jönne már az ujjlenyomatos ember. Telefonálnom kellene. Mert a főnököm, ez az Imlay…

A sötét bőrű férfi oldalt fordította a fejét, és fáradt mosollyal az arcán így szólt: – Csak használja nyugodtan a telefont. Úgyse lesz itt nagy nyomozás.

– Hát, én ebben nem vagyok olyan biztos – mondta a kis ember, és a keze fejét a halott arcbőréhez érintette. – Lehet, hogy nem is annyira politikai ügy lesz ebből, mint azt maga hinné, Delaguerra. Mindenesetre ritka az ilyen előírásos hulla.

A seszínű hajú ember óvatosan, egy zsebkendővel felvette a kagylót, letette a készülék mellé, tárcsázott, aztán egy zsebkendővel megfogta a kagylót, és a füléhez tartotta.

Kis várakozás után belevakkantott a telefonba: – Itt Pete Marcus. Wake felügyelőt kérem. – Ásított, megint várt, aztán egészen más hangon folytatta: – Marcus és Delaguerra nyomozó jelentkezik, Donegan Marr irodájából. Egyelőre se riporterek, se fotósok… Hogyan?… Ne csináljunk semmit, amíg a tanácsos úr ide nem ér?… Oké, értem… Igen, itt van.

A sötét bőrű férfi visszafordult az ablaktól. A kollégája odanyújtotta neki a kagylót. – Vedd át.

Sam Delaguerra átvette a kagylót, mit sem törődve a zsebkendővel, és a füléhez tartotta. Azonnal megkeményedett az arca. Halkan beszélt: – Persze hogy ismertem… de nem voltam a házastársa. .. Nincs itt senki, csak a titkárnője, egy fiatal lány. Ő hívott fel minket. Van itt egy név, egy előjegyzési naptárban… Imlay. Tizenkettő tizenötre van beírva. Nem, még nem nyúltunk semmihez… Nem… Oké. Értem, azonnal.

Olyan lassan tette le a kagylót, hogy alig is hallatszott a kattanás. Még egy darabig rajta maradt a keze, aztán lecsúszott róla, és Delaguerra erőtlenül leejtette a kezét.

Rekedt volt a hangja. – Levettek az ügyről, Pete. Neked az a dolgod, hogy ne engedj semmit se kiszivárogni, amíg Drew tanácsos úr ide nem ér. Addig ebbe az irodába senki se teheti be a lábát. Se fehér, se fekete, se rézbőrű indián.

– Mért állítottak le? – vakkantott dühösen a seszínű hajú nyomozó.

– Nem tudom. Parancs – mondta Delaguerra színtelen hangon.

A kis ember, aki épp egy nyomtatványt töltött ki, abbahagyta az írást, és kíváncsian Delaguerra-ára sandított.

Delaguerra átvágott az irodán, és kilépett az ajtón. A külső iroda kisebb volt, és egy várószobát is leválasztottak róla, melyben bőrfotelek álltak egy dohányzóasztal körül. Az asztalon színes magazinok. A külső irodát pult választotta ketté, mögötte gépasztal, páncélszekrény meg néhány iratszekrény. A gépasztalnál egy apró termetű, fekete lány ült, a fejét egy összehajtogatott zsebkendőre hajtva. Kis kalapja félrecsúszott. A válla rázkódott. A lány szinte fuldokolt a zokogástól.

Delaguerra megveregette a vállát. A lány a sírástól dagadt arccal nézett fel rá, lebiggyedt ajakkal. Kérdő tekintetére válaszképp Delaguearra rámosolygott, és szelíden megkérdezte: – Mrs. Marrt értesítette már?

A lány csak szótlanul bólintott, annyira rázta a zokogás. Delaguerra megint megveregette a vállát, még egy kicsit ott maradt mellette, aztán távozott. Ajkát szorosan összezárta, és fekete szemében kőkemény, komor elszántság csillogott.

3

A nagy, angol stílusú ház a kert mélyén állt, messze az utca keskeny, kanyargós betoncsíkjától. A gyep eléggé ápolatlan volt, és a fű olyan magasra nőtt már, hogy szinte elvesztek benne a házhoz vezető járda kövei. A bejárat fölé oromtető nyúlt, és a falat befutotta a repkény. Körös-körül fák nőttek, mégpedig olyan közel a falakhoz, hogy sötét árnyékuk kissé titokzatossá tette a házat.

Az utca összes háza ugyanilyen kiszámítottan elhagyatott benyomást keltett, jóllehet a magas, zöld sövény, amely mögött a kocsibejáró és a garázsok megbújtak, olyan gondosan volt nyírva, mint egy francia pudlikutya, és a kert végében burjánzó temérdek sárga és tűzpiros kardvirágban sem volt semmi rejtelmes.

Delaguerra egy drapp színű, nyitott Cadillac túrakocsival érkezett. Hatalmas, súlyos jármű volt, eléggé régi modell, és piszkos is. A hátsó ülést feszes vászontető fedte. Delaguerra fehér vászonsapkában és napszemüvegben volt, a kék szerzsöltöny helyett pedig szürke vászon sportruhát viselt, s fölötte rövid, cipzáras kabátot.

Nemigen látszott rajta, hogy zsaru. De persze már Donegan Marr irodájában se úgy nézett ki, mint egy zsaru. Lassan végigsétált a házhoz vezetőjárda kövein, és megfogta a ház bejárati ajtajának kopogtatóját, de aztán mégis inkább az ajtó melletti csöngőgombot nyomta meg, mely szinte ki se látszott a sűrű repkényből.

Sokáig kellett várnia. Meleg volt, és nagy-nagy csönd. A csillogón zöld fű között méhek zümmögtek. Valahonnan messziről fűnyíró halk berregése hallatszott.

Aztán lassan kinyílt az ajtó, és egy megnyúlt, szomorú, fekete arc nézett ki rá. A lecsurgó könnyek hosszú csíkokat rajzoltak a levendulával szagosított arcpúderbe. Amikor megpillantotta Delaguerrát, halovány mosoly jelent meg a fekete arcon. – Isten hozta, Mister Sam – mondta a cselédlány hüppögve. – Örülök, hogy látom.

Delaguerra levette a sapkáját, és széles mozdulattal lekapta az orráról a napszemüveget. – Hello, Minnie – mondta. – Bocsánat a zavarásért. De muszáj beszélnem Mrs. Marr-ral.

– Hogyne, Mister Sam. Tessék befáradni.

A cselédlány félreállt, és Delaguerra belépett a csempézett padlójú, félhomályos előszobába. – Riporterek még nem jelentkeztek?

A lány csak a fejét ingatta. Meleg, barna szeme kábán nézett a világba. Szinte kóválygott a lelki megrázkódtatástól.

– Még nem volt itt senki… Az asszonyom is csak nemrégen jött haza. Egy szót sem szólt. Azóta is csak ott áll a napozóverandán, ahová nem süt oda a nap.

Delaguerra bólintott, és így szólt: – Jól van, Minnie. Fontos, hogy te ne mondj semmit senkinek se. Megpróbálják eltitkolni a dolgot, ameddig lehet, hogy ne kerüljön be az újságokba.

– Én aztán biztosan nem mondok semmit, Mister Sam. Egy szót se nem senkinek.

Delaguerra rámosolygott a fekete lányra, és gumitalpú cipőjében hangtalan léptekkel végigment az előszobán, majd a végében befordult egy folyosóra, s bekopogott egy ajtón. Nem kapott választ. Erre elfordította az ajtó gombját, és belépett egy hosszú, keskeny szobába, melynek rengeteg ablaka volt, mégis félhomály uralta. A fák olyan közel álltak a házhoz, hogy az alsó ágak levelei szinte az ablaküvegre lapultak. Ráadásul egyikmásik ablakot hosszú kretonfüggöny takarta el.

A szoba közepén álló magas, fiatal nő nem fordult a belépő felé. Csak állt mereven, mozdulatlanul. Kifelé bámult az ablakon. Két keze ökölbe szorítva az oldalán.

Vörösesbarna haja volt, mely mintha magába gyűjtött volna minden beszűrődő fényt, hogy halvány derengéssel vegye körül jéghideg, szép arcát. Sportos szabású, kék bársonykosztümöt viselt, a kabátján rátűzött zsebekkel. A mellzsebében kék szegélyű, fehér zsebkendő díszlett, gondosan sarkosra hajtogatva, ahogy a piperkőc férfiak viselik.

Delaguerra várta, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Aztán kisvártatva a nő törte meg a csendet, halk, fátyolos hangon.

– Látod, Sam? Mégis elkapták. Végül is elkapták. Tényleg ennyire gyűlölték?

Delaguerra is halk hangon válaszolt: – Ezen a pályán nincs pardon, Belle. Donny megpróbált tisztességes maradni, de biztosan sok ellenséget szerzett magának.

A nő lassan Delaguerra felé fordította a fejét, és ránézett. Fénysugarak játszottak a hajában, közte aranyló szálak csillantak. Meghökkentőn, világítón kék szeme volt. Kissé megbicsaklott a hangja: – Ki ölte meg, Sam? Van valami ötleted?

Delaguerra lassan bólintott, és közben letelepedett egy nádszékre. A térdére könyökölt, s a sapkát meg a napszemüveget a lába közt lóbálta.

– Igen, van. Azt hisszük, hogy egy Imlay nevű pasas lehetett, a kerületi ügyész egyik helyettese.

– Úristen! – fakadt ki a nő. – Hová süllyed még ez a rohadt város?

Delaguerra színtelen hangon folytatta. – A következőképpen történt… mármint ha tényleg tudni akarod…

– Igen. Tudni akarom, Sam. Ahová csak nézek, mindenhonnan csak az ő szeme mered rám. Hogy csináljak már valamit. Donny mindig nagyon klassz volt velem. Persze, mi is összekaptunk néha… de az nem jelentett semmit.

Delaguerra folytatta: – Ez az Imlay indul a bíróválasztáson, mégpedig a Masters-Aage-csoport támogatásával. Jó negyvenes a pasas, és a jelek szerint egy Stella La Motte nevű bártündérrel fut. Valami úton-módon lefényképezték őket kettesben, hiányos öltözékben és holtrészegen. A képek Donny kezébe kerültek. Ott voltak az íróasztalában. Az előjegyzési naptára szerint negyed egyre az irodájába várta Imlayt. Úgy hisszük, hogy valószínűleg összeszólalkoztak, és Imlay volt a gyorsabb.

– Te találtad meg ezeket a képeket, Sam? – kérdezte a nő nagyon csendesen.

Delaguerra nemet intett a fejével, és fanyarul elmosolyodott. – Nem. Ha én találom meg a képeket, én talán eltüntettem volna őket. A képeket azonban Drew tanácsos úr találta meg… miután engem levettek az ügyről.

A nő felkapta a fejét. Világítón kék szeme tágra nyílt. – Levettek az ügyről? Téged… aki Donny barátja voltál?

– Igen. De nem kell mellre szívni a dolgot. Végtére is, én zsaru vagyok, Belle. Aki parancsot teljesít.

A nő nem szólt semmit, de többet nem nézett Delaguerrára. Rövid hallgatás után Delaguerra szólalt meg: – Szeretném elkérni a Puma-tavi nyaralótok kulcsait. Utasítást kaptam, hogy menjek fel a tóhoz, és nézzek körül a házban, hogy nem találok-e valami nyomot. Donny sokszor tartott ott megbeszéléseket.

Valami hirtelen megváltozott a nő arckifejezésében. Szinte megvetőn nézett Delaguerrára. A hangja tompán, üresen kongott. – Máris hozom a kulcsokat. De ott nem találsz semmit. Ha netán azért mennél, hogy segíts nekik kibányászni valami Donnyra nézve terhelőt… hogy aztán ezt az Imlayt tisztára moshassák…

Delaguerra bágyadtan elmosolyodott, és lassan a fejét ingatta. Szomorú pillantással nézett a nőre.

– Ez butaság, Belle. Erre én sose lennék hajlandó. Inkább visszaadnám a jelvényemet.

– Értem – mondta a nő, és kiment a szobából. Delaguerra mozdulatlanul ült, és csak a falat nézte üres tekintettel, amíg a nő vissza nem jött. Az arcán megbántottság látszott. Halkan átkozódott magában.

A nő visszajött, odalépett Delaguerrához, és kinyújtotta feléje a kezét. Valami megcsörrent a tenyerén.

– Tessék, a kulcsok.

Delaguerra felkelt, és zsebre tette a kulcsokat. Faarccal nézett a nőre. Belle Marr odament egy dohányzóasztalhoz, kivett egy cigarettát egy zománc cigarettásdobozból, s közben a körme megkarmolta a dobozka tetejét. Fülsértő hang volt. Delaguerrának háttal állva így szólt: – Mint már mondtam, azt hiszem, hiába fáradsz. De belátom, milyen sajnálatos, hogy egyelőre csak egy kis zsarolást tudtok rákenni Donnyra.

Delaguerra lassan kifújta a benne szorult levegőt, egy pillanatig csak állt némán, aztán elfordult. – Oké – mondta csendesen, de szinte könnyeden, mintha szép, derűs nap lenne, és mintha nem is öltek volna meg senkit.

Az ajtóhoz érve visszafordult. – Ha majd végeztem, újra eljövök. Talán addigra egy kicsit megnyugszol.

A nő nem válaszolt, csak állt mozdulatlanul. Merev keze a szája előtt tartotta a meggyújtatlan cigarettát. Rövid hallgatás után Delaguerra így folytatta: – Igazán tudhatnád, milyen érzés ez nekem. Mi Donnyval azelőtt olyanok voltunk, mint a testvérek. Valaki azt mondta, nem nagyon jöttél ki vele… el sem mondhatom, mennyire örülök, hogy ez nem így volt. De vigyázz, Belle. Nehogy túlságosan is megkeményítsd a szívedet. Nem kellene… főleg nem velem szemben.

Várt még egy pillanatig, a nő hátát nézve. De amikor Belle nem mozdult, nem is válaszolt, így Delaguerra köszönés nélkül távozott.

4

Az országútról lekanyarodó keskeny, sziklás út a tó fölé magasodó hegy oldalában futott végig. A fenyők között itt-ott kibukkantak a tóparti nyaralók tetői. A hegy lábánál egy hosszú, nyitott fészer volt bevágva a sziklába. Delaguerra beállt a Cadillackel a tető alá, aztán egy keskeny ösvényen elindult lefelé, a vízpartra.

Mélykék volt a tó vize, de a medre sekély. Két-három kenu lebegett a színén, és egy földnyelv mögül, a távolból egy csónak farmotorának halk pöfögése hallatszott. Lehullott tűlevelek szőnyegén lépkedett a sűrű növényzet között, megkerült egy kidőlt fatörzset, aztán a durván ácsolt kis fahídon kiment Marrék kis faházához.

A ház félbefűrészelt farönkökből épült, s széles, nagy tornáca volt, amely a tóra nézett. Elhagyatottnak látszott, szinte lakatlannak. A kis híd alatt elfolyó patak megkerülte a házat, és a tornác mellett vízesésként zuhogott le néhány nagy, lapos kőre, melyek között aztán továbbcsörgedezett. Tavasszal, amikor megduzzad a patak, a víz bizonyára ellepi a köveket.

Delaguerra felment a falépcsőn, elővette a kulcsokat a zsebéből, kinyitotta a súlyos bejárati ajtót, aztán mielőtt bement volna a házba, megállt a tornácon, és rágyújtott egy cigarettára. Nagy volt a csend, s a városi forróság után kellemesen hűs és tiszta a levegő. Egy szajkó ült egy fatönkön és tollászkodott. Valahol messze, kinn a tavon, valaki egy ukulelével bolondozott. Delaguerra bement a házba.

Porlepte szarvasagancsok fogadták, egy asztal, rajta szétszórt színes magazinok, egy öreg telepes rádió, doboz formájú gramofon, mellette hanglemezek rendetlen kupaca. A lemezek mellett, egy asztalkán, mindjárt a kőből rakott, hatalmas kandalló előtt néhány mosatlan pohár meg egy fél üveg whisky. Delaguerra bosszúsan körülnézett, és azt motyogta maga elé: – Mint egy istálló. – Úgy érezte magát, mint akit megpofoztak. Semmi értelme nem volt, hogy idejött. Az olyan ember, mint Donegan Marr, nyilván nem hagy semmit, ami fontos lehet, egy tóparti faházban.

Benézett a hálószobákba. Az egyik csak egy hálófülke volt, benne néhány tábori ágy. A másik jobban volt berendezve, rendes családi ággyal, amin egy tarka mintás női pizsama hevert. Nem úgy festett, mint amit Belle Marr hagyhatott ott.

A kis konyha a ház végében volt, benne egy olajégő meg egy fatüzelésű tűzhely. Elővette a kulcsokat, kinyitotta a hátsó ajtót, és kilépett egy kis verandára, mely a kerttel egy szintben volt. Előtte nagy kupacban felhasogatott tűzifa. A favágótuskóból egy kétélű fejsze állt ki.

Akkor vette észre a legyeket.

A ház oldalánál deszkák voltak lefektetve, melyek a kissé lejjebb álló fássufnihoz vezettek. A lombok közt átsütő nap sugara épp a deszkapallóra esett. S a napon sűrű rajokban legyek lakmároztak valami barnás, ragacsos folton. El se lehetett kergetni őket. Delaguearra lehajolt, és megérintette a ragacsos foltot, aztán megszagolgatta az ujját. Döbbenet ült ki az arcára, és meredten nézett maga elé.

Kissé arrébb, az árnyékban, épp a kamra ajtaja előtt még egy ugyanilyen barnás folt volt, csak kissé kisebb az előbbinél. Elővette a kulcsokat, és gyorsan kikereste azt, amelyik a sufni ajtajára akasztott nagy lakatot nyitotta. Aztán felrántotta az ajtót.

A kamrában nagy halom felhasogatott tűzifát talált. Nem gyújtóst, hanem hasábfát. És nem felslihtolva, hanem csak egymásra hányva. Delaguerra elkezdte félredobálni a nagy, otromba hasábokat.

Már jócskán előrehaladt a munkában, mire annyira jutott, hogy megragadhatta a két hideg és merev, flórzoknis bokát, és kiráncigálhatta a hullát a világosra.

Karcsú, se nem magas, se nem alacsony férfi volt a halott, jól szabott, könnyű, nyári zakóban. Kecses kis cipője szépen kifényesítve, mindazonáltal eléggé poros. Arca viszont nemigen volt. Egy rettentő erejű ütés péppé zúzta. A feje teteje kettéhasítva. Vékony szálú, őszes barna haja összetapadt a vértől és a kiloccsant agyvelőtől.

Delaguerra gyorsan felegyenesedett, és visszament a házba a fél üveg whiskyért, amely a nappaliban volt, a dohányzóasztalon. Kidugaszolta, ivott egy kortyot, várt egy percig, aztán megint meghúzta az üveget.

– Pfuj! – mondta fennhangon, és megborzongott, ahogy a whisky lecsurgott az idegszálaihoz.

Kiment a sufniba, és éppen újra lehajolt a hullához, amikor valahol felberregett egy autómotor. Delaguerra megdermedt. A motor egyre hangosabban bőgött, de aztán eltávolodott a hang, és megint csönd lett. Delaguerra megvonta a vállát, és átkutatta a halott zsebeit. Nem talált semmit. A zakó egyik zsebét, amelyen alighanem a tisztító jelzése lehetett, lenyiszálták. A szabóság címkéjét is leszaggatták a belső zsebről is, csak a tépett öltések maradtak utána.

A hulla már merev volt. De csak legfeljebb huszonnégy órája lehetett halott. Alvadt volt a vér az arcán, de még nem egészen száraz.

Delaguerra kis ideig még ott guggolt mellette, és a Puma-tó csillogó víztükrét nézte, meg egy távolban evező kenu lapátjának villanásait. Aztán visszament a sufniba, hogy keressen egy jó véres hasábot, de nem talált. Bement a házba, kisétált a tornácra, megállt a szélén, és lenézett a vízesés aljában heverő nagy, lapos kövekre.

– Hát, igen – mondta maga elé.

Kettőt a kövek közül is egészen elleptek a legyek. Ez eddig fel sem tűnt neki. A kövek körülbelül harminclábnyi mélységben lehettek – ami éppen elég ahhoz, hogy szétloccsanjon rajtuk egy ember koponyája, ha az illető a megfelelő helyre zuhan.

Leült az egyik nagy hintaszékbe, rágyújtott, és hosszú percekig mozdulatlanul szívta a cigarettáját. Még mindig merev faarccal nézett maga elé, fekete szeme kifejezéstelen volt, és csak a szája sarkában játszott egy kis gunyoros mosoly.

Ezután a házon át visszament a halotthoz, bevonszolta a sufniba, és lazán befedte fahasábokkal. Belakatolta a sufnit, bezárta a házat, és a keskeny, meredek ösvényen visszament a kocsijához.

Elmúlt már hat óra, amikor elhajtott, de a nap még fönn ragyogott az égen.

5

A kis útszéli söröző́ben egy hajdani fűszerüzlet kimustrált pultja szolgált söntés gyanánt. Három alacsony zsámoly állt mellette. Delaguerra a pult végénél ült, a bejárathoz legközelebbi zsámolyon. Az üres korsó falán lecsurgó sörhabot bámulta. Barna bőrű, overallos gyerek volt a csapos, félénk szemű és lógó hajú. És még dadogott is. – Nem p-p-parancsol még egy ko-ko-korsóval az úr?

Delaguerra a fejét rázta, és felkelt a zsámolyról. – Lóhúgy ez, kispajtás, nem sör – mondta szomorúan. – Se íze, se bűze.

– F-f-frissen csa-csapolt Po-portola sör, uram. Állítólag ez a 1-1-legjobb.

– Aha. Inkább a legrosszabb. Te is csak azért tartod, mert másképp ugrik az engedélyed. Na, viszlát, kisfiam.

Odament a szúnyoghálós ajtóhoz, és kinézett a napsütötte országútra, melynek betonján már kezdtek megnyúlni az árnyékok. Az út túloldalán drótsövénnyel elkerített, murvával borított sáv volt. Két autó parkolt a kerítés mögött. Delaguerra öreg Cadillacje meg egy ütött-kopott, poros Ford. Magas, sovány férfi állt a Cadillac mellett, rövid, khakiszínű kabátban, és a kocsit nézegette.

Delaguerra elővette kis tömzsi pipáját, félig megtömte a cipzáras dohányzacskójából, komótosan rágyújtott, és elpöckölte a gyufát az ivó sarkába. Aztán ahogy kinézett a szúnyoghálón, egy kicsit megkeményedett az arca.

A magas, sovány férfi akkor kezdte kigombolni Delaguerra kocsija nyitott hátsó ülésének vászonborítását. Felhajtotta a sarkát, és belesett alája.

Delaguerra halkan kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, és hosszú, ruganyos léptekkel átvágott az országút betoncsíkján. A murván már a gumitalpú cipője is megcsikordult, de a sovány ember meg se fordult. Delaguerra odament mögéje.

– Már az úton is feltűnt, hogy követ – mondta fahangon. – Mondja, mit akar tőlem?

A férfi lassan, sietség nélkül megfordult. Hosszú, savanyú ábrázata volt, és a szeme olyan színű, mint a hínár. A kabátja ki volt gombolva, s a bal csípőjére tett kezével félrehajtotta az egyik szárnyát. Kilátszott a pisztolya, melyet az agyával előrefordítva viselt a derékszíjra csatolt tokban, ahogy a lovasságnál szokás.

Kaján vigyorral tetőtől talpig végigmérte Delaguerrát.

– A magáé ez a tragacs?

– Mit gondol?

A sovány ember még hátrább lökte a kabátja szárnyát, hogy kivillanjon az inge mellzsebére tűzött bronzjelvény is.

– Azt gondolom, mister, hogy én egy Toluca megyei vadőr vagyok. És azt is gondolom, hogy nincs még itt a rőtvadidény, őzsutára pedig egyébként is tilos vadászni.

Delaguerra lassan lehajolt, és a felhajtott ponyva alatt benézett a kocsija hátsó ülésére. Az ülésen, mindenféle kacat közt, egy fiatal őzsuta teteme hevert s mellette egy vadászpuska. A kimúlt állat megtört fényű szeme szelíd szemrehányással nézett rá. Karcsú nyakán rászáradt vér.

Delaguerra felegyenesedett, és csöndesen így szólt: – Ügyes.

– Van vadászengedélye?

– Nem szoktam vadászni – felelte Delaguerra.

– Azt mindenki mondhatja. De látom, puskája azért van.

– Rendőr vagyok.

– Rendőr? Csak nem? És jelvénye is van? – Van.

Delaguerra benyúlt a mellzsebébe, elővette a jelvényét, odadörzsölte a kabátujjához, aztán a tenyerébe vette, és felmutatta. A vadőr alaposan megnézte, s közben a szája szélét nyalogatta.

– Szóval nyomozó hadnagy, mi? A városi rendőrségnél. – Tűnődve nézett Delaguerrára. – Oké, hadnagy. Akkor most beülünk a maga tragacsába, és letekerünk tíz mérföldet. Aztán én majd leintek valakit az úton, és visszahozatom magam ide, a kocsimhoz.

Delaguerra eltette a jelvényét, alaposan kiverte a pipáját, és eltaposta a parazsat a murván. Lazán visszahajtotta a ponyvát.

– Tényleg be akar vinni? – kérdezte komoly képpel.

– Be én.

– Akkor menjünk.

Beült a Cadillac volánjához. A sovány vadőr megkerülte a kocsit, és beült melléje. Delaguerra indított, farolva megfordult, és kikanyarodott az országút sima betonjára. A távoli völgyet ködfátyol takarta. A ködből hatalmas hegyek emelkedtek ki a láthatáron. Delaguerra kocsija ráérősen gurult lefelé a lejtőn. A két férfi mereven előreszegezett szemmel ült egymás mellett. Mindketten hallgattak.

Hosszú hallgatás után Delaguerra szólalt meg először: – Nem is tudtam, hogy a Puma-tónál vannak őzek. Merthogy annál beljebb nem jártam az erdőben.

– Van ott egy vadrezervátum – mondta a vadőr higgadt hangon, és csak mereven nézett előre a poros szélvédőn át. – Ami a Toluca megyei erdőgazdasághoz tartozik… ne mondja, hogy maga ezt nem tudja.

– Honnan tudnám? Soha életemben nem lőttem még őzet. Még egy rendőr se lehet olyan szívtelen.

A vadőr vigyorogva hallgatta, de nem szólt semmit. Az út lebukott egy hegynyeregbe, és most a betoncsík jobb oldalán volt a szakadék. Bal felől kis kanyonok nyíltak a hegyek oldalában. Némelyikben gazos földút kanyargott, a közepén mély kocsinyom.

Delaguerra hirtelen balra rántotta a kormányt, és behajtott egy kis irtásra, aztán beletaposott a fékbe. A kocsi kifarolt, megcsúszott a vörös földön, majd nagy rándulással megállt a száraz fűcsomók közt.

A vadőr előbb jobbra repült az ülésen, aztán előre, neki a szélvédőnek. Hátradőlt az ülés támlájának, és átkozódva jobb kezével a pisztolyához kapott.

Delaguerra megragadta sovány, aszott csuklóját, és a férfi teste felé csavarta. A vadőr cserzett arca elfehéredett a fájdalomtól. Még megpróbálta bal kézzel kicsatolni a pisztolytokot, de aztán elernyedt.

– Ezzel csak ront a helyzetén, hadnagy – mondta sírós, megbántott hangon. – A Savanyúforrásnál kaptam a telefont. A bejelentő pontosan leírta a maga kocsiját, meg hogy hol van. Azt mondta, hogy egy őzsuta van benne. Erre én…

Delaguerra lazított a szorításon, kicsatolta a revolvertokot, kirántotta belőle a Coltot, és kidobta a kocsiból.

– Kiszállás! – parancsolt rá a vadőrre. – Rajta, intsen le magának valakit az úton. Mi az… nem tud kijönni a fizetéséből? Azt az őzet maga rakta be a kocsiba, a Puma-tónál, maga rohadt, simlis gazember!

A vadőr lassan kikászálódott a kocsiból, és kifejezéstelen arccal, elnyúlt képpel megállt mellette.

– Vagánykodik itt nekem… – motyogta maga elé. – Nagyon megbánja ezt még maga. Fel fogom jelenteni!

Delaguerra átcsúszott a jobb oldali ülésre, és a jobb oldali ajtón szállt ki a kocsiból. Odalépett a vadőrhöz, és nagyon lassan így szólt hozzá: – Nézze, lehet, hogy tévedésben vagyok. És maga tényleg kapott egy telefont. Még az is lehet.

Kiemelte az őzet a kocsiból, letette a földre, és közben a vadőr arcát figyelte. A sovány kis embert csak állt, mozdulatlanul, és meg se próbálta megszerezni a pisztolyát, amely tőle tízlépésnyire hevert a fűben. Hináros szeme fagyos pillantással nézte Delaguerrát.

A Cadillac hirtelen megugrott, és szélsebesen megindult lefelé a lejtőn, míg el nem tűnt szem elől. Amikor már híre-hamva se volt, a vadőr fölvette a földről a fegyverét, bedugta a tokjába, az őzet behúzta a bokrok közé, aztán elindult vissza az úton, az emelkedő teteje felé.

6

– Ez az ember háromszor is kereste a hadnagy urat – mondta a Kenworthy apartmanház portáspultjánál ülő lány –, de nem hagyta meg a számát. Továbbá egy hölgy is kereste kétszer. De nevet nem mondott, és a számát se hagyta meg.

A lány átnyújtott neki három papírcetlit. Mindegyiken az állt, hogy „Joey Chili”, meg a hívás időpontja. Delaguerra még felvette a postáját, aztán köszönésképpen megbökve a kalapja karimáját, beszállt az önműködő liftbe. A harmadikon kiszállt, végigment a hosszú, csendes folyosón, és kinyitotta az egyik lakásajtót. Világosságot se gyújtva, egyenesen a nagy franciaablakhoz ment, kitárta, megállt előtte, és kinézett a mély, sötét égboltra, a villódzó neonfényekre, a tőle két-saroknyira levő Ortega Boulevard-on elsuhanó autók vakító fényszóróira.

Cigarettára gyújtott, és félig el is szívta már, de még mindig nem mozdult. Arca a sötétben megnyúlt, és gondterhelt lett. Aztán végre otthagyta az ablakot, bement a kis hálószobába, felkattintotta az olvasólámpát, és pucérra vetkőzött. Beállt a zuhany alá, ledörzsölte magát a törülközővel, tiszta fehérneműt vett, és kiment a teakonyhába, hogy egy italt keverjen magának. Aztán az italt szürcsölgetve rágyújtott még egy cigarettára, és befejezte az öltözködést. Már a pisztolytokot csatolta fel a hóna alá, amikor a nappaliban megcsörrent a telefon.

Belle Marr volt az. Rekedt volt a hangja, s hallatszott rajta, hogy órák óta sírt.

– Jaj, de örülök, hogy végre elértelek, Sam. Az a helyzet, hogy én nem… én nem is úgy értettem, amit mondtam. Csak még teljesen le voltam taglózva, zavarodott voltam, és tulajdonképpen nem is voltam magamnál. De ezt te úgyis tudtad, ugye, Sam?

– Hát persze hogy tudtam – mondta Delaguerra. – Ne is beszéljünk róla többet. Egyébként, neked volt igazad. Most jövök a Puma-tótól, és már egészen biztos vagyok benne, hogy csak azért küldtek fel körülnézni, hogy ne legyek láb alatt nekik.

– Sam, nekem most már csak te maradtál. Kérlek, nagyon vigyázz magadra, nehogy téged is elintézzenek.

– Kik?

– Te is tudod. Sam, nekem is van szemem. Tisztában vagyok vele, hogy ez egy összeesküvés. Politikai összeesküvés. Meg akartak szabadulni Donnytól.

Delaguerra megszorította a kezében tartott telefonkagylót. Úgy érezte, megbénul a nyelve. Egy pillanatig meg se bírt szólalni. Aztán így szólt: – Hidd el, Belle, lehet, hogy tényleg az történt, ami a látszat. Hogy összeszólalkoztak a fényképek miatt. Végtére is Donny teljes joggal felszólíthatott egy ilyen alakot, hogy lépjen vissza. Ez még nem zsarolás… És te is tudod, hogy pisztoly volt a kezében.

– Sam, tedd meg a kedvemért, hogy kijössz meglátogatni, amikor lesz egy kis időd. – Régen kihunyt érzelmek bujkáltak a hangjában, s valami csendes sóvárgás.

Az ujjaival szórakozottan dobolva az asztalon, kissé habozva megkérdezte: – Mondd, Belle, mikor volt valaki utoljára fenn, a tónál?

– Nem tudom. Én legalább egy éve nem voltam már. Donny… azt hiszem, egyedül járt ki. De lehet, hogy megbeszéléseket is tartott a házban. Nem tudom.

Még mondott néhány szót, aztán hamarosan elbúcsúzott, és letette a kagylót. Üres tekintettel meredt az íróasztalával szemközti falra. Majd felcsillant a szeme, és szúrós kis fények villantak benne. Megfeszültek az arcizmai, és immár semmi kétely sem volt az arckifejezésében.

Visszament a hálószobába a zakójáért és a szalmakalapjáért. Aztán kifelé menet felvette az asztalról a három üzenőcédulát, amin az állt, hogy „Joey Chili”, apró darabokra tépdeste a cetliket, és az egészet elégette egy hamutartóban.

7

Pete Marcus, a megtermett, seszínű hajú detektív oldalvást ült mindenféle haszontalansággal teleszórt íróasztala mellett a kopár irodában, amelyben az övén kívül még egy másik íróasztal is volt, a szemközti falnak nekitolva. Ezen a másik asztalon rend uralkodott, a közepén egy zöld írómappa hevert, rajta egy óniksz tollkészlet, mellette egy kis rézállványon naptár, és egy kagylóhéj, hamutartó gyanánt.

Az ablak mellett, egy faszék egyenes támlájának támasztva, egy céltáblára emlékeztető, szalmafonatú, kerek ülőpárna volt kirakva. Pete Marcus egy maréknyi tollszárat tartott a bal kezében, melyekkel célba dobott a szalmapárnára. Olyan volt, mint egy mexikói késdobáló, csak éppen teljesen unott és tehetségtelen.

Ekkor nyílt az ajtó, és Delaguerra lépett be. Becsukta maga mögött az ajtót, nekidőlt, és faarccal nézett Marcusra. A seszínű hajú detektív recsegve megfordította a székét, és nekidőlt vele az íróasztala szélének.

– Milyen utad volt? – kérdezte Delaguerrától, az állát vakargatva. – A főnök már nagyon hiányol…

Delaguerra dühösen morgott valamit az orra alatt, és bedugott egy cigarettát a szájába.

– Mondd csak, Pete, te ott voltál Marr irodájában, amikor a fényképek előkerültek?

– Igen, de nem én találtam meg őket. Hanem a tanácsos. Mért kérded?

– A saját szemeddel láttad, ahogy megtalálta a képeket?

Marcus egy darabig elgondolkozva nézett maga elé, aztán óvatosan ezt mondta: – Tényleg ott találta a képeket, Sam. Nem ő vitte oda őket… ha netán erre gondolsz.

Delaguerra bólintott, aztán megvonta a vállát. – És mi van a lövedékekkel?

– Az, hogy nem 32-esek. Hanem 25-ösök. Réz-nikkel ötvözet. Egy játék pisztolyba valók. De azért automata fegyver volt, hüvelyeket viszont nem találtunk.

– A hüvelyeket tehát Imlay összeszedte – mondta Delaguerra közönyös hangon. – A fényképeket viszont, amelyekért ölni volt képes, szépen ott hagyta.

Marcus letette a lábát a padlóra, és előrehajolt. Vörösesbarna szemöldöke alatt elnézett a távolba.

– Lehetséges. A képek indítéknak éppen megfelelnek, de azzal együtt, hogy Marr kezében fegyver volt, kizárják az előre megfontoltságot.

– Azt hiszem, jól okoskodsz, Pete. – Delaguerra odament az iroda kis ablakához, megállt előtte, és kinézett rajta. Kis idő múlva Marcus mogorván így szólt: – Pedig szerinted én mindig csak lazsálok.

Delaguerra lassan megfordult, odament Marcushoz, megállt mellette, és lepillantott rá.

– Ne szívd mellre, öreg. Mi egymás mellé vagyunk beosztva, én meg most sáros vagyok, mert azt hiszik, én vagyok Marr kapcsolata a kapitányságon. Ebből a sárból rád is fröccsen valamennyi. De amíg te itt ültél a seggeden, engem minden különösebb ok nélkül

felzavartak a Pumatóhoz, hogy becsempésszenek egy őztetemet a kocsimba, és aztán egy vadőr lekapcsoljon orvvadászatért.

Marcus lassan felemelkedett a székről, és csípőre tette két ökölbe szorított kezét. Nagy, szürke szeme kerekre nyílt, és elfehéredett az orrcimpája.

– Sam, szerintem ebben a házban senki se merne ilyen messzire elmenni.

Delaguerra a fejét ingatta. – Szerintem se, Pete. De az elképzelhető, hogy valakitől kaptak egy tippet, hogy küldjenek fel engem a tóhoz. A többit egy külső ember is megrendezhette. Akárki lehetett.

Pete Marcus visszaült a székre. Felvett az asztalról egy tollszárat, és dühösen belevágta a párnába. A tollszem beleállt a párnába, a szára reszketett, majd a tollszem eltört, és a toll koppanva leesett a padlóra.

– Idehallgass – mondta dörmögő hangon, szemét a földre sütve. – Nekem ez csak a munkám. Nem több. Ez a megélhetésem. Nekem nincsenek magasztos eszményeim a rendőri munkáról, mint neked. Csak egy szavadba kerül, és én odavágom a jelvényemet az öreg pofájába.

Delaguerra lehajolt hozzá, és tréfásan a bordái közé bokszolt. – Oda se neki, öreg fiú. Eszembe jutott valami. Te meg menj haza, és idd le magad.

Kinyitotta az ajtót, és sebes léptekkel távozott. Végigment a márványlapokon addig a helyig, ahol a folyosó kiöblösödött, s három ajtó nyílt róla. A középsőn ez állt: DETEKTÍV-FŐFELÜGYELŐ. Delaguerra belépett egy kis előszobába, melyet korlát választott ketté. A korlát mögött ülő rendőrségi gyorsíró felpillantott rá, aztán egy fejmozdulattal a belső ajtóra mutatott. Delaguerra kinyitotta a korlát ajtaját, bekopogott a belső ajtón, aztán belépett rajta.

A tágas belső irodában ketten voltak. A detektív-főfelügyelő, Tod McKim az íróasztalánál ült, és szigorú pillantással nézett a belépő Delaguerrára. Nagydarab férfi volt, kissé már elhízott és pocakos. Savanyú képű, rosszkedvű ember. Ingerlékenynek látszott. Az egyik szemére egy kicsit kancsalított.

A másik, aki az asztal végén álló, kerekített támlájú székben ült, olyan keresett eleganciával volt öltözve, mint egy dendi. Még kamásnija is volt. Gyöngyházszürke kalapja, szürke kesztyűje, s ébenfa sétapálcája, mely ott hevert mellette, a szomszéd széken. Galambősz haja volt, s szép, élveteg arca rózsás a rendszeres masszírozástól. Mosolyogva nézett Delaguerrára, kissé szórakozott és enyhén gúnyos arccal. Hosszú borostyánszipkát tartott az ujjai közt és dohányzott.

Delaguerra McKimmel szemközt foglalt helyet. Aztán odapillantott az ősz hajú férfira, és üdvözölte: – Jó estét, tanácsos úr.

Drew tanácsos úr csak fölényesen biccentett, de nem szólt semmit.

McKim előrehajolt, és tömzsi, lerágott körmű ujjaival az asztalra csapott. Csöndesen így szólt: – Mondhatom, nem siette el, hogy jelentést tegyen. Mondja, talált valamit?

Delaguerra kifejezéstelen arccal nézett a főfelügyelőre.

– Nem azért küldtek, hogy találjak valamit… hacsak nem azt az őzsutát a kocsimban.

McKim rezzenéstelen arccal hallgatta. Egyetlen arcizma sem rándult. Drew elhúzta ápolt, rózsás ujját a torka előtt, és csettintett hozzá a nyelvével.

– Ne akarjon viccelődni a főnökével, fiam. Delaguerra továbbra is McKimre szegezte a pillantását, és várt. – Magának dicséretes szolgálati múltja van, Delaguerra – mondta McKim lassan, szomorú hangon. – Kevés olyan kiváló seriff volt a megyében, mint a nagyapja. Maga ma jócskán meggyalázta az emlékét. A vadászati törvény megsértésével vádolják, és azzal, hogy akadályozott egy Toluca megyei közeget a kötelessége teljesítésében, továbbá hogy megszökött az őrizetbe vétel elől. Van ehhez valami hozzáfűznivalója?

– Körözvény van ellenem? – kérdezte Delaguerra színtelen hangon.

McKim a fejét ingatta. – Ez egyelőre csak belső, szolgálati ügy. Nincs érvényes feljelentés. Alighanem hiányzik a bizonyíték – mondta, és rosszkedvűen elmosolyodott.

– Ebben az esetben – mondta Delaguerra csendesen – nyilván le kell tennem a jelvényemet.

McKim némán bólintott. – Ne olyan hevesen – szólt közbe Drew. – Semmit se kell elkapkodni.

Delaguerra elővette a jelvényét, megtörölgette a zakója ujján, megnézte, aztán letette a főfelügyelő íróasztalára.

– Oké, főnök – mondta nagyon halkan. – Nekem spanyol vér folyik az ereimben. Tiszta spanyol vér. Nem vagyok se néger, se indián keverék. A nagyapám, ha ilyen helyzetbe kerül, nem sokat beszélt volna, hanem inkább előhúzza a Coltját, de ez nem azt jelenti, hogy én csak úgy félvállról veszem a dolgot. Csapdát állítottak nekem, mert valamikor régen jó barátja voltam Donegan Marrnak. Maga is nagyon jól tudja, hogy a barátságunk semmilyen tekintetben nem befolyásolta a rendőri munkámat. Lehetséges azonban, hogy a tanácsos úr és politikai barátai másképp gondolják.

Drew felpattant ültéből. – Kikérem magamnak, hogy ezen a hangon beszéljen rólam – vakkantotta.

Delaguerra lassan elmosolyodott. Nem szólt semmit, oda se nézett Drew-ra. Drew visszaült a székére. Komoran nézett maga elé, és mélyeket lélegzett.

Kisvártatva McKim besöpörte Delaguerra jelvényét az íróasztala középső fiókjába, aztán felkelt.

– Delaguerra, maga fel van függesztve. Velem tartsa a kapcsolatot – mondta, s gyors léptekkel távozott a belső ajtón át, vissza se tekintve.

Delaguerra hátratolta a székét, és megigazította a kalapját. Drew megköszörülte a torkát, és békülékeny mosollyal az arcán így szólt: – Lehet, hogy én is kicsit elhamarkodottan viselkedtem. Nyilván azért, mert bennem meg ír vér van. Ne vegye zokon. Ezt a leckét, amit maga most kapott, mindnyájunknak meg kellett tanulnunk. Elfogad tőlem egy jó tanácsot?

Delaguerra felállt, rámosolygott Drew-ra. Halvány kis mosoly volt, éppen csak hogy ott bujkált a szája sarkában, miközben az arca komoly maradt.

– Tudom, mit akar mondani, tanácsos úr. Hogy szálljak le a Marr-ügyről.

Drew felnevetett. Megint a kedélyes arcát mutatta. – Nem egészen. Marr-ügy ugyanis nem létezik. Imlay bevallotta, hogy ő lőtte le, állítólag önvédelemből. Holnap reggel önként feladja magát a rendőrségen. Nem, fiatalember, én egészen mást akarok tanácsolni magának. Azt mondom, menjen szépen vissza Toluca megyébe, és kérjen bocsánatot attól a vadőrtől. Szerintem ennyi bőven elég lesz neki. Tegyen egy próbát, és majd meglátja, hogy igazam van.

Delaguerra gyors léptekkel a folyosóra nyíló ajtóhoz ment. Kinyitotta, de még hirtelen visszafordult egy pillanatra. Egyszerre olyan széles mosoly jelent meg az arcán, hogy valamennyi foga kivillant.

– Tanácsos úr, nekem elég jó szemem van, és megismerem, ha gazemberrel van dolgom. Az a vadőr azóta már biztosan meg is kapta a pénzét a fáradságáért – mondta, s azzal kilépett az ajtón.

Drew nézte, ahogy kis halk kattanással becsukódik mögötte az ajtó. A dühtől szinte megdermedt az arca. Rózsás árnyalata hamuszürkére változott. Mérgében annyira reszketett a szipkát tartó keze, hogy a hamu lehullott makulátlan, pengeélesre vasalt nadrágja térdére.

– Az istenit annak az előkelő spanyol anyádnak – mondta maga elé fogcsikorgatva a beállott csöndben. – Na, csak játszd itt nekem a finom úriembert, annál könnyebb lesz kilukasztani a bőrödet.

A dühtől kissé nehézkesen felállt az asztaltól, és gondosan lesöpörgette a hamut a nadrágjáról.

De ahogy a szomszéd széken heverő kalapjáért és sétapálcájáért nyúlt, reszketett az a szépen ápolt keze.

8

A Newton Streetnek azon a szakaszán, amely a Harmadik és a Negyedik utca közé esett, egymást érték az olcsó ruházati üzletek, zálogházak, játéktermek és garniszállók, melyek előtt sunyi képű alakok lődörögtek, és cigarettával a szájukban sustorogtak egymás közt, szinte meg se mozdítva az ajkukat. A két sarok közt félúton egy napellenző ponyvára kiakasztott fatáblán az állt, hogy Stoll biliárdszalon. Alatta lépcső vezetett le az alagsorba. Delaguerra lement a lépcsőn.

A játékterem eleje szinte vaksötét volt. Az asztalokat huzat borította, a dákók katonás rendben sorakoztak a falnál. A terem végében azonban világosság volt, s az éles fényben összehajló fejek és vállak körvonalai rajzolódtak ki. Nagy volt a zsivaj. Mindenki túlkiabálta a másikat, ahogy bemondták a tétjeiket. Delaguerra elindult a világosság felé.

Hirtelen, mint egy adott jelre, elhallgatott a lárma, és a beálló csöndben jól hallatszott az egymásnak ütköző golyók csattanása meg az asztal párnázott keretének ütköző golyók tompa puffanása, és a végén a hármas karambol. Amire aztán újra kitört a kiabálás.

Delaguerra megállt az egyik letakart asztalnál, elővett a tárcájából egy tízdollárost, aztán a tárca egyik zsebéből előhúzott egy kis ragasztós hátú címkét. Ráírta, hogy „Hol van Joe?”, ráragasztotta a pénzre, és négybe hajtogatta a bankjegyet. Odament a tolongó tömeghez, és lassan előrefurakodott egészen az asztalig.

Egy magas, sápadt képű, középen elválasztott hajú férfi a dákóját krétázta faarccal, s közben a golyók állását tanulmányozta. Előrehajolt, és megtámaszkodott erős, fehér ujjain. Az asztalt körülálló fogadók kiáltozását mintha elvágták volna. A magas férfi teljes nyugalommal, könnyed mozdulattal meglökte a golyót, mely hármat pattant az asztal falán.

Egy dagadt képű, piros arcú ember volt a kikiáltó, aki egy magas lábú széken ült. – Negyven a tét Maxra. Nyolccal kezdünk.

A magas férfi újra megkrétázta a dákóját, és közben szórakozottan nézte a tömeget. A pillantása átsiklott Delaguerrán, de semmi jelét sem adta, hogy megismerte volna. Delaguerra közelebb lépett hozzá, és megszólította: – Te magadra fogadsz, Max? Ötöt teszek a következő lökésre.

A magas ember bólintott. – Helyes – mondta.

Delaguerra letette az összehajtogatott pénzt az asztal szélére. Egy fiatalember csíkos ingben odanyúlt érte, Max Chili azonban észrevétlenül félretolta a kezét, és a tízdollárost begyűrte a mellényzsebébe. – Öt a tét – mondta fakó hangon, és újra ráhajolt az asztalra.

A golyó jobbra-balra pattogott az asztalon, és bár csak egy hajszálon múlt, megint sikerült a karambol. Kitört az éljenzés. A magas férfi átadta a dákóját a segédjének, a csíkos inges fiatalembernek, és így szólt: – Szünet. Ki kell mennem.

Hátrament a terem sötét végébe, és benyitott egy URAK feliratú ajtón. Delaguerra rágyújtott egy cigarettára, és végignézett a közönségen. A szokásos szedett-vedett Newton Street-i népség volt. Max Chili ellenfele, aki ugyanolyan magas, sápadt és faarcú férfi volt, mint Max, a kikiáltó mellett állt. Mondott neki valamit, de közben nem nézett rá. Nem messze tőlük egy nagyon magabiztos, nagyon jóképű filippínó állt. Nagyon jól szabott, drapp öltönyben volt, és egy csokoládészínű szivarkából pöfékelt.

Max Chili visszament az asztalhoz, felvette a dákóját, és megkrétázta a végét. Két ujjával benyúlt a mellényzsebébe, és unottan odaszólt Delaguerrának: – Tartozom neked egy ötössel, haver – mondta, és átnyújtott neki egy összehajtogatott papírpénzt.

Simán megcsinált három karambolt zsinórban, szinte szünetet sem tartva. Mire a kikiáltó bejelentette: – Negyvennégy a tét Maxra. Tizenkettővel indulunk.

Két férfi kivált a tömegből, és megindult a bejárat felé. Delaguerra követte őket a letakart biliárdasztalok közt a lépcső aljáig. Ott megállt, kihajtogatta a Maxtól kapott pénzt, és megnézte az üzenete alá odafirkantott címet. Összegyűrte a pénzt, és épp zsebre akarta tenni, amikor valami kemény tárgy nyomódott a hátába. Egy mély férfihangot hallott a háta mögül, mely úgy zengett, mint egy bendzsó húrja: – Kisegítenél egy jó barátot, haver?

Delaguerrának reszketni kezdett az orrcimpája, s az izmai megfeszültek. Felnézett a lépcsőre, a két előtte haladó férfi lábára, s az utcai lámpák beszűrődő fényére.

– Úgy is jó – mondta mogorván a mély, zengő hang.

Delaguerra oldalt vetette magát, és ugrás közben megperdült a tengelye körül. A karja hátralendült, és estében megragadta egy férfi bokáját. A pisztoly csöve éppen eltévesztette a fejét, és a válla csúcsára csapott le, amitől éles fájdalom nyilallt végig a bal karján. Hangos zihálás hallatszott. Egy erőtlen kaszáló kéz leütötte a szalmakalapját. Vékony, vinnyogó hangot hallott a közvetlen közelből. Hasra hengeredett, megcsavarta a kezében tartott bokát, maga alá húzta a térdét, és fellökte magát. Talpra ugrott, könnyedén és ruganyosan, mint egy macska. Aztán fölrántotta a bokát, és ellökte magától. A drapp öltönyös filippínó hanyatt zuhant. Delaguerra egy reszkető csövű pisztolyt látott maga előtt. Azonnal kirúgta a kis barna kézből, mely ráfogta, és a pisztoly beszánkázott az egyik biliárdasztal alá. A filippínó mozdulatlan feküdt a padlón, csak a fejét próbálta emelgetni, melyen még mindig ott ült a kalap, mintha beleragadt volna abba a pomádés, fekete hajába.

Közben a biliárdterem végében békésen folyt tovább a karambolozás. Ha talán feltűnt is valakinek a puffanás hangja, senki se vette magának a fáradságot, hogy kiderítse, mi volt az. Delaguerra előkapott a farzsebéből egy ólmosbotot, és lehajolt a filippínó fölé. A filippínó barna arca rémülten nézett fel rá.

– Sokat kell még tanulnod. Na, kelj fel.

Delaguerra hangja metszőn hideg volt, de teljesen szenvtelen. A kis barna bőrű ember feltápászkodott, felemelte a karját, aztán a bal karja a jobb válla felé nyúlt. Delaguerra egy gyors csuklómozdulattal lecsapott a vállára. A kis barna ember úgy vinnyogott, mint egy éhes kiscica.

Delaguerra megvonta a vállát. Gúnyos mosoly jelent meg az arcán.

– Mi akart ez lenni? Csak nem rablás? Na, majd legközelebb, fülöpke. Most nem érek rá. De tűnés innen!

A filippínó összegörnyedve bebújt a biliárdasztalok közé. Delaguerra áttette az ólmosbotot a bal kezébe, és a jobb keze a pisztolyához kapott. Ebben a tartásban állt egy pillanatig és a filippínó szemét figyelte. Aztán megfordult, és gyorsan felment a lépcsőn.

A kis barna ember előreszaladt a sötétben a fal mentén, és bemászott az egyik asztal alá a pisztolyáért.

9

Joey Chili hirtelen mozdulattal rántotta fel az ajtót. Egy kis tömzsi, kopott, célgömb nélküli pisztoly volt a kezében. Alacsony ember volt. Viharvert, megátalkodott pasas, aki mindig aggodalmas képpel nézett a világba. Ráfért volna már egy borotválkozás, és inget is régen válthatott utoljára. A szobából csípős oroszlánszag áradt ki a folyosóra.

Leeresztette a pisztolyt, fanyarul elmosolyodott, és félreállt az ajtóból.

– Na, jól van, zsarukám. Elég soká tartott, amíg ideértél.

Delaguerra belépett a szobába, és behúzta maga mögött az ajtót. Hátratolta a tarkójára a szalmakalapját, és kifejezéstelen arccal Joey Chilire emelte a tekintetét. – Mért kellene nekem fejből tudnom a város minden csavargójának a lakcímét? Maxtól kellett megkérdeznem, hogy hol laksz.

Az alacsony férfi morgott valamit az orra alatt, aztán leheveredett az ágyára. A pisztolyt bedugta a párnája alá. Két kezét összekulcsolta a feje alatt, és fölnézett a mennyezetre.

– Mondd csak, zsarukám, nincs nálad véletlenül egy százas?

Delaguerra odahúzott egy széket az ágyhoz, és lovagló ülésben leült rá. Elővette kis tömzsi pipáját, lassan megtömte, és közben undorodva végighordozta tekintetét a becsukott ablakon, a vaságy keretének lepattogzott zománcozásán, a piszkos és gyűrött ágyneműn, a sarokban álló lavóron, az állványán lógó két piszkos törülközőn, a kopár kredencen, melyen csak egy Biblia hevert, amin egy félig ivott gincsüveg állt.

– Dekkolsz? – kérdezte minden különösebb érdeklődés nélkül.

– Szarban vagyok. De nyakig. Viszont tudok valamit. Ami bőven megér egy százast.

Delaguerra lassan, közönyösen eltette a dohányzacskóját, odatartott egy égő gyufaszálat a pipájához, megszívta, és ráérősen pöfékelni kezdett. A kis ember már türelmetlenül fészkelődött az ágyán, de közben le se vette a szemét Delaguerráról. – Azt meg kell hagyni, hogy te mindig megbízható spicli voltál, Joey – mondta Delaguerra. – De száz dollár még egy zsarunak is nagy pénz.

– Hidd el, haver, megéri. Mármint, ha érdekel annyira a Marr-gyilkosság, hogy ki akarjad borítani a bilit.

Delaguerra hideg, szúrós szemmel nézett a kis emberre. A foga keményen ráharapott a pipa szárára.

– Hallgatlak, Joey – mondta halk, fenyegető hangon. – Ha ér annyit, amit mondasz, megkapod a pénzt. De vigyázz, ne próbálj átejteni.

A kis ember felkönyökölt fektében. – Tudod, ki az a lány Imlay-vel azokon a huncut fényképeken?

– A nevét tudom – mondta Delaguerra közönyösen. – De a képeket nem láttam.

– A Stella La Motte csak művésznév. Az igazi neve Stella Chili. És nekem a húgom.

Delaguerra karba fonta a kezét a szék támláján. – Ez szép – mondta. – Folytasd.

– Ki volt csinálva az egész. Stella meg odacsalta a pasast. Egy pár levél heroint kapott érte egy kis ferde szemű fülöpkétől.

– Egy fülöpkétől? – csapott le a szóra Delaguerra. Megfeszültek az arcizmai.

– Igen, egy kis sárgától. Jóképű kis strici, jól öltözik. Kokót árul. Toribo a neve. De mindenki csak úgy hívja, hogy Caliente. Stellával szemközt lakik, a folyosó túloldalán, és Stella tőle szokta venni az anyagot. Aztán beszervezte ebbe a buliba. Az volt a dolga, hogy valamit belecsöppentsen Imlay italába, amitől az ipse elájult. Aztán beeresztette a fülöpkét, az meg csinált egy pár fényképet. Jó, mi? Csak aztán az a hülye kurva megbánta az egészet, és elmondta Maxnak meg nekem, hogy mi volt.

Delaguerra csak némán bólintott.

A kis ember elvigyorodott, olyan szélesen, hogy kilátszottak a tömpe kis fogai. – Na és, mit csinálok erre én? Rátapadok a fülöpkére. De mint az árnyék. És egyszer csak szépen elvezet Dave Aage-hoz, a Vendome-ba, a legfelső emeletre… szerintem ez megér egy százast.

Delaguerra lassan bólintott, kiszórt egy kis hamut a tenyerébe, és elfújta. – Ki tud még erről rajtad kívül?

– Max. Ő is megerősíti, ha szépen kéred. Csak ő nem akar benne lenni. Max nem szereti az ilyet. Adott annyi pénzt Stellának, hogy tűnjön el a városból. Mert ezek nagyon kemény fiúk ám.

– Max nem tudhatja, hogy te hová követted a fülöpkét, Joey.

A kis ember hirtelen felült az ágyban, és ugyanazzal a lendülettel letette a lábát a padlóra. Elkomorodott a képe.

– Én nem hantázok, haver. Nem szoktam.

– Hiszek neked, Joey – mondta Delaguerra csendesen. – Csak kéne valami bizonyíték is. Mit tudsz nekem nyújtani?

A kis ember dühösen felhorkant. – Mit kell itt bizonyítani? Olyan világos, mint a vakablak. A fülöpke vagy már elejétől fogva Mastersnek és Aage-nak dolgozott, vagy előbb megcsinálta a képeket, és csak aztán adta el nekik az árut. Aztán valaki eljuttatja a képeket Marrnak, és holtbiztos, hogy Masters és Aage utasítására, de Marr nem tudja, hogy náluk is van a képekből. Imlay benevezett a bíróválasztásra, az ő támogatásukkal. Vagyis ez a szar alak az ő emberük, de azért mégiscsak egy szarjancsi. Sokat iszik, és az a fajta, aki hamar begurul. Ezt mindenki tudja róla.

Delaguerrának felcsillant a szeme, de egyébként olyan volt az arca, mint egy kőbálványé. A pipa olyan mereven állt a szájában, mintha betonba öntötték volna.

Joey Chili vigyorogva folytatta. – És akkor megcsinálják a nagy húzást. Eljuttatják a képeket Marrnak, de Marr nem tudja, hogy kitől kapta a képeket. Imlay meg kap egy fülest, hogy kinél vannak a képek, és hogy mi van a képeken, és azt is megsúgják neki, hogy Marr zsarolni akarja a képekkel. És mit tesz erre egy olyan mandró, mint Imlay? Elmegy vadászni, meglövi… aztán Pici John Masters meg a komája megsüti, és szépen megeszi a nyulat.

– Vagy az őzet – jegyezte meg Delaguerra szórakozottan.

– Hogy mi van? Nem mindegy az?

Delaguerra elővette a tárcáját, és leszámolt belőle néhány bankjegyet a térdére. Aztán szoros kis hengerbe csavarta a pénzt, és odadobta az ágyra.

– Beszélnem kéne Stellával, Joey. El tudod intézni?

A kis ember begyűrte a pénzt az ingzsebébe, és közben a fejét rázta. – Nem fog menni. De próbálj beszélni Maxszal. Azt hiszem, Stella már lelépett, és én is lelépek, most, hogy már vastag vagyok. Mert ezek nagyon kemény fiúk, ahogy már mondtam… és lehet, hogy nem voltam elég profi… Észrevettem, hogy egy pofa rám tapadt. – Felállt, ásított. – Nem kérsz gint? – kérdezte.

Delaguerra nemet intett a fejével, és csak némán nézte, ahogy a kis ember odamegy a kredenchez, fogja a ginesüveget, és tölt magának egy vastag falú pohárba. Egy hajtásra kiitta a gint, aztán le akarta tenni a poharat a kredencre.

De akkor csörrenve betört az ablaküveg. Olyan volt, mint egy kesztyű csattanása. Néhány üvegszilánk lehullott a piszkos hajópallóra, szinte Joey lába elé.

A kis ember két-három másodpercig csak állt mozdulatlanul. Aztán kiesett a kezéből a pohár, és elgurult, majd nekikoccant a falnak. Aztán megroggyant a lába. Joey lassan eldőlt, majd a hátára hengeredett.

A bal szeme fölötti lukból lassan, akadozva vér buggyant elő, és lecsurgott az arcán. Aztán egyre sebesebben bugyogott a vér, és a luk is egyre nagyobb lett. Joey Chili pedig olyan üres és közönyös tekintettel bámult a mennyezetre, mint akit ezek a dolgok már egyáltalában nem érdekelnek.

Delaguerra vigyázva lecsúszott a székről, és négykézlábra ereszkedett. Végigmászott az ágy előtt, az ablak melletti falhoz, aztán kinyújtotta a kezét, és benyúlt Joey Chili ingébe. Kis ideig a szívére szorította az ujját, majd fejcsóválva visszahúzta a kezét. Levette a kalapját, mélyen leguggolt, aztán lassan, óvatosan felemelte a fejét, éppen csak annyira, hogy az alsó sarkánál kileshessen az ablakon.

A sikátor túloldalán álló raktárépület kopár tűzfalára látott. Magasan, a tető alatt néhány elszórt ablak nyílt a falon, egyikben se látott világosságot. Delaguerra lehúzta a

fejét. – Hangtompítós puska lehetett – mondta halkan maga elé. – Mindenesetre nagyon jó lövés volt.

Megint kinyújtotta a kezét, és kissé restelkedve kivette a pénzt Joey Chili ingzsebéből. Aztán a fal mentén négykézláb elmászott az ajtóig, guggolva felnyúlt a kulcsért, kivette a zárból, és lenyomta a kilincset, felegyenesedett, gyorsan kilépett az ajtón, és kívülről bezárta a kulccsal.

Végigment a piszkos folyosón, lement a lépcsőn a földszintre, a hosszú és keskeny hallba. A hallban nem volt senki. A portáspultnál se állt senki. Delaguerra megállt az üvegezett bejárati ajtónál, és kinézett az utcára. A szemközti favázas ház panzió volt, és néhány öregember üldögélt a tornácon a hintaszékében cigarettázva. Elég békésnek látszottak. De azért néhány percig még figyelte őket.

Aztán kilépett az utcára, gyors pillantást vetett jobbra is, meg balra is, és a parkoló autók mellett elhaladva elment az első" sarkig. Két utcával arrébb leintett egy taxit, és visszavitette magát a Newton Street-i Stoll Biliárdszalonhoz.

Most már az egész biliárdterem ki volt világítva. Pattogva koccantak a golyók, és a cigarettafüst sűrű ködéből hol itt, hol ott bukkant elő egy-egy játékos. Delaguerra körülnézett, aztán odament, ahol a dagadt képű, piros arcú ember ült a magas lábú székén, egy pénztárgép mellett.

– Maga a Stoll?

A dagadt képű bólintott.

– Mondja, hova lett Max Chili?

– Réges-régen lelépett. Csak száz partit játszottak. Szerintem hazament.

– És az hol van?

A dagadt képű szeme egy villanásnyira Delaguerrára pillantott, aztán elfordította a tekintetét.

– Mit tudom én.

Delaguerra a zsebe felé nyúlt, amelyben a rendőrjelvényét hordta, de aztán gyorsan leeresztette a kezét – de azért nem olyan nagyon gyorsan. A dagadt képű elvigyorodott.

– Ja, ez hivatalos? Na, jól van. A Mansfieldben lakik. Három sarokra, nyugat felé, a Grand Avenue-n.

10

Cefarino Toribo, a jóképű kis filippínó a drapp öltönyében, felszedte a visszajáró két tízcentest és három egycentest a távírda pultjáról, és rámosolygott az unatkozó szőke nőre, aki felvette tőle a táviratot.

– Ezt mindjárt kikézbesítik, ugye, szivi?

A nő jeges pillantást vetett a blankettára. – Hotel Mansfield? Húsz perc lesz… és semmi szivi.

– Oké, szivi.

Toribo laza eleganciával kisasszézott a távírdából. A szőke nő felszúrta a távirati blankettát egy hosszú szögre, és hátraszólt a kolléganőjének: – Ennek a palinak elment a józan esze. Táviratot küld egy szállodába, ami három sarokra van innen.

Cefarino Toribo végigsétált a Spring Streeten, s ott lebegett mögötte a csokoládészínű cigaretta füstje. A Negyedik utcán nyugatnak fordult, és a harmadik sarkon, a borbélyüzlet mellett, belépett a Mansfield hátsó bejáratán. Felment a félemeletre vezető márványlépcsőn, elhaladt az olvasószoba mellett, aztán a szőnyegborítású lépcsőkön fel, a második emeletre. A lifteknél befordult egy hosszú folyosóra, és az ajtók számozását olvasgatva, peckesen ellépkedett a legvégéig, majd ott visszafordult.

A folyosó közepe felé, ahol kissé kiöblösödött és ahol két ablak nyílt az udvarra, volt egy üvegtetejű asztal és néhány szék. Toribo helyet foglalt, a csikkről rágyújtott egy új cigarettára, hátradőlt a székén, és hallgatta a jövő-menő lifteket.

Valahányszor az egyik ott állt meg, azon az emeleten, Toribo előredőlve fülelt, hogy nem hall-e lépteket. Körülbelül tíz percig kellett várnia. Ekkor felállt, elment a kiöblösödés sarkáig. A jobb hóna alól elővett egy kecses, hosszú csövű pisztolyt, áttette a jobb kezébe, és a csövével lefelé, a fal mentén leeresztette.

Egy boyegyenruhás, köpcös kis, himlőhelyes arcú filippínó jött végig a folyosón, a kezében kis tálcával. Toribo odapisszegett neki, és ráfogta a pisztolyát. A köpcös filippínó boy megperdült a sarkán, és leesett állal, kiguvadt szemmel bámult a fegyverre.

– Hányas szoba? – kérdezte Toribo.

A kis dagi filippínó idegesen és bocsánatkérőn rámosolygott. Odajött Toribóhoz, és megmutatta neki a tálcáján heverő sárga borítékot. Valaki kézzel a 338-as számot írta rá.

– Tedd le, ide – mondta Toribo nyugodt hangon.

A filippínó boy letette a táviratot az üvegasztalra. Közben le se tudta venni a szemét a pisztolyról.

– Most tűnés – mondta Toribo. – A táviratot pedig bedugtad az ajtó alatt, világos?

A dagi boy bólintott a kerek, fekete fejével, megint idegesen rámosolygott Toribóra, és szaporán elindult a liftek felé.

Toribo a zakója zsebébe tette a pisztolyt, és elővett egy összehajtogatott fehér papírlapot. Vigyázva széthajtogatta, és valami csillogó, fehér port rázott le róla az összeszorított bal hüvelykujja és mutatóujja közti kis mélyedésbe. A fehér port mohón felszippantotta, aztán elővett egy lángvörös selyem zsebkendőt, és megtörölte vele az orrát.

Kis ideig mozdulatlanul állt. A szeme elhomályosult és palaszínű lett, barna arcbőre mintha kifeszült volna kiugró járomcsontjára. Nagyokat sóhajtva szívta be a foga közt sípoló levegőt.

Fogta a sárga borítékot, elment a folyosó végébe, az utolsó ajtónál megállt, és bekopogott.

Kiszólt egy hang. A filippínó odahajolt az ajtó sarkához, és magas, tiszteletteljes hangon így szólt:

– Postát hoztam, uram.

Ágyrugók nyikorgása hallatszott. Léptek közeledtek az ajtóhoz. Kulcs fordult a zárban, és kinyílt az ajtó. Toribo készenlétben tartotta a pisztolyát. Ahogy az ajtó kinyílt, gyorsan, egy kecses csípőmozdulattal, oldalvást belépett a résbe. A pisztolycsövet Max Chili hasába nyomta.

– Hátra! – vakkantotta a filippínó, és a hangja megint olyan fémesen pengett, mint a bendzsó húrja.

Max Chili elhátrált a pisztoly elől. Egészen az ágyig hátrált, és amikor a lába beleütközött az ágy keretébe, lehuppant rá. Nyikorogtak a rugók, és zizegve összegyűrődött egy újságlap. Max Chili sápadt arca teljesen kifejezéstelen volt.

Toribo finoman becsukta a szobaajtót, és ráfordította a kulcsot. Ahogy bekattant a zár nyelve, egyszerre eltorzult Max Chili arca. Az ajka remegni kezdett, és nem tudott uralkodni rajta.

Toribo gúnyosan, azon a mély, zengő hangján így szólt: – Köptél a zsaruknak? Adios.

A hosszú csövű pisztoly felugrott a kezében, aztán újra meg újra, még sokszor egymás után. Halványkék füst szállt fel a csövéből. Alig szólt nagyobbat, mint amikor kalapáccsal bevernek egy szöget, vagy mint amikor valaki ököllel rákoppant egy szál deszkára. Csak ez a hang éppenséggel hétszer ismétlődött.

Max Chili lassan hanyatt dőlt az ágyon. A lába lenn maradt a földön. A tekintete megdermedt, az ajka szétnyílt, és rózsaszín hab szivárgott elő a szájából. Kigombolt inge mellén vérfoltok jelentek meg. Mozdulatlanul hevert az ágyon, és a szeme a mennyezetet nézte. A lába lelógott a padlóra, és a rózsaszín hab már bugyogva dőlt kifelé elkékült ajkai közt.

Toribo áttette a pisztolyt a bal kezébe, és bedugta a jobb hóna alá. Odaoldalazott az ágyhoz, megállt mellette, és lenézett Max Chilire. Kis idő múlva abbamaradt a rózsaszín hab bugyogása, és Max Chili arca kisimult. Már csak egy halott kifejezéstelen arca volt.

Toribo visszament az ajtóhoz, kinyitotta, és a szemét még mindig az ágyra szegezve, kihátrált a folyosóra. Ebben a pillanatban mintha valami megmozdult volna a háta mögött.

Felkapta a kezét, és meg akart perdülni a sarkán, amikor valami lesújtott a fejére. A padló imbolyogni kezdett a szeme előtt, aztán az arcába csapódott. De akkor már nem volt magánál.

Delaguerra berugdosta a filippínó lábát a szobába, mert nem tudta becsukni tőle az ajtót. Aztán behúzta az ajtót, ráfordította a zárat, és bőrfonatú ólmosbotját lóbálva, gyorsan az ágyhoz ment. Megállt az ágy mellett, és elég hosszan állt ott. Aztán végül ezt dörmögte maga elé: – Takarítanak. Úgy látszik, takarítanak.

Visszament a filippínóhoz, hanyatt fordította, és átkutatta a zsebeit. A filippínó lehunyt szemmel, nehezen szedte a levegőt. A fél arcán meg-megrándult egy kis izom. Delaguerra elővett a zakója zsebéből egy kis tekercs vékony drótot, és hátrakötötte vele a kis barna ember csuklóját. Odavonszolta az ágyhoz, feltámasztotta az ágy lábához, és egy darab dróttal a nyakánál odahurkolta hozzá. A tűzpiros zsebkendőt rácsomózta a drótra.

Kiment a fürdőszobába, egy pohárba vizet eresztett, és a vizet a filippínó arcába löttyintette.

Erre Toribo összerándult, és felhördült, ahogy a drót megfeszült azon a barna nyakán. Felpattant a szeme. Kinyitotta a száját és kiáltani akart.

Delaguerra feszesre húzta a vékony drótot a nyakán. A kiáltást mintha elvágták volna. Helyette csak kínos, köhögő hörgés jött ki a torkán. És lebiggyedt az ajka.

Delaguerra meglazította drótot, és lehajolt a filippínóhoz. Csöndesen, fenyegető nyájassággal így szólt:

– Tudom, hogy szeretnél mondani nekem valamit, faszikám. Talán nem most mindjárt. Lehet, hogy majd csak sokára. De tudom, hogy eljön az ideje, amikor majd nagyon szeretnél mondani nekem valamit.

A filippínó ádázul forgatta a szemét. Dühében elsárgult a szeme fehére. Kiköpött, aztán szorosan összezárta az ajkát.

Delaguerra vészesen elmosolyodott. – Látom, szívós gyerek vagy – mondta csendesen. Megrántotta a zsebkendő sarkát, és a drót belevágott a filippínó barna nyakába. Épp az ádámcsutka fölött.

A filippínó lába rángatózni kezdett, a padlót rugdosta. Görcsökben fetrengett az egész teste. Barna arca lila lett a fejébe toluló vértől. A szeme kidülledt, és megpattantak benne az erek.

Delaguerra megint meglazította a drótot.

A filippínó levegő után kapkodott. A feje lekonyult, aztán hátrarándult, és nekikoppant az ágy lábának. Kirázta a hideg.

– Sí… beszélek – mondta hörögve.

11

Amikor megszólalt az ajtócsengő, Vasfejű Toomey óvatos mozdulattal rátett egy fekete tízest az asztalon heverő piros bubira. Aztán megnyalta a szája szélét, összecsapta a

kezében tartott lapokat, letette a kártyát, és a nappali széles boltíve alatt a ház bejárati ajtaja felé pillantott. Lassan felállt az asztaltól. Nagy böhöm ember volt, hosszú, ősz hajjal és jókora cserpákkal.

A nappaliban, egy kanapén karcsú, szőke lány hevert, és egy hasadozott, vörös ernyőjű állólámpa fényénél egy magazint olvasgatott. Csinos lány volt, csak kicsit sápatag, és vékony, ívelt szemöldökétől olyan volt az arca, mintha mindig csodálkoznék valamin. Leejtette a magazint, hirtelen lendülettel felült, ugyanazzal a mozdulattal letette a lábát a földre, és Toomeyra pillantott. A szemében rémület villant.

Vasfejű Toomey szótlanul kifelé mutatott a hüvelykujjával. A lány felállt, és a lengőajtón át gyorsan kiment a konyhába. Hangtalanul behúzta maga mögött az ajtót.

Megint megszólalt a csengő. Türelmetlenül, és hosszabban, mint az előbb. Toomey bedugta fehér zoknis lábát a papucsába, feltette a szemüvegét az orrára, és a szomszéd székről elvette a revolverét. Felvett a földről egy gyűrött újságot, és lazán ráborította a bal kezében tartott revolverre. Aztán minden sietség nélkül az ajtóhoz cammogott.

Ásítva ajtót nyitott, és a szemüvege mögül álmosan hunyorgott a magas férfira, aki a verandán állt.

– Tessék – mondta kelletlenül. – Mit akar?

– Rendőrnyomozó vagyok – mondta Delaguerra –, és Stella La Motte-ot keresem.

Vasfejű Toomey fél kézzel az ajtófélfának támaszkodott, és vastag karjával elreteszelte a bejáratot. Unott arccal nézett a látogatóra.

– Eltévesztette a házszámot. Itt nincsenek lányok.

– Azért én egy kicsit körülnéznék – mondta Delaguerra.

– Tudja, hol fog maga körülnézni, zsarukám? – mondta Toomey derűsen.

Delaguerra előkapott egy pisztolyt a zakózsebéből, és egy gyors, lendületes mozdulattal lecsapott vele Toomey bal csuklójára. Toomey elejtette az újság alá rejtett revolvert, és most már egyáltalában nem volt olyan derűs az ábrázata.

– Ócska trükk – vetette oda neki Delaguerra. – Na, indulás befelé.

Toomey fájósán rázta a bal csuklóját, aztán elvette a jobb kezét az ajtófélfáról, és állon akarta vágni Delaguerrát, aki azonban elhajolt az ütés elől. Összevonta a szemöldökét, és rosszallóan ciccegett a nyelvével.

Toomey rávetette magát. Delaguerra oldalt lépett, és lecsapott a pisztollyal Toomey fejére. Toomey elterült a küszöbön. Hasmánt hevert félig benn a házban, félig kinn a verandán. De csak felmordult, feltámaszkodott, és már tápászkodott is fölfelé, mintha mi sem történt volna.

Delaguerra félrerúgta Toomey revolverét. A házból egy nyíló lengőajtó halk suhanása hallatszott. S ahogy Delaguerra a hang irányába nézett, Toomey, aki már fél térden volt, ököllel gyomron vágta. Delaguerra felnyögött, és még egyszer fejbe vágta Toomeyt. Toomey azonban csak megrázta a fejét, és felhördült: – Ezzel semmire se megy!

Azzal oldalt vetette magát, átkulcsolta Delaguerra lábát, és kirántotta alóla. Delaguerra lehuppant a padlóra, éppen az ajtókeret közé. A fejét beverte az ajtófélfába, és ettől kicsit elkábult.

Karcsú, szőke nő rohant elő a nappaliból, egy kis automatát szorongatva a kezében. Ráfogta Delaguerrára, és vad dühvel rákiáltott: – Fel a kezekkel! Te rohadt zsaru!

Delaguerra megrázta a fejét, és mondani akart valamit, de elakadt a lélegzete, mert Toomey megcsavarta a lábát. Toomey összeszorított foggal és olyan elszántan csavargatta Delaguerra lábát, mintha a világon semmi más nem számítana, és mintha csak a saját lábát csavargatná, amivel azt csinál, amit akar.

Delaguerra feje hátrarándult, és az arca elfehéredett. Fájdalmában eltorzult az arca. Minden erejét összeszedve felemelkedett, a bal kezével megragadta Toomey üstökét, és

elkezdte maga felé húzni a fejét, míg meg nem feszült a férfi nyaka. Akkor aztán a Colt csövével lecsapott az állára.

Toomey teste elernyedt, élettelenül leroskadt Delaguerra lábára, aki mozdulni sem bírt a rázuhant tömegtől. A jobb kezére támaszkodva hevert a két ajtófélfa közt, és megpróbálta feltolni magát, hogy laposra ne nyomja Toomey súlya. A jobb kezét azonban, amelyben a Coltot tartotta, nem bírta felemelni a padlóról. Közben a szőke nő egyre közelebb jött, dúlt arca elfehéredett a dühtől.

– Stella – szólította meg Delaguerra elcsigázva –, legyen észnél. Joey…

A szőke nő akkor már magánkívül volt. A szeme összeszűkült, és furcsa kis fények villództak benne.

– Gyűlölöm a zsarukat! – sikoltotta.

És felugatott a kezében a pisztoly. A lövések visszhangja megtöltötte a szobát, kihömpölygött a nyitott ajtón, és a szemközti ház magas deszkakerítésén halt el, az utca túloldalán.

Delaguerra úgy érezte, mintha bunkósbottal hatalmas ütést mértek volna a feje bal oldalára. Elöntötte a fájdalom. A szeme előtt fény villant… vakító világosság, mely mindent elöntött. Aztán egyszerre sötét lett. Delaguerra hangtalanul zuhant lefelé a feneketlen sötétségbe.

12

Amikor lassan újra felderengett előtte a világosság, mintha vöröslő ködfelhőn át látta volna a fényt. Hasogató fájdalmat érzett a fejében, sajgott az egész arca. Kínjában a fogát csikorgatta. Megpróbálta megmozdítani a nyelvét, de a nyelve tüzelt a forróságtól és dagadt volt. Akkor a kezével próbálkozott, de a keze valahol a távolban hevert, és mintha nem is az ő keze lett volna.

Aztán kinyitotta a szemét, mire eloszlott a vörös köd, és egy arcot látott maga előtt. Nagy és széles, fehér arc volt. Egészen közel hajolt hozzá. Hájas volt, az álla kékre borotválva, és a vigyorgó, vastag szájból hosszú szivar állt ki, rajta színes gyűrű. Az arc hangosan heherészett. Delaguerra lehunyta a szemét, mire újra elöntötték a visszatérő fájdalom hullámai. Megint elájult.

Percek teltek el így, vagy talán esztendők. Aztán megint az előbbi arcot látta maga előtt. Egy zsíros, mély hangot hallott.

– Megint éledezik. Elég szívós gyerek, azt meg kell adni.

Az arc közelebb jött, vörösen felizzott a szivar parazsa. Delaguerrát görcsös köhögés fogta el.

Majd' megfulladt a füsttől. Úgy érezte, széthasad a feje. Az arcára vér csordult, és végigcsiklandozta a bőrét, míg olyan helyre nem ért a kis patak, ahol már alvadt vér borította az arcát.

– De azért ebbe belegebed – mondta a zsíros hang.

Erre egy másik hang is megszólalt, enyhe ír kiejtéssel, és mondott valami nyájas trágárságot. A nagy hájas arc dühösen a hang irányába fordult.

Ekkor Delaguerra hirtelen magához tért. Egyszerre tisztán látta maga előtt a szobát és a négy embert. A széles, zsíros arc Pici John Masters arca volt.

A vékony szőke nő a kanapé sarkán kuporgott, kábán bámulta a szőnyeget, a karját mereven leszorítva, kezét a párnák mögé rejtve.

A langaléta Dave Aage egy elfüggönyzött ablak mellett állt, hátát a falnak vetve. Keskeny arcán unalom. Drew tanácsos a kanapé másik végén ült, a hasadozott ernyőjű állólámpa alatt. Fénye ezüstösre festette ősz haját. Kék szeme csillogott, és elszánt akarat tükröződött benne.

Pici John Masters egy fényesen csillogó pisztolyt tartott a kezében. Delaguerra hunyorogva a pisztolyra nézett, és megpróbálta összeszedni magát, hogy felkeljen. Egy erős kéz durván mellbe lökte. Delaguerrát émelygés fogta el. Az előbbi vastag, zsíros hang ráförmedt: – Lassan a testtel, haver. Te már eleget ugráltál. Most nálunk van az aduász.

Delaguerra megnyalta a szája szélét, és így szólt: – Kérek egy kis vizet.

Dave Aage ellökte magát a faltól, átment az ebédlőbe, és egy pohár vízzel jött vissza. Odatartotta Delaguerra szájához. Delaguerra ivott.

– Magában van mersz – mondta Pici John Masters. – Csak kicsit hebehurgya. És nem akar érteni a jó szóból. Ami pedig nagy hiba. Maga nagy szarban van, zsarukám. Tudja, ugye?

A szőke nő Delaguerra felé fordult. Ránézett, de alig bírta nyitva tartani a szemét. Aztán megint elfordította a fejét. Aage visszament a falhoz. Drew reszkető ujjakkal az arcát simogatta, mintha neki fájt volna Delaguerra véres feje.

Delaguerra lassan beszélni kezdett. – Semmire se megy vele, ha engem is megöl, Masters, csak még magasabb fára fogják akasztani. Egy seggfej akkor is csak seggfej, ha nagymenőnek képzeli magát. Maga eddig már két embert megöletett, teljesen értelmetlenül. És közben még azt sem tudja, hogy mi az, amit megpróbál eltussolni.

A nagy, kövér ember dühösen elkáromkodta magát, kezében megrándult a kis csillogó pisztoly, aztán gúnyos vigyorral az arcán lefelé célzott vele, Delaguerrára. – Nyugalom, John – szólt rá Aage szenvtelen, unott hangon. – Hadd mondja el a zsaru a mondókáját.

Delaguerra ugyanolyan lassan, közönyös hangon folytatta: – A kis hölgy a kanapén annak a két embernek a húga, akit maga kinyíratott, Masters. De a hölgy előtte még elmondta nekik, hogy maga hogyan csalta tőrbe Imlayt, hogy kihez kerültek a képek, és hogy hogyan jutottak el Donegan Marrhoz. És a maga kis filippínó bérgyilkosa se volt éppen szűkszavú. Úgyhogy most már tudom, mi volt a terv. Nem mehetett biztosra, hogy Imlay le fogja lőni Marrt. Az is előfordulhatott volna, hogy Marr lövi le Imlayt. Ez magának tulajdonképpen mindegy volt. Csak annyi volt a különbség, hogy ha Imlay lövi le Marrt, akkor sürgősen nagydobra kell verni az esetet. De ezt elszúrta, Masters. Elkapkodta. Már akkor hozzálátott, hogy eltüntesse a nyomokat, amikor még nem is tudta pontosan, hogy mi történt.

Masters ráförmedt Delaguerrára: – Ócska duma, zsarukám, ócska duma. Ne vesztegesd itt az időmet hiába.

A szőke nő Delaguerra felé fordult, és a tekintete Masters hátába fúródott. A szemében zölden izzott a gyűlölet. Delaguerra megrántotta a vállát, és folytatta: – A Chili testvéreket kinyíratni rutinmunka volt. Elvetetni tőlem az ügyet szintén rutinmunka volt, akárcsak a hamis vád, aminek az alapján felfüggesztettek, mert maga abban a hiszemben volt, hogy én Marrnak dolgozom. De Imlayt nem tudta megtalálni, mert az már nem rutinmunka lett volna… és maga szépen bele is bukott.

Masters kicsi, fekete szeme elkerekedett, és a tekintete kiüresedett. Vastag nyaka kidagadt az ingből. Aage ellökte magát a faltól, tett néhány lépést előre, és megállt a szoba közepén, olyan mereven, mint a cövek. Egy pillanat múlva Masters hangosan összecsattantotta a fogát, és nagyon halkan így szólt: – Ez már döfi, zsarukám. Erről mesélj nekünk szépen.

Delaguerra két ujjával megtapogatta véres arcát, aztán megnézte az ujjait. A tekintetében ősi, feneketlen mélység tátongott.

– Imlay halott. Már akkor is halott volt, amikor Marrt megölték.

Halálos csend lett a szobában. Senki sem moccant. Delaguerra végighordozta a tekintetét a négy emberen. A döbbenettől sóbálvánnyá változtak. Aztán hosszú szünet után Masters nagy levegőt vett, kifújta, és szinte suttogva így szólt: – Akkor most hadd halljuk, zsarukám, de gyorsan, mert különben isten bizony…

Delaguerra szenvtelen hangja úgy vágta el Masters szavait, mint egy hideg acélpenge. – Imlay valóban elment, és felkereste Marrt. Miért is ne tette volna? Nem tudta, hogy kétszeresen is át van verve. Épp csak tegnap este ment el hozzá, és nem ma. Beült Marr kocsijába, és felmentek a Puma-tavi házba, hogy barátian megbeszéljék a dolgot. Legalábbis Marr ezt adta be neki. Aztán a házban összeverekedtek, Imlay meghalt, és Marr a tornác végéről ledobta a hullát. Imlaynek meg szétment a feje a köveken, amelyekre rázuhant. És most ott fekszik Marr házának fássufnijában… Tehát Marr elrejtette a hullát, és visszajött a városba. Aztán ma reggel valaki felhívta telefonon, aki Imlayre hivatkozva megbeszélt vele egy találkozót tizenkét óra tizenöt percre. Mit tesz ezután Marr? Természetesen felkészül a találkozásra. Elküldi a titkárnőjét ebédelni, odakészít magának egy pisztolyt valami olyan helyre, ahol a keze ügyében van. Vagyis minden eshetőségre felkészült. Csakhogy a látogatója átejtette Marrt, és neki nem kellett a fegyvert használni.

Masters dühösen felröffent: – Maga itt csak etet bennünket. Honnan a fenéből tudhatná maga ezeket a dolgokat?

Masters hátrasandított Drew-ra. Drew-nak szürke volt az arca, és megfeszült rajta a bőr. Aage kissé közelebb húzódott Drew-hoz. A szőke nő meg se moccant.

Delaguerra kimerült volt már. Fahangon folytatta: – Persze hogy csak találgatok. De közben figyelembe veszem a tényeket. Csak így történhetett, ahogy mondtam. Marr tudott bánni a fegyverrel, és felkészülten várta a látogatóját. Mi lehetett az oka, hogy el se sütötte a pisztolyát? Csak az, hogy a látogató nő volt.

Delaguerra felemelte a karját, és a szőke nőre mutatott: – Ott ül a gyilkos. Aki szerette Imlayt, még ha segített is csapdába ejteni. Csakhogy ez a nő narkós, és a narkósok már csak ilyenek. De aztán megbánta az egészet, és úgy gondolta, hogy majd ő elintézi Marrt. Kérdezzék csak meg tőle!

A szőke nő egyetlen lendülettel felállt a kanapéról, a jobb kezét kirántotta a párnák alól. Egy kis automatát szorongatott. Ugyanazt a fegyvert, amellyel Delaguerrára rálőtt. Zöld szeme üres tekintettel meredt maga elé. Masters megperdült a sarkán, és félre akarta ütni a nő pisztolyt tartó kezét.

A nő egymás után kétszer lőtt, közvetlen közelről, pillanatnyi habozás nélkül. Masters vastag nyakán kibuggyant a vér, és a zakója mellére fröccsent. Megtántorodott, és elejtette a kis fényes pisztolyt, mely éppen Delaguerra lábához esett. Masters kifelé zuhant, a fal felé, Delaguerra széke mögé. Fél karjával még megpróbált megtámaszkodni a falban. Azonban a tenyere estében lecsúszott a falon. Nagyot puffanva elterült, és többet nem mozdult.

A kis fényes pisztoly már szinte Delaguerra kezében volt.

Drew üvöltve ugrott fel a kanapéról. A szőke nő lassan Aage felé fordult, Delaguerrára ügyet sem vetve. Aage előkapott a hóna alól egy Lugert, és a karjával félrelökte Drew-t. A kis automata és a Luger szinte egyszerre dörrent. A kis automata nem talált. A nőt a lövés hanyatt lökte a kanapéra. Bal kezét a mellére szorította. A szeme kimeredt, megpróbálta újra felemelni a pisztolyt. Aztán oldalt dőlt a párnákra, a bal keze elernyedt, és lecsúszott a melléről. A ruhája elejét hirtelen elöntötte a vér. A szemét tágra nyitotta, aztán lehunyta, majd újra kinyitotta, és akkor úgy is maradt.

Aage keze a Lugerrel Delaguerra felé lendült. Az arca az idegfeszültségtől torz vigyorba rándult. Eredetileg gondosan hátrasimított, seszínű haja összetapadva hullott le kétfelől csontos koponyájáról.

Delaguerra négyszer lőtt, olyan gyors egymásutánban, hogy szinte gépfegyverropogásnak hangzott.

Az utolsó pillanatban, mielőtt összeesett volna, Aage arca egy vénember aszott arcává változott, a szeme az agyalágyultak kifejezéstelen tekintetével meredt maga elé. Aztán

magas alakja összecsuklott, mint egy bicska, és elterült a földön. De a Lugert még akkor sem eresztette el. Az egyik lába úgy gyűrődött be alája, mintha nem lenne benne csont.

Csípős lőporszag terjengett a levegőben. A lövések még ott visszhangoztak a szobában. Delaguerra lassan felkelt, és a kis fényes pisztollyal intett Drew-nak, hogy induljon.

– Na, tanácsos úr, véget ért a zsúr. Ugye, nem ilyennek képzelte?

Drew lassan bólintott, halottsápadt arca reszketett. Nagyot nyelt, és lassú léptekkel elindult. Elment a padlón elterült Aage mellett. Lepillantott a kanapén heverő nőre, s közben a fejét ingatta. Odament Mastershez, fél térdre ereszkedett mellette, és megérintette. Aztán felállt.

– Azt hiszem, mind meghaltak – motyogta maga elé.

– Még jó – mondta Delaguerra. – De hol van az a nagy melák? A bunyós?

– Elküldték – mondta Drew. – Én… én azt hiszem, nem akarták megölni magát.

Delaguerra erre csak biccentett egyet. Időközben az arca kissé meglágyult, éles vonásai kisimultak. Az az oldala, amelyet nem borított alvadt vér, már szinte emberi volt. Összehajtogatott zsebkendőt nyomott az arcára. Amikor elvette, csupa vér volt. Félredobta a zsebkendőt, és az ujjaival hátrafésülte a beleragadt alvadt vértől féloldalt összetapadt haját.

– Nem a fenét nem… – mondta.

Nagy csend volt a házban. Kintről sem hallatszott semmi nesz. Drew fülelve hallgatta a csendet, beleszimatolt a levegőbe, aztán odament a bejárati ajtóhoz, és kinézett rajta. Néma és sötét volt az utca. Visszajött, és megállt Delaguerra mellett. Nagy nehezen sikerült mosolyt erőltetnie az arcára.

– Nagy gyalázat – mondta –, ha egy rendőrtiszt kénytelen maga eljátszani a saját titkos ügynöke szerepét… és egy becsületes rendőrt ki kell rúgatni a testülettől, hogy legyen, aki segít neki.

Delaguerra faarccal nézett Drew-ra. – Maga szerint ez a jó megoldás?

Drew most már nyugodt hangon beszélt. Arcára is visszatért a rózsás pír. – A rendőri testület és a város érdekében… mirólunk nem is szólva… más megoldás szóba se jöhet.

Delaguerra mélyen Drew szemébe nézett.

– Nekem megfelel – mondta színtelen hangon. – Ha mindenki pontosan tartja magát hozzá.

13

Marcus nagyot fékezett, és ámulva nézett az árnyas fák közt álló nagy házra.

– Nagyon szép – mondta. – Én is el tudnék éldegélni ebben a házban.

Delaguerra elcsigázva, merev tagokkal szállt ki a kocsiból. Nem viselt kalapot. Szalmakalapját a hóna alatt hozta. A feje bal oldala kopaszra volt borotválva, és a kopasz részt, ahol összevarrták, vastag pólya fedte. A kötés mellett kis sprőd, fekete hajcsomó meredt az égnek. Elég nevetséges látvány volt.

– Azt elhiszem – mondta. – De én se nyaralni jöttem ide. Várj meg.

Végiglépkedett a nagy, lapos kövekkel kirakott ösvényen, amely a fű közt a házhoz vezetett. A fák a reggeli napsütésben hosszú árnyékot vetettek a pázsitra. A házra csend borult, az ablakok rolói lehúzva. A rézkopogtatóra gyászkoszorú volt akasztva. Delaguerra nem ment oda az ajtóhoz, hanem rátért az ablakok alatt elhaladó keskeny járdára, mely a gladióluszágyások és a fal mellett a ház mögé vezetett.

A ház mögött még sűrűbben álltak a fák, még bujábban nőtt a fű, még több virág meg napsütés és még több árnyék volt. Volt egy kis medence is, a közepén egy óriás kő kecskebékával, amely körül vízililiomok lebegtek a víz színén. A medence mögött

félkörben székek álltak egy vaslábú asztal körül, melynek a teteje csempelapokkal volt kirakva. Az egyik székben ott ült Belle Marr.

Laza és sportos fekete-fehér ruhát s gesztenyebarna haján széles karimájú szalmakalapot viselt. Csendben üldögélt, és a távolba révedt. Az arca sápadt volt, és szinte bántón virított rajta a smink.

Lassan elfordította a fejét, bágyadtan elmosolyodott, és a mellette álló székre mutatott. Delaguerra nem ült le. Kivette a szalmakalapot a hóna alól, és megpöckölte a karimáját, majd így szólt: – Az ügyet lezárták. Még lesznek vizsgálatok, és a nyomozás is folytatódik. Lesznek még fenyegetések, és egy csomó ember majd rekedtre üvöltözi magát, hogy neki is jusson egy kicsi a reklámból. Egy darabig még nagy lármát csapnak majd az újságok. De hivatalosan az ügy le van zárva. Ha úgy gondolod, most már elkezdhetsz felejteni.

A nő egy pillanatra hirtelen Delaguerrára fordította a tekintetét, kék szeme tágra nyílt, majd elfordult, és megint a távolba nézett, elmélázva.

– Nagyon fáj a fejed, Sam? – kérdezte lágy hangon.

– Nem – felelte Delaguerra. – Egészen jól vagyok… Tulajdonképpen azt akartam elmondani, hogy ez a La Motte nevű nő lőtte le Masterst… és Donnyt is ő lőtte le. Aztán Aage lelőtte a nőt. Én meg Aage-t. Itt a vége, fuss el véle… azt, hogy Imlayt ki ölte meg, valószínűleg sosem fogjuk megtudni. De most már nem is érdekes.

Ekkor Belle Marr, oda se pillantva Delaguerrára, csendesen megkérdezte: – De honnan tudtad, hogy az a hulla a fássufniban Imlay? Az újság azt írta… – mondta, de elharapta a szót és megborzongott.

Delaguerra kifejezéstelen arccal nézett a kezében tartott szalmakalapra. – Nem tudtam. De arra tippeltem, hogy Donnyt valószínűleg egy nő lőtte le. Ebből aztán arra következtettem, hogy a hulla a tónál Imlay lehet. És a személyleírás is ráillett.

– És azt honnan tudtad, hogy egy nő volt az… aki lelőtte Donnyt? – kérdezte Belle Marr elmélázva, szinte súgva.

– Kitaláltam.

Delaguerra kissé arrébb sétált, megállt, és hosszan elnézte a fákat. Aztán lassan megfordult, visszament Belle Marr székéhez és megállt mellette. Nagy-nagy fáradtság tükröződött az arcán.

– Emlékszel, annak idején milyen jól éreztük magunkat… hármasban? Te, meg Donny és én. De hát komisz dolgokat művel az élet az emberekkel. Minden elmúlik… elmúlik minden, ami szép és jó az életben.

– Talán mégse, Sam – mondta Belle Marr, még mindig suttogva. – Vagy nem egészen. Sam, ezentúl sűrűn kell találkoznunk.

Halvány mosoly jelent meg Delaguerra szája sarkában, aztán mindjárt el is tűnt. – Ez volt az első alkalom, hogy csapdába ejtettek – mondta csendesen. – És remélem, egyben az utolsó is.

Belle Marr feje kissé megrándult. A keze megragadta a szék karfáját, s szinte hófehérnek tűnt a barnára pácolt fán. Mintha az egész teste megdermedt volna.

Kisvártatva Delaguerra benyúlt a zsebébe, és egy arany csillogása tárgyat vett elő. Szomorú szemmel nézett rá.

– Visszakaptam a jelvényemet – mondta. – Már nem olyan fényes, mint azelőtt volt, de azt hiszem, így is van olyan fényes, mint akárki másé. Ezentúl jobban vigyázok rá. – Visszatette a rendőrjelvényt a zsebébe.

Belle Marr lassan felemelkedett. Ott állt szorosan Delaguerra előtt. Felemelte a fejét, és hosszan a férfi szemébe nézett. Olyan volt az arca a smink alatt, mintha fehér maszkot viselt volna.

– Úristen, Sam – mondta. – Csak most kezdem felfogni.

Delaguerra nem nézett a nőre. A semmit nézte Belle Marr válla fölött, a távolban. Fakó hangon, tétován szólalt meg.

– Hát igen… Azért gondoltam, hogy nő lehetett, mert olyan kisméretű pisztoly volt, amilyent nők szoktak használni. De más okom is volt rá. Miután kinn jártam, a nyaralóban, már biztos voltam benne, hogy Donny tudta, hogy ezek vadásznak rá, de azt is tudtam, hogy éppen ezért egy férfi nem támadhatott rá váratlanul. Csakhogy a helyszín a megtévesztésig olyan volt, mintha Imlay lett volna a tettes. Masters és Aage is ebből indult ki, és betelefonáltattak a rendőrségre egy ügyvéddel, hogy Imlay bevallotta a gyilkosságot, és másnap reggel feladja magát. Ebbe mindenki bele is nyugodott… mármint aki nem tudta, hogy Imlay halott. Arról nem is szólva, hogy nincs az a rendőr, aki feltételezné egy nőről, hogy összeszedi maga után a hüvelyeket.

Miután meghallgattam Joey Chilit, már megfordult a fejemben, hogy esetleg ez a bártündér lehetett az. De még akkor sem voltam benne biztos, amikor belemondtam a szemébe. Elég piszkos trükk volt. Bizonyos értelemben én lövettem le. Bár egyébként se hiszem, hogy sok esélye lett volna abban a társaságban.

Belle Marr még mindig szótlanul meredt Delaguerrára. A könnyű szellő belekapott a hajába, és eljátszadozott egy tincsével. De más nem moccant.

Delaguerra visszafordította a tekintetét Belle Marr-ra, és egy pillanatig nagyon komoly pillantással nézett rá. Aztán megint elfordította a tekintetét. Elővett egy kis kulcscsomót a zsebéből, és odadobta az asztalra.

– Három dolog volt, amit nem tudtam megfejteni, amíg az egészet meg nem értettem. Az írás az előjegyzési naptárban, a pisztoly Donny kezében, és a hüvelyek, amik nem voltak sehol. Aztán egyszer csak megvilágosodott előttem, hogy mi történt. Donny nem halt meg azonnal. Bátor ember volt, és az utolsó lélegzetvételéig harcolt… hogy mentsen valakit. Az írás az előjegyzési naptárban kissé reszketeg volt. Nyilván akkor írta, amikor már egyedül volt, és haldokolt. Imlay körül jártak a gondolatai, és azzal, hogy leírta a nevét, teljesen összezavarta a nyomozást. Aztán elővette a pisztolyát az íróasztalfiókból, hogy fegyverrel a kézben haljon meg. Ezek után már csak arra kellett magyarázatot találnom, hogy hová lettek a hüvelyek. Végül ezt is megfejtettem.

A lövéseket a közvetlen közelből adták le, az íróasztal fölött átnyúlva. Az íróasztal sarkán néhány könyv állt, és a kiugró hüvelyek oda hullottak le, a könyvek közé, ahol Donny elérhette őket. Ha a padlóra esnek, már nem tudott volna lehajolni értük. Ezen a kulcscsomón van egy irodakulcs is. Tegnap késő este ott jártam. A humidorban találtam meg a hüvelyeket, a szivarok mellett. Ott senki se kereste őket. Keresni is tudni kell, ha találni akar valamit az ember.

Elhallgatott, és megdörzsölte a fél arcát. Majd kisvártatva így folytatta: – Donny megtett minden tőle telhetőt… aztán meghalt. Remek húzás volt, amit kitalált… és én nem fogom lebuktatni.

Belle Marr lassan kinyitotta a száját. Először csak összefüggéstelen dadogás jött ki rajta, de aztán szavak is, tisztán s jól érthetőn.

– Én nem egyszerűen csak a nők miatt, Sam… Hanem amiért olyan női voltak, amilyenek… – Belle Marr megborzongott. – Most azonnal bemegyek a városba, és feladom magam.

– Nem mész sehova – mondta Delaguerra. – Megmondtam, hogy nem akarom lebuktatni Donnyt. A városi urak teljesen elégedettek a nyomozás eredményével. Politikailag nagyon előnyös nekik. A város végre megszabadul a Masters- és Aage-féle gengszterek uralmától. Ugyan ezáltal egy kis időre most majd Drew kerül a csúcsra, de nem fogja sokáig húzni, mert ahhoz nincs mögötte elég erő. Úgyhogy ez tulajdonképpen nem is számít… Te pedig ne akarj beavatkozni a dolgok menetébe. Te azt fogod tenni,

amit Donny az utolsó erejét összeszedve megüzent neked. Kimaradsz ebből az egészből. És most isten veled.

Delaguerra vetett még egy gyors pillantást a nő falfehér, kétségbeesett arcára. Aztán sarkon fordult, és a pázsiton át távozott. Elhaladt a kis medence mellett, melyben a kő kecskebéka ült a vízililiomok között, végigment a ház oldalánál futó keskeny járdán, aztán ki az utcára, ahol a kocsi várta.

Pete Marcus kitárta előtte a kocsi ajtaját. Delaguerra beszállt, lerogyott az ülésre, a fejét az ülés támlájának támasztotta, és behunyta a szemét. – Mehetünk, Pete – mondta fahangon. – Úgy fáj a fejem, hogy majdnem széthasad.

Marcus indított, kifordult az úttestre, és lassan végighajtott a kis kanyargós utcán a város felé. Elmaradt mögöttük az árnyas kertben megbúvó ház. Elrejtették a magas fák.

Amikor már messze jártak a háztól, Delaguerra újra kinyitotta a szemét.